

MARALAY
KARADIZI

CHRISTIANNNA BRAND

Topuklu Ayakkabıyla Gelen Ölüm

TOPUKLU AYAKKABIYLA GELEN ÖLÜM

Christianna BRAND

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI

Kara Dizi: 59 •

•

Yayın hakkı (Copyright): Milliyet Yayın Ltd. Şti.

•

Birinci baskı: Mart 1974

Bu kitap ÖZAYDIN Matbaasında dizilip basılmıştır

CHRISTIANNA BRAND

**Topuklu
Ayakkabıyla
Gelen Ölüm**

Türkçesi:
Deniz BÜYÜKARMAN

Milliyet YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

SAAT dokuza on kala, düzenli fakat hüzün verici odasının kapısını kapayıp caddenin köşesindeki duraktan tramvaya binerek işe en erken gelen, İrene olurdu. Kalabalığa rağmen geçen ilk araca binmeyi başarır ve konserve kutusundaki sardalya balığı gibi zorlukla ayakta durur, bir eliyle tutunmaya çalışırken öbürüyle cebini karıştırarak bilet parasını çıkarırdı.

Oxford Circus'a gelince kendine kalabalıkta bir yol açarak tramvaydan inerdi. İşlerinde bir aksama olmazsa, Regent Street'i geçmek ve Cristophe ve Cie modaevinin alt kat merdivenlerini inmek için beş dakikası daha kalırdı.

Ortalık temizleyicisi, Bayan Harris oraya daha erken gelerek eşyaların tozunu alır, öteyi beriyi düzeltirdi. Giriş katı temizlikten pırıl pırıl parlarken, aşağı inen merdivenin köşesinden başlamak üzere bütün alt katı, uykuda gezer gibi süpürürdü. İrene'in geliş saatine doğru özellikle oyalanır, çene çalmak için can atardı. Ayaküstü yapılan bu konuşmalardan hoşlanmazdı İrene. Yine de onu dinler, bütün personel tarafından bilinen mide rahatsızlığının geçip geçmediğini sorar ve bir gece önce çektiği acıların hikâyesine bir kez daha sabırla katlanırdı.

«Çok acı çekiyor olmalısınız, Bayan Harris,» dedi İrene; bir yandan da parlak siyah saçlarını eliyle düzeltiyordu.

«Şikâyet etmiyorum,» derken, Bayan Harris'in ağzından her söze başlayışında bir şikâyet kelimesi çıkardı.

Bu sırada, Victoria sanki bir haftalığına ayrılıyormuş gibi kocasıyla vedalaşıyordu. James, Bobby L'Eblouissant adıyla tanınmaya çalışan bir ressamdı.

«Daha dün elindeydi, hatta bira parasını sen ödemiştin,» diyen Bobby, gözleriyle karısının çantasını araştırıyordu.

«İşte! Resim sehpasının arkasında.» diye Victoria bağırdı. Ve çantasını koluna geçirdi, şapkasını başına yerleştirdi, son bir defa kocasına sarılıp merdivenlerden koşarak inmeye başladı.

İrene, Victoria ve Rachel, Cristophe ve Cie modaevinde satıcı olarak çalışıyorlardı.

Victoria, Regent Street'in köşesinde Rachel'le karşılaştı. Ufak tefek sarışın Victoria, uzun boylu bir esmer güzeli olan Rachel'le taban tabana zıt tipteydi.

«Çok geç kaldık,» dedi Rachel, «İrene çoktan işe başlamıştır.»

Doon çevreyle ilgilenmez, sadece kendi işi olan desinatörlere yardım etmek, kumaşlar arasında seçim yapmak, gerekli iğne ve makasları dağıtmakla uğraşırdı. Onun yaklaştığını gören İrene, bu göze batıcı makyaj ve mücevherlerin sanatkâr bir ruhun aynası olduğunu ve kendisine yakıştırmayı bildiğini, kendi kendine itiraf etti. Ama taşrada doğup kilise gölgesinde büyüdüğü için, İrene kendini böyle bir sanatçı ruhundan uzak tutmuştu.

Kuş meraklısı kocası beş yıl önce ölmüş bulunuyordu. Dinlendirici ve zevkli bir meşgale olduğu halde, günün birinde bu hayvanlardan biri onun elini gagalamış ve mikrop kapma sonucu, adamcağız kan zehirlenmesinden ölmüştü. Uzun süreden beri bu modaevinde çalışan İrene; Bay Bevan'ın,

Deauville'de açacağı şubeye gönderileceğini düşünerek seviniyordu.

Çevresini canlı renkli şemsiyelerin süslediği altın kumlu ve havası Chanel parfümü kokan bir plaj gözünün önünde canlanmıştı.

Manken Judy, merdivenleri gürültüyle inerek onu daldığı rüyadan uyandırdı.

«İrene! Aileen geldi mi? Gördün mü onu?»

«Hayır,» diye karşılık verdi İrene, «Ama benden önce gelip atelyeye geçmiş olabilir.»

«Haklısın. Gri tuvaleti bitirmek gerekiyor. Ritz' de onu ben giyip gösterecektim. Ah, işte! Aileen! Hey, Aileen!.. Sağır galiba, beni duymuyor.»

«Camekânın arkasmdayken sesini nasıl duyabilir?» dedi trene, yumuşak bir tavrıyla.

Judy elini kolunu sallayarak işaretler yapmaya başlamıştı. Aileen güzel yüzünü dönerek, anlamadığını belirtmek için kaşlarını yukarı kaldırdı. Judy, işaret parmağını kıvrımış onu içeri çağırıyordu. Sonunda Aileen kendinden ne istendiğini anlamıştı, yüzünü buruşturdu. Victoria ve Rachel koşarak içeri girdiler. Üzerlerinde mavi iş önlükleri vardı. Uzaktan bir saatin onu vurduğu duyuldu, trene, Regent Street'e açılan kapının kanatlarını itti.

Cristophe ve Cie modaevinin bir işgünü daha başlamıştı.

«Vitrindeki şu kırmızı elbise güzel duruyor mu?» İrene bu soruyu sormadan önce her iki kadının da alışkanlık haline getirdikleri geç kalma özürünü söylenmesini beklemişti. «Gri şapka ve çivit mavisi şemsiyeyle uyuştuğunu düşünüyorum.»

«Önemli değil.»

«Ama bence önemli.»

«Her şeyin üstünde durma, İrene. Güzel olduğunu düşünüver. Evet evet, şahane olmuş! Memnun kaldın mı?»

«Hayır, katiyen,» diye karşılık verdi İrene irkilerek. «Düzenlediğim vitrinin güzel olmasını istiyorum, Gregory.»

«Oh! Yeter artık. Gregory'nin canı cehenneme! Hepimiz, korkudan ona nasıl yaranacağımızı şaşırдық. Sevgili İrene'ciğim, vitrini istediğin gibi süsle, bu onu ilgilendirmez. Nasıl olsa sevgili Bevan'ına söyleyecek bir kusur bulur. Bunun için kendi hoşuna gidene yap.»

«Allahın cezası!» diye Victoria söze karıştı. Bir yandan da dudaklarını boyuyordu. «Bevan onu Deauville'e gönderse de biz de rahat etsek.»

«Gideceğini mi düşünüyorsun, Victoria?»

«Aşağı yukarı eminim. Cecil, hafta sonu bana telefon ederek bu işin ayarlandığını bildirdi.»

Doon, odasından çıkarak onlara yaklaştı. Güzellikten anlayan Victoria, bir kez daha bu kadına hayran kaldı. Uzun boyu ve düzgün vücut hatlarına, giydiği elbiseyi uydurmayı bilmişti. Siyah ve parlak saçları ensesinde topuz halindeydi. Kirpiklerinin arasından bir çift zümrüt yeşili göz parlıyordu. Koltuklardan birine yaslanarak, neden söz edildiğini sordu.

«Senin haberin vardır, Deauville'e kimin gideceğini tartışıyorduk,» dedi Rachel, önemsiz bir tavrıyla.

«Tabî biliyorum, oraya ben gideceğim. Bugün öğle yemeğinde patronla bunu konuşacağız.»

«Bak şu işe! Biz Gregory'nin gideceğini umuyorduk.»

«Tahmin etmiyorum. Bevan bana söz verdi. Patronla iyi geçinmenin sonuçlarını görüyorsunuz.

Gregory, onu benim toplantılarımdan birine getirdiği an partiyi kaybetmiş oldu.»

«O günden sonra mı Bevan senin çevrende dönmeye başladı?» diye İrene merakla sordu.

«Evet, her şey o gün başladı. Ondan önce, Gregory'nin diktası altında, Bevan bana dikkat etmezdi.

Gregory, bana değerli bir hediye vermiş oldu.»

«Onu 'Gregory'ye bağlayan nedir, bilemiyorum.»

«Vazgeçilmez bir insan olduğuna inanmış işte. Gregory'yi yakından tanıyınca yanıldığını anladım

ve onun, insan içine çıkararak erkek tanınmasına yardımcı olabilmek için toplantılarıma çağırdım. Ama

bu işi Bevan becerdi ve onu kendisine bağladı. İşte tam bu sırada ufukta belirdim. Hâlâ, Bevan'ın

kendisinden kurtulmak istediğinin farkında değil.»

«Bu şekilde konuşmakla kendini küçük düşürüyorsun, Doon!» diye İrene söze karıştı.

«Herkes biliyor zaten. Gözle görünen bir şeyi neden saklayayım?»

«Senden önce onu sevmiş olmasını kıskanıyor musun?»

«Oh! Hayır. Benden ve ondan önce bir düzine kadın sevmiş. Ben de çok erkek tanıdım. Yeter ki şu

anda benden başkasıyla ilgilenmesin.»

«Sen Deauville'de bulunurken onun burada rahat duracağını mı tahmin ediyorsun?» diye Rachel'e

bakarak sordu İrene.

«Sık sık beni ziyaret edecek. Uçakla kısa bir yolculuk sayılır. Aman Allahım! Sigaramı yanık

olarak masamın kenarında unuttum!»

Koşarak uzaklaştı.

«Gidecek olan Gregory ya da Doon. Benim en ufak bir şansım yok,» dedi İrene, gözleriyle onu

izleyerek.

«Hayal kırıklığına mı uğradın, İrene?»

Rachel'in sesinden, arkadaşını avutmak istediği anlaşılıyordu.

«Oh! Rachel, ne kadar üzüldüğümü bilemezsin! İkinizi İngiltere'de tutan birtakım bağlar var.

Victoria hâlâ balayını yaşamaya devam ediyor. Sana da, sevgili kızın Jessica'nın yanında olması

yetiyor. Benimse, hiç kimsem olmadığı gibi, şimdi de parazit kardeşim çıkageldi.»

«Bu şekilde konuşmamalısın, İrene.»

«Doğruyu söylüyorum. Londra'dan ayrılmadıkça ondan kurtulamayacağım.»

«Benim gibi,» dedi Rachel. Gözleri uzaklara dalmıştı.

«Evet, senin gibi. Boşanmanı neden istediğimi anlıyorsun. İnsanın içinde bulunduğu durum açık ve

anlaşılabilir olmalı.»

«Haklısın. Yapılacak en doğru hareket bu. Sen "bana destek olmasaydın, bu cesareti hiç bir zaman

kendimde bulamazdım. Üç ay sonra tamamen serbest olacağım.»

«Bu arada tedbirli davranmalısın.»

«Merak etme,» dedi Rachel gülümseyerek. «Rahibe gibi yaşıyorum. Beni üzen, sadece bir gece için bile olsa, Bevan'la çıkmış olmam ve Bevan'ın da Doon'dan saklısı gizlisi olmaması... Neyse, eski hikâyeleri unutalım. Çok oldu zaten. Gregory'yle kurduğu ilişkiden de önce.»

«Kızın nasıl?»

«Çok iyi. Ama Londra'da canı sıkılıyor. Çarşambaya büyükannesine götüreceğim, daha sonra da okulu açılacak tabii.»

«Doon, Deauville'e kendisinin gideceğinden çok emin görünüyor.»

İrene yine, o anda en çok ilgisini çeken konuya dönmüştü.

«Gitmeyebilir de. Buna rağmen kaybı olmaz.. Gregory'nin yokluğu onun işine yarar. Ücreti artar ve Bevan'a tek başına sahip olur. Ya sen, zavallı İrene!.. Buradan uzaklaşmak senin için o kadar önemli mi?»

«Gitmek için her şeyimi verebilirim. Burası beni gün geçtikçe sıkımaya başladı. Gregory'ye ve onun tenkitlerine dayanamıyorum. Manchester'i teklif etselerdi bir gün durmaz giderdim. Ama Deauville.. Düşünsene! Güneş, neşe, zengin ve başıboş insanlar.. Bu işyeri, oturduğum bu ev... Ev deyince aklıma geldi. Altı numaradaki kadın banyoya benden önce girmiş ve yine ortalığı kirletmiş.»

■

«İRENE bir kez daha altı numaradaki kadından söz ederse, avaz avaz bağırmaktan kendimi alamayacağım.» Victoria bunu, on dakika sonra Rachel'in yanında otururken söylüyordu, «iyi bir insan olabilir ama, beni sıkıyor.»

«Bana da sık sık; 'Jessica'nın küçük annesi' demesine kızıyorum,» diye Rachel arkadaşına hak verdi. «Bu biçimde, duygularıyla oynamasını istemem. Benim yerimde olsan, bu şapkayı ne yaparsın, Victoria? Panama şapkaların neyle temizlendiğini İrene'in bilmesi gerekir. İrene!» diye تنها salonda bağırdı. «Panama şapka nasıl temizlenir?»

«Ama Rachel! Bağırma böyle. Bir müşteri gelebilir.»

«Görünürde kimse yok. Açıksözlü olmak gerekirse,» diye Rachel, Victoria'yla konuşmasına devam etti, «İrene bugünlerde çok sinirli.»

«Deauville sorunu onu üzüyor. Gregory de üstüne üstüne gidiyor. Hem sadece onunla değil, hepimizle uğraşıyor, İrene!» diye seslendi yine. «Bak! Rachel şapkayı ne hale soktu!»

İrene yaklaşarak şapkayı ışıkta inceledi.

«En iyi temizleyici asit oksaliktir.»

«Bu tür sorunları halletmekte üstüne insan yoktur. Nereden satın alabiliriz?»

«Eczanelerde bulunur. Kimse olmadığına ve Bevan'la Gregory de geç geleceklerine göre, gidip Mitchell'den alabilirsin.»

«Hemen gidiyorum, teşekkür ederim. Benimle gelir misin, Victoria?»

Hızlı adımlarla, Regent Street'i geçip eczaneden içeri girdiler.

«Asit oksalik istiyorum,» dedi Rachel.

«Kristalize mi olsun? Ne için kullanacaksınız?»

«Bayan Gregory'yi zehirlemek için,» diye Victoria gülerek konuştu. «'Gregory'yi tanırız, her zaman sizden sabun alır.»

«Evet, evet,» diye eczacı karşılık verdi. «Bu çevrede onu iyi tanırlar. Ama ben bu işe karışmak istemem.»

«Bayan David'in her sözüne inanmayın. Çok polisiye roman okumaktan hayal gücü artmıştır. Hasır bir şapkayı temizleyeceğiz, hepsi bu.»

«Ne kadar vereyim?»

«Bir insanı öldürmeye yetecek kadar.»

Victoria ileri sürdüğü ilk fikirde direniyordu.

«Bir çay kaşığı yeter, tahmin ediyorum.»

«Gregory için dokuz kaşık bile az gelir,» dedi Victoria, gülerek. «Bu ilâç kiloyla mı alınır?»

«Birkaç gramı şapkayı temizlemeye yeter. Bu da aşağı yukarı dört kaşığa eşittir.»

«Çok iyi. Kâğıt imzalamamız gerekiyor mu?»

«Hayır, sizi tanıyorum.» Kapıya doğru yürürlerken ekledi: «Asit oksalik satışı kontrol edilmiyor zaten.»

Bu alışverişten sonra mağazaya döndüler.

«Bir insanı öldürmek çok kolaymış, değil mi?» diyerek salona girdi Victoria. «Tabiî, insan asılmaktan korkmazsa. Şu pakete bak! Eczacı o kadar ince kâğıda koydu ki, şimdiden delinmiş ve... Oh, İrene! Çok üzgünüm; halının her yerine döküldü.»

«İşi büyütme, Victoria! Sadece bir iki yere dökülmüş,» dedi Rachel. Bu sırada İrene koşarak yanlarına geldi. «Elindekini masanın üstüne koy, İrene' le birlikte yerdekini temizlerim ben. Evet, oldu işte!»

Topladıklarını bir küreğin içine koymuştu, İrene de elindekilerini bunun içine dökerek işi tamamladı.

«Bay Bevan ya da bir müşteri gelip de bizi dört ayak üstünde yerde görseydi, güzel bir manzara olmayacaktı. İkiniz de çok sorumsuz insanlarsınız.»

Bunu söyledikten sonra dönerek masasının yanına gitti ve onlara arkasını dönerek oturdu.

Rachel ve Victoria, geri kalan asit oksalikle şapkayı temizlemeye koyuldular. Yirmi dakika kadar başlarını kaldırmadan çalıştılar. Judy, eşikte durmuş, bir yandan zayıflamak için alıştığı hareketleri yapıyor, bir yandan da onları seyrediyordu. Bütün korkusu, kalçalarının genişlemesiydi. Ama şimdilik bu korkusu yersizdi. Zayıf ve ince yapılı bir sarışın olan Judy'ninse, zamanla Rubens'in tablolarındaki kadınlara benzeyeceği kesindi. İlerisini düşünerek sürekli rejim ve jimnastik yapmak onda bir alışkanlık halini almıştı. Aileen'se aksine, çok yemesine rağmen, bir kilo bile almaz ve ince çizgilerinde en ufak bir değişiklik olmazdı. Bu sırada, oradan geçmekte olan Aileen manzarayı kaçırmadı.

«Sevgili Judy, şişmanlamaktan korkuyorsan biraz yediklerine dikkat et.»

Sonra Rachel'in yanına giderek, panama şapkayı kızıl saçlarının üstüne yerleştirdi.

«Bu şapkanın güzelliği senin başında belli oluyor,» dedi Rachel. Hem hayran kalmış, hem de kıs kanmıştı.

Aileen, şapkayı on şiline satın alabileceğini söyleyerek onun sözünü kesti.

«Paran var mı?» diye Victoria, Rachel'den önce davranıp sordu.

«Benim mi? Tek kuruşum yok.»

Konuyu derinleştirmeden, Judy'yle yeni gri model üzerine konuşarak uzaklaştı.

Bu sırada salonun kapısı açıldı, yanında bir müşteri olduğu halde içeri Cecil girdi.

Ellerini sabırsızlıkla çarpıyordu Cecil.

«Bayan İrene! Bayan İrene! Size ihtiyacım var. Ve siz de Bayan Aileen! Bana Bayan Doon'u bulun ve geçen hafta biten tavuskuşu rengindeki elbiseyi getirmesini söyleyin. Bunu beğeneceğinizden eminim, Bayan Bale. Zevkime güvenin. Beyaz teninize en uygun modelimiz budur.»

Cecil bir yandan konuşuyor, bir yandan da alnına düşen sarı bir bukleyi geri itmeye çalışıyordu. Müşterinin çevresinde konuşurken hareketleri dans eden bir rakkaseninkileri andırıyordu. Bayan Bale, kendini onun usta ellerine bırakmış ve söyleyeceği her şeye inanmaya hazırlanmıştı.

«Göze batıcı bir model olmasın, Bay Cecil. Sivri bir yakası bulunsun yeter. Omuzları açık bırakan elbiseleri sevmiyorum, biliyorsunuz.»

Giyimden çok iyi anlayan Cecil, kadının tanımladığı modeli düşündükçe kendini güç tutuyordu itiraz etmemek için. Doon, eli kolu elbise ve kumaşlarla dolu olarak yanlarından ayrıldı. Yarı yolda durarak, satıcı kızlara ne yaptıklarını sordu.

«Rachel'in şapkasım temizliyoruz. Sabahtan beri bir tek müşteri geldi, onunla da Cecil ügileniyor. Bize yapacak iş kalmadı.»

«Temizliği atelyede yapabiliydiniz.»

«Sıkılıyorz orada.»

«Bu ilâçla beyaz hasır şapka da temizlenir mi?» diye Doon konuyu değiştirdi.

«Bilmiyorum, ama olabilir. Denemek için biraz alabilirsin.»

«Artarsa. Şimdi elim dolu, biraz sonra Macaroni'yi gönderip aldirtırım.»

Macaroni, Doon'un işlerine yardım eden, daktiloda yazılarını temize çeken bir kızdı. Şişman ve esmer. Onu ağlatmak ve güldürmek aynı derecede kolaydı. Kötü muamele görmesine rağmen, şefine bağlıydı. Biraz sonra Macaroni merdivende belirdi. Kendisinden isteneni tam olarak anlamamıştı. Rachel'in verdiği ufak paketi cebine yerleştirdikten sonra masanın üstünde içi asit dolu kâğıda elini uzattı.

«Dikkat et!» diye Rachel bağırdı. «Elini sürme, zehirdir!»

Macaroni paniğe kapılarak hızla elini çekti ve bu hareketiyle kâğıdı, içindekilerle birlikte yere düşürdü.

Aynı anda Gregory'yle birlikte Bevan, kapıda görüldü.

«NE OLUYOR?» diyen Bevan'ın sesi kızgın çıkıyordu. «Bu karışıklık nedir? Hangi zehirden söz ediyorsunuz?»

«Kabahat benim,» diye Rachel özür dilemek istedi. «Şapka temizlemek için asit oksalik almıştım. Ne yazık ki, bir bölüğü yere döküldü.»

«Asit oksalik mi? Aman, Tanrım! Her yana dökülmüş. Nereden buldunuz bu zehiri?»

«Biz... yani ben, eczaneden satın aldım.»

«Ben de Rachel'le beraberdim,» diye Victoria düzeltti.

«Ama sevgili Rachel, bu zehir çok tehlikelidir. Yarısı bir insanı öldürmeye yeter. Herkese de satmazlar.»

«Haklısınız, Bay Bevan; eczacı bizi tanıdığı için verdi, kâğıt da imzalatmadı.»

«Yasaya aykırı hareket etmiş. Kimdi bu eczacı?»

«Yolun öbür ucundaki, Mitchell.»

Bevan eğilerek avcuna birkaç tane kristal parçası koydu ve incelemeye başladı. Gregory, onun omzunun üstünden bakıyordu.

«Bırakınız, Bay Bevan; ben temizlerim.»

Sesinin mümkün olduğu kadar tatlı çıkmasına dikkat ediyordu, Gregory.

«Hayır hayır. Siz de elinizi sürmeyin!.. Bay Cecil! Buraya gelin lütfen! Bu bayanların mağazaya zehir getirdiklerini biliyor muydunuz?»

«Hayır, haberim yok.» Cecil yanlarına geldiğinde soluk soluğaydı. «Şimdiye kadar bin bir zorluk çıkaran bir müşteriyle uğraştım ve ona bir model beğendirinceye kadar akla karayı seçtim. Burada neler olup bittiğini nereden bilebilirdim?»

«Peki. Şimdi burayı hemen temizleyin ve ilâcı da yok edin. Anlıyor musunuz, yok edin!»

«Kendi elimle toplamamı istemiyorsunuz her halde, Bay Bevan?» Cecil alınmıştı ve ağlamak üzereydi.

Bevan hırsla arkasını dönerek Doon'un odasına doğru yürüdü. Gregory, Cecil'in kolunu tutarak gri gözlerini onunkilere dikti.

«Hadi canım, bu kadar sinirlenmeyin! Bayan Harris'i gönderip burasını temizlettirim. Ama ze hirin yok edilmesi işi size düşüyor.» Sonra Rachel'e döndü. «Rachel, çocukluğu bırakın! Özellikle Bay Bevan'ın başında bu kadar dert varken ona yeni üzüntü kaynakları yaratmayın.»

Sonra Bayan Harris'e emir vermek üzere uzaklaştı. Bir kez daha çevresinin nefretini kazanmıştı. Süpürgenin sapını tutmuş gelen Bayan Harris'se, emrin iki şeküde verilebileceğini söylüyordu: Rica eder gibi ya da kırarak... Gregory'nin her zaman ikinci yolu seçtiği ortadaydı.

«Kötü bir insan değilim,» diye devam etti. «A ma bazen kan beynime sığıyor ve başına bir felâket gelmesini arzuluyorum.»

... Fakat ölen Doon'du

İKİNCİ BÖLÜM

HASTANENİN saati on biri vurdu. Victoria ve Rachel, Doon'un son soluğunu vermesini bekliyorlardı.

«Buraya gelen insanların hissettiklerini düşündükçe ürperiyorum,» dedi Victoria. «Beyazla kaplı sessiz bir atmosfer. Londra'nın neresine gidersen git, burada duyduğun hüznü duyamazsın. Düşünceler, bu kapalı pencerelerden dışarı çıkamayıp insanı ağırlığıyla eziyor sanki.»

«Edebiyat yapmayı bırak. Geç oldu. Sanırım, gelmekle iyi etmedik.»

«Başka ne yapabilirdik ki? Zavallı Doon'la kimse ilgilenmiyordu. Arkadaşları iyi gün dostuymuşlar. Zaten nerede oturduklarını da bilmiyorum ki haber vereyim. Ne garip, uzun zamandan beri birlikte çalıştığım bir insanı ne kadar az tanıyorum!»

«Ben de sadece Guilford Street'de, yaşlı bir kadının yanında oturduğunu ve Londra'da hiç bir akrabası olmadığını biliyorum.»

«Yakım olmadığına göre, onun tek başına ölmesine göz yumamazdık.»

«Öleceğine inanıyor musun?»

«Hemşirenin düşüncesi bu yönde... Eana da, asitle zehirlendiğine göre kurtulması imkânsız gibi görünüyor.»

«Asiti nasıl içtiğini anlamıyorum, intihar etmek istemiş olamaz mı?»

«Neden istesin? Mutlu bir hayat sürüyordu. Bevan onun yerine Deauvüle'e Gregory'yi gönderseydik, kazanan yine o olacaktı. Mağazayı istediği gibi yönetecek ve ücreti artacaktı. Şu anda en çok önem verdiği insan olan Bevan'a da sahip olacaktı. Bu durumda intihar etmesi için bir neden yok.»

«Bevan'ı ilk günkü gibi sevmeye devam ettiğini mi düşünüyorsun?»

«Anlaşılmıyor muydu? Ondan bıkmış olması için başka birinin, hayatına girmiş olması gerekir. O, işte böyle biriydi.»

«Belki de Bevan'ın kendisinden bıkmış olduğunu anlamıştır.»

«Tahmin etmiyorum,» dedi Victoria, dalgın bir tavırla. «Farkına varmamıştır. Gregory de anlamamıştı. Doon bu ilişkide körlemesine hareket ediyordu. Karşısındakinin duygularını ve tepkilerini hesaba katmadan hareket eder ve düşman kazanmaktan korkmazdı. Macaroni dışında, hiç birimiz onu sevmezdik aslında. Macaroni'nin de sevgisine biraz korku karışmıştı. Judy, nişanlısını elinden aldığı için onu affedememişti. Aileen, erkek arkadaşının kulağına, Doon'un birkaç kelime fısıldamasından korkardı her zaman. Gregory'yle Doon, kedi köpek gibiydiler. Hatta Bayan Harris de ondan nefret ederdi. Cecil'se, kadınımsı haliyle alay ettiği için ona kızardı. Son günlerde Bevan'ı da sıkıya başlamıştı.»

Beyaz önlüklü bir hemşire içeri girdi. Yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi.

«Arkadaşımızın öldüğünü üzülererek söylemek zorundayım.» dedi.

Anîden ikisi de ayağa fırladılar. Victoria birkaç adım ilerledi.

«Öldü mü?... imkânsız!»

«Ne yazık ki, evet. Size önceden haber vermişim, kurtarmamız çok zordu.»

«Evet, biliyorum... Onu görebilir miydik?»

«Kendini bilmiyordu. Böylesi daha iyi oldu.»

«Evet, anlıyoruz,» diye araya girdi Rachel. «Burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz. Şimdi... ne yapabiliriz? Eve mi dönelim?»

«Evet, yapılacak en doğru hareket eve gidip uyumaktır. Formalitelerle biz ilgileniriz. Akrabası değilsiniz, değil mi?»

«Hayır, sadece arkadaştık.»

Ve sessizce merdivenleri inerek, ıssız sokağa çıktılar.

«Kendimi tutamıyorum, ağlayacağım.» Victoria'nın sesi titriyordu. «Zavallı Doon!... İnanamıyorum.»

«Ölüm haberini dinlerken o kadar dalgındım ki, neden sonra burnunun üstündeki siyah lekeyi fark ettim. Senin gibi, ben de Doon'u sevmezdim ama, ölümü beni çok üzdü. En iyisi bir taksiye bin ve evine git.»

«Evet, iyi olur. Yanaklarıma akmış rimelle sokaklarda dolaşmak istemem... iyi geceler, sen de git yat ve unutmaya çalış. Yarın bizim için daha yorucu bir gün olacak.»

Rachel, ufak dairesinin merdivenlerini güçlükle tırmandı. Ancak evinde, kızının yanında mutlu olduğunu anlıyordu. Bir İran halısı, iki koltuk, ufak bir masa, ipek brokardan perdeler. Ses çıkarmamaya çalışarak yatağma uzandı.

«Anne!.. Hiç gelmeyeceğini düşünüyordum.»

«Oh, Jessica! Sevgili yavrum, uyumuş olmalıydın!»

«Önce uyudum, sonra uyandım ve seni bekledim.»

«Bir işim çıktığı için geciktim. Biliyorum yavrum, annesi çalışan bir çocuk olmak seni üzüyor.»

Yatağın kenarına oturarak kızını kollarının arasına aldı. Fakat küçük kız bu kollardan sıyrılarak uzaklaştı ve yastığın üzerine oturup parlak gözlerle annesini incelemeye başladı.

«Bana şefkat, göstermeni istemiyorum,» dedi annesine.

«Yavrum, bu kelimeyi nereden öğrendin?»

«Senden, bir gün babama söylemiştin.»

«Söylemiş olabilirim, fakat o günler çok geride kaldı. Nasıl oldu da bu kelimeyi unutmadın? Babanı da uzun zamandır görmüyoruz zaten.»

«Ben onu bugün gördüm.»

«Bugün mü? Nerede?»

«Buraya geldi. Dadıma, gidebileceğini söyledi ve benimle oynadı. Bu kitabı da o verdi. Bak, ne güzel değil mi, anne?»

Rachel kitabı hırsla kaparak çöp kutusuna fırlattı.

«Bu kitabı saklama yavrum. Ben sana yarın daha güzelini alırım.»

Çocuğu üzmemekten korkarak, yumuşak bir tonla konuşmasına devam etti:

«Baban buraya gelmemeli. Annenle sürekli kavga ettiği için, artık onun, senin baban olmamasına karar verdik. Hâkime giderek derdimizi anlattık. O da seni bana bıraktı ve babanı bizden ayırdı.»

«Kralın hocası kimdi?»

Jessica, annesinin anlattıklarından tek kelime dinlememişti.

«Kralın hocası mı? Ne dediğini anlamıyorum.»

«Babam, senin nerede olduğunu sordu, mağazada çalıştığımı söyledim. Bay Bevan'la mı berabersin diye merak etti. Sonra da bana kralın hocasını anlattı.»

Rachel ağzını açamıyordu.

Saat, gece yarısına yaklaşmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SCOTLAND Yard'da, Charleswort'un şefi, önüne yığılı dosyaları inceliyor ve içeri girenlere istediklerini sorarak, ilgili dosyayı başını kaldırmadan uzatıyordu. Fakat Charleswort kapıda görününce başını kaldırdı.

«Bir modaevi,» diye mırıldandı. Bakışlarından zekâ fişkırıyordu.

«Bir modaevi mi?»

Charleswort hayretini saklamamıştı.

«Genç kadınlarla geçinme yollarını çok iyi bilirsiniz.»

«Bir kadın olursa haklı sayılırsınız, fakat birden fazla olunca işler karışıyor.»

Aralarındaki şakalaşmaya rağmen şefin kaygısı belli oluyordu.

«Hadi canım, saklamayın! Bayan Humphreys cana yakındı, fakat...»

«Bayan Humphreys!» Charleswort dehşetle irkilmişti. «Aman Allahım! Onu düşünmüyorum ki. Sadece arkadaşlık onunla. Beni ilgilendiren daha ciddî konular. Fakat özür dilerim, bir modaevinden söz ediyordunuz.»

«Evet, işte Çavuş Bedd'in raporu. Dün gece, Cristophe ve Cie modaevinde çalışan bir kız, hastanede ölmüş. Zehirlenmiş. Kaza da olabilir. Olayı siz yönetin ve açığa çıkarın. Böylece ovalanır ve kalp ağrınızı unutursunuz.» Gülümsememek için kendini güç tuttu. Charleswort'a karşı zayıf bir noktası olduğunu hissedirdi her zaman.

CHARLESWORT, pürüzlü işlerini düzene koyduktan sonra, Çavuş Bedd'den randevu aldı. Sonra otopsi raporu daha hazır olmadığı için morga giderek ölüyü görmek istedi. Onu tanıyan bekçi, parmağıyla taş masalardan birini işaret etti.

Charleswort beyaz örtüyü kaldırdı.

Ölürken, acıdan yüz hatları kırışmıştı Doon'un. Vücudunun yanına yerleştirilmiş ellerinin

parmakları hâlâ kıvrıktı. Yine de bakımlı ve güzel bir kadın olduğu belliydi. Manolya beyazı bir ten ve manikürlü eller. Charleswort, ölümün çirkinleştiremediği bu kadına acıyarak örtüyü kapattı.

«Otopsiyi kim yaptı?» diye bekçiye sordu.

«Doktor Littlejohn.»

«Onunla birkaç kelime konuşabilir miyim?»

Bu sırada, ellerini kurulayarak, Littlejohn içeri girdi.

«Merhaba, Charleswort. Bir isteğiniz mi var?»

«Burası konuşmak için elverişli bir yer sayılmaz. Midemi bulandırıyor.»

«Nasıl? Siz ki buraya sık sık gelirsiniz, ama bir bakıma da haklı sayılırsınız. Zavallı kız! Bir ineği öldürmeye yetecek kadar asit oksalik içmiş.»

«Ya! Demek, asit oksalik! Raporunuzu hazırladınız mı?»

«Sabırsız dostum! Yapılacak bir düzine işim var, fakat mümkün olduğu kadar çabuk hazırlar ve gönderirim. Durum ortada zaten: Çok miktarda asit oksalik almış, kristal halinde olduğunu tahmin ediyorum.»

«Nasıl anladınız?»

«Yemek borusundaki birtakım çiziklerden.»

«Bu zehir, besinlerle mi alınmış?»

«Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ölümünden yedi sekiz saat önce.»

Charleswort, aklından ufak bir hesap yaptı.

«Yani, öğle yemeği saatinde!»

«Aşağı yukarı.»

«Başka bilgi verebilecek misiniz?»

«Hayır, şimdilik bu kadar. Kesin miktarı raporda belirtirim.»

Charleswort izin isteyerek doktorun yanından ayrıldı, ama merakını yenemeyerek yine döndü.

«Littlejohn kişisel bir araştırma için size bir soru sormak istiyorum. O... şey miydi?»

«Kişisel sorunuzun karşılığı, 'hayır' dır Charleswort. Uzun zamandan beri şey değildi...»

«İnsanlar görüldüğü kadar masum olmuyor demek!»

Ve yavaş adımlarla uzaklaştı.

Çavuş Bedd, morgun kapısı önündeydi. Durarak birlikte notlarını incelediler. Öten kızın ailesi, Yeni Zelanda'da oturuyordu. Çekilen bir telgrafla ölüm haberi bildirilmişti. Cristophe ve Cie modaevine, Doon'un ölümüyle ilgili soruşturmayı yürütmek için bir müfettişin geleceği haberi verilmişti. Bununla ilgili olarak, bütün personelin orada hazır bulunması da istenmişti. Aynı şekilde, Bayan Doon'un ev sahibi de sorguya çekilecekti.

«İyi çalışmışsınız, Bedd! Kısa sürede bu kadar işi ayarlayabilmek için insanın kanatları olması gerekir.»

«Sadece karakolun arabalarından birini aldım,» diye karşılık verdi Bedd. Charleswort'un sahip olduğu şair ruhu onda yoktu.

Arabaya binerek önce modaevinden başlamaya karar verdiler.

«Bütün gün oradaymış. Bu durumda zehiri mağazada içmiş olması gerekir. Tabî, zehirlenerek öldüyse...»

«Bundan kuşkun olmasın. Biraz önce otopsiyi yapan doktorla görüştüm. Asit oksalik üzerinde duruyor. Kanımca, bu zehiri herkes kolaylıkla temin edebilir.»

«Bütün eczanelerde satılıyor. Bakır ve ona benzer birtakım eşyanın temizlenmesinde kullanılıyor. Kızın bu zehiri satın alıp almadığını araştıralım mı?»

«Tabî ki araştıracaksınız, ama önce modaevinde çalışanları sorguya çekelim. Bence bu bir kazadır. Zayıflama ilâcı alacağı yerde şişeleri şaşırarak asiti içmiştir. Buna rağmen (gözünün önüne morg masasında yatan vücut geldi) zayıflamaya ihtiyacı da yokmuş.»

«Evinde bir araştırma yaptınız mı?»

«Hayır, şimdi önünden geçerken uğrarız.»

Bloomsbury Street'de, çirkin ve eski görünüşlü bir evin önünde durdular. Meraklı bir kadın onları içeri alarak, dağınık ve pis kokulu bir odaya soktu. Her iki polis de şaşkındı.

«Bayan Doon, gündüzleri çalıştığı için ancak geceleri odasını toplayabilirdi. Haftada iki kez de ben temizliğini yapardım,» diye kadın özür dilercesine konuştu. «Bugün temizlik günü değildi. Ayrıca, hiç bir yere dokunmamamı söylediler.»

Mekanik bir tavırla, yerdeki ve koltuğun üstündeki elbiseleri toplayarak yatağın kenarına koydu.

«Zavallı kız! Kim inanırdı? Bir kazaydı değil mi?»

«Tahmin ediyorum,» diye Charleswort karşılık verdi. Fakat onun asıl ilgisini çeken, kadının sorusu değil, pahalı parfüm ve elbiselerle bu berbat odanın yarattığı zıtlıktı. «Yoksa bir kaza olmadığını mı düşünüyorsunuz? Son günlerde çok mu üzgündü?»

«Oh! Hayır. Her zamanki gibi giyimiyle ilgiliydi. Hatta öldüğü günün sabahı evden çıkmadan önce, yeni şapkasını nasıl bulduğumu sordu. Kendisine çok yakıştığını ve bütün erkeklerin, arkasından koşacağını belirttim. Karşılığında çok memnun kaldığını, çünkü o gün hayatının akışını değiştirecek bir randevusu olduğunu söyledi.»

«Ama o gün mağazada yemek yemişti,» diye Bedd işaret etti.

«Bunu nereden bilebilirim? Bana söylediklerini kelimesi kelimesine tekrar ettim size.»

«Uzun zamandan beri kiracımız mıydı?»

«Bir yıl oluyor. Evim konforlu sayılmaz ama o, bu sadeliği seviyordu. Arkadaşlarını çağırıp gürültü yapan kızlardan değildi. Kirasını da düzenli öderdi. Ondan şikâyetim olmamıştır hiç.»

«Bu öğle yemeği randevusu bana garip görünüyor, Bedd,» dedi Charleswort, arabaya binerlerken. «Fakat tedbiri elden bırakmayalım, aksi halde gülünç duruma düşeriz.»

Cristophe ve Cie modaevinin sarı yıldızlı kapısının önüne gelmişlerdi. Her taraf vitrindi. Antreyi geçerek kabul salonuna girdiler. Solda alt kata inen merdiven, karşılarına gelen yerdeyse, atelye ve

Bevan'ın odasının kapısı yer alıyordu.

«Bir isteğiniz mi var?»

Rachel, gelenleri gülümseyerek karşılamıştı.

«Scotland Yard'dan, Müfettiş Charleswort,» diye genç adam kendini tanıttı. «Patronunuzla görüşmek istiyorum.»

Sonra Rachel'in vücut hatlarına hayran kalarak genç kadını izledi.

Bevan, koyu renk takım elbise giymişti. Gelenleri soğuk bir tavırla karşıladı. Charleswort oralı değildi. Kayıtsızca konuştu:

«Bayan Doon'un ölüm nedeni belli oldu. İzninizle, mesai arkadaşlarınıza bir iki soru sormak istiyorum.»

«Tabîî. Bu sabah gelen çavuş da konuyu bizimle görüşmüştü. Karışık ve can sıkıcı bir sorun. Gazetecilerin diline düşmeyi ve müessese adının bu şekilde kirlenmesini istemezdim.»

«Gazeteciler bir konuyu yakalayınca kolay kolay arkasını bırakmazlar, biz de engel olamıyoruz. Yalnız, bir kaza olduğunu...»

«Tabîî ki bir kazaydı, gün gibi açık.»

«Ama kristalize asit ölüme sebep oldu. Ve çok miktarda alınmış! Bunun bir dalgınlık eseri olduğuna inanmıyorum. Kaza olmasını hepimiz arzu ederiz, ne yazık ki bir soruşturma açmak zorundayım. Belki de, Bayan Doon bilinçli olarak zehirlenmiştir.»

Bevan'ın rengi uçmuştu.

«Belki de zehiri ona birisi vermişti,» diye Charleswort devam etti.

«İmkânsız!»

«Yarulmuş olmayı isterdim. Kızın ölümünden yararlanacak birini tanıyor musunuz?»

«Saçma bir soru. İyi ün yapmış bir modaevinde çalışanların birbirlerini öldürmeleri için sebep yoktur her halde.»

«Şimdiye dek böyle olaylara rastlanmıştır pekâlâ. Hem ben, sadece burada çalışanları düşünerek konuşmadım. İş saatları dışında ilgisi bulunan kişilerden tanıdığımız var mı?»

«Hayır, yok.»

«Onu, işyerinin dışında görmez miydiniz?»

«Hayır... Yani arada sırada görürdüm demek istiyorum.»

«Sizde çalışmaya başlaması ne şekilde oldu?»

«Satıcı aradığıma dair verdiğim bir ilâna karşılık vermişti. Ama daha üstün özelliklere sahip olduğu için onu sekreter olarak işe aldım. Satın almalarla da o ilgileniyordu. Son iki yıldır da kumaş stok durumunu yönetmeye başladı. Şimdi onsuz ne yapacağımı bilemiyorum.»

«Eu durumda intihar etmesi için bir neden kalmıyor.»

«Aman, Allahım! Neden dönüp dolaşıp bu fikre geliyorsunuz? 'Tabîî ki intihar etmedi.» Derin bir

soluk alarak konuşmasına devam etti: «Saticı kızlar, salonda asit oksalikle oynuyorlardı. Bir şapkayı temizlemek için satın almışlar. Bayan Doon, temizlik yapılması için verdiğim emirden önce içmiş olacak, yanlılıkla tabî.»

«Zehiri kim yok etti?»

«Bay Cecil.»

«Bedd Bay Cecil'i çağırır mısınız? Şimdi Bay Bevan! Bir soru daha: Kızların asit oksalik aldığını söylediniz, bunların adlarını belirtir misiniz?»

Bevan bir an durakladı.

«Hatırladığıma göre Rachel, Gav ve Victoria David, birlikte almışlar.»

«Asit döküldüğü zaman, Bayan Doon orada mıymış?»

«Hayır.»

«Öğle yemeğini burada mı yemişti?»

Bevan, kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. Önce, Bayan Doon'u yemeğe davet ederek bazı iş konularını tartışmak fikrinde olduğunu, ama sonradan planlarında değişiklik yapmak zorunda kaldığını söyledi.

«Siz de mi yemeğinizi burada yediniz? Her şeyi en ince noktasına kadar öğrenmek istememin nedeni, yemek saatinde neler olduğunu ve zehirin yemekle mi verildiğini anlamaktır.»

Bevan, yemek saati üzerine bilgi vermeye çalıştı. O gün yemeğini herkesten önce yiyerek salonda bulunma sırası İrene'deydi. Bayan Harris, İrene'in yardımıyla yemekleri tabaklara koyarak sıcaklığını koruması için firma yerleştirmişti. Bu sırada Cecil gelerek, etleri parçalamakta onlara yardım etmek istemişse de, tavşan yahnisi olduğu için, bu teklifi geri çevrilmişti.

Bay Bevan'ın, Doon'la dışarda yemek yiyeceği düşünüldüğü için onlara tabak hazırlanmamış ve en iyi parçalar, yüzünü bir an olsun güldürmek amacıyla, Gregory'ye konmuştu.

Daha sonra Victoria ve Rachel gelerek, Doon' un yemek yemeyeceğini hatırlatmışlardı. Bu sırada Bay Bevan kapıda görünmüş ve Cecil'e yaklaşarak onunla konuşmuştu. Rachel de fırsattan yararlanmak istemiş, «Burada yemeyeceksiniz değil mi, Bay

Bevan? Çünkü sizin için tabak koymadık,» demişti.

Bevan, Gregory'yle birlikte çıkacaklarını, bu yüzden onun da yemekte bulunmayacağını belirtmişti. Bevan çıktıktan sonra içeri giren Macaroni, Doon' un Bay Bevan'la birlikte olacağını söylemişse de, bu haberin yanlış olduğu herkes tarafından farkına varılmıştı.

Judy'yle Aileen gelerek yemeğin hazır olup olmadığını sormuşlar, Rachel de karşılık olarak, karınları acıktıysa kendisine yardım etmeleri gerektiğini söylemişti. Yalnız, Gregory'nin yemekte bulunup bulunmayacağını belirsiz olduğundan onun tabağı bir kenara ayrılmıştı.

Bu sırada Gregory'nin kendisi gelerek, Bevan'la çıkacağını haber vermişti.

Bütün personel yemekhanede toplandıktan sonra ise, Doon gelmiş. Gregory sevincini saklamıyor ve Doon'un sinirli haline bakarak gülümsüyormuş.

Gregory, kendi tabağını Doon'a ikram etmiş ve: «Bay Bevan'ın benimle konuşmak istediği bir konu

var. Canın sıkılmasın, sevgili Doon! Yarın da seni davet ederek kendini affettirir,» demişti.

Gregory'nin bu biçim konuşması herkesin nefretini bir kez daha üstüne çekmesine sebep olmuştu.

Bevan'ın bildikleri bu kadardı.

«Verdiğiniz bilgi için size teşekkür ederim, Bay Bevan. Önemli noktalara değindiniz. Ah! İşte Bedd.»

Bevan onları yalnız bırakarak uzaklaştı.

«Bedd, cinayet ya da kaza ihtimalinden söz ettikçe, nedense Bevan'ın içi rahatlıyor.»

«Evet, intiharı aklına getirmek istemiyor.»

Bevan, yanında komik bir tip olduğu halde içeri girdi. Ufak tefek, sarışın, uzun kirpiklerin gölgelediği iri siyah gözler, bir kadınınkini andıran ufak bir ağız. İlk bakışta, büyüme çağındaki bir çocuğa benziyordu. Gri parlak kumaştan yapılmış elbisesi vücudunu sıkı sıkıya kavırıyordu. Alnının üstüne düşen bir tutam sarı bukleyi, önceden hesaplanmış bir hareketle geriye itiyor fakat inatçı saç yine eski yerine geliyordu. Charleswort gülmek için kendini tutarken Bedd, büyük bir ciddiyetle Cecil'in adresini not ediyordu. Bevan yanlarından ayrılmıştı.

Charleswort sakin bir tonla konuşmak için kendini zorladı; ama sesi, iradesine boyun eğmedi.

«Zehiri ne yaptınız?»

Cecil'in yüzündeki kan, sadece elmacık kemiklerinin üstünde iki kırmızı leke bırakarak çekildi. Siyah gözleri, Charleswort'a dikildi ve ağzından tek kelime çıkmadı. Gülme isteği geçen genç adam bir iskemle çekerek oturdu.

«Lütfen soruma karşılık verin.»

«Fakat zehire hiç elimi sürmedim.»

«Hadi canım! Bay Bevan, size salonun halısına dökülen asit oksaliği yok etmenizi söylemiş. Bunu soruyorum, nereye attınız?»

«Ah! Evet! Ben...» Cecil, beyaz ve manikürlü ellerine bakarak kekeliyordu. «Ben... Onu tuvalete döktüm. Halıyı süpüren Bayan Harris'le çıkararak tuvalete gittim ve döktüm.»

«Döktüğünüz asitin miktarını söyleyebilir misiniz?»

«En çok bir çay kaşığı kadardı.»

«Yok etmekle yükümlü olduğunuz zehiri, Bayan Doon ellemiş olabilir mi?»

«Oh! Tahmin etmiyorum, çünkü hemen döktüm.»

«Zehiri bilerek içmiş olamaz mı?»

Gözleri büyüdü.

«Hayır! Hayır!» diye tiz bir sesle bağırdı. «Neden kendini öldürmek istesin? Saçma bir fikir!»

«Belki de başka biri vermiştir?»

Cecil dehşetle irkildi.

«Bayan Doon'un bize karşı haşın davrandığı olurdu, fakat kimse onun ölümünü istemiş olamaz. Oh!

Hayır! İmkânsız bu!»

Gözlerini kırpıştırıyor, ellerini oğuşturuyordu. Sonunda selâm vererek uzaklaştı, Charleswort kendini tutamayıp bir kahkaha koyuverdi.

«Bedd, hayatında böyle bir tip gördün mü? Nedense hepsi, intihar fikrini ileri sürdükçe irkiliyor. Acaba düğümü çözecek ipin ucunu kim bize verecek?»

■

CHARLESWORT, gerçekten de ömründe birbirinden güzel bu kadar çok kadınla bir arada bulunmamıştı. Önce ufak tefek esmer güzeli İrene'le görüştü. Bevan'ın söylediklerini tekrar etti ve saat birle iki arasında bir müşteriyle birlikte olduğunu, daha sonra da Cecil'le beraber, gri elbiseyi Ritz'e götürdüğünü söyledi. Dörde doğru mağazaya döndüğünde de Doon çoktan hastaneye kaldırılmıştı.

Ağlayarak uzaklaşan Irene'in yerini Rachel aldı.

Solgun yüzüne rağmen hissettiklerini belli etmiyordu. Sakin bir tavırla adını ve adresini söyledikten sonra, sorulan soruları cevaplandırdı. Asitin almışında ve temizlik için kullanılışındaki rolünü anlattı. Saat üçe doğru, Doon kendini fena hissedince hastaneye kaldırılmış ve arkasından Bevan, Rachel'i göndermişti. Doktor, Doon'un kuvvetli bir zehir içmiş olabileceğini söyleyince, aklına asit oksalik gelmiş, fakat Doon'la bu asit arasında bir bağ kuramamıştı. Dönüşte Bevan'a, doktorla aralarında geçen konuşmayı nakletmişti. Mağazanın kapanmasından sonra da Victoria'yla birlikte hastaneye gitmişler ve Doon'un ölümüne kadar orada kalmışlardı.

Sıra Victoria'ya geldi.

Charleswort bir an soluğunu tuttu. Kalbi fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Genç adam, bu kadar cana yakın ve güzel bir varlık görmediğini kendi kendine itiraf etti. Tatlı bir bahar rüzgârı gibi içeri giren sarışın kadına da, arkadaşlarına sorduğu soruları tekrarladı. Asit oksaliği, Bayan Gay'le birlikte mi almışlardı? Evet. Bayan Doon farkında olmadan zehiri içmiş olamaz mıydı? Hayır. Yemek sırasında dikkatini çeken bir şey olmuş muydu? Hayır.

«Anladığıma göre, Rachel Gay, Irene Best ve siz, mağazanın satışlarını yapıyorsunuz.»

«Evet.»

«Ve Bayan... Bayan Aileen Wheeler,» dedi Charleswort, listesini inceleyerek; «ve Judy Carol, mankenlik mi yapıyorlar?»

«Evet, modelleri giyerek müşteriye gösteriyorlar,» diye Victoria devam etti. «Judy bugün gelmedi... Telefonla rahatsız olduğu haberi verildi.»

«Bana bundan kimse söz etmedi.»

«Bay Bevan'ın başı o kadar sıkıştı ki, farkına varmadığından eminim. Ama Gregory'nin haberi var. Gregory, Bay Bevan'ın sekreteri, daha doğrusu, sağ kolu oluyor.»

«Ya Bay Cecil?»

«Modaevinin yönetimi de onun elinde denebilir. Modelleri yaratan ve müşteriyle tartışan hep odur. Bay Bevan, resmi patronumuz. Ama Cissi olmasa, burası bir gün içinde iflâs eder.»

«Cissi mi?»

«Onun takma adıdır. Görünce bize hak vereceksiniz.» Hafifçe gülümsedi.

Yanaklarında beliren gamzeler, genç adamın akimi başından almıştı. Kendini zorlayarak birkaç soru daha bulmaya çalıştı. Bayan Doon'u iyi tanıyor muydu? İş dışında görüşüyorlar mıydı?

«Evet, bazen bize gelirdi... Kocam ressamdır. Bir iki defa da çıplak poz verip resmini yaptırmıştı.»

Victoria'nın yüzünden bir gölge geçti. Genç adam bunun, kıskançlıktan mı ya da o güzel vücudu mermer bir morg masasında yatar düşünmekten mi olduğunu anlayamadı.

Aileen bir kraliçe edasıyla sallanarak içeri girdi, bir koltuğun koluna oturdu. Sorulara kısa, fakat açık karşılıklar veriyordu.

«Bayan Doon'la aranız nasıldı?»

«Manken olduğum için onunla fazla bir ilişkim olmuyordu. İş saatları dışında da görüşmezdik.»

«Ne şekilde zehirlendiği hakkında fikriniz var mı?»

«Hayır.»

Aileen karşısındakini küçümser bir tavırla süzdükten sonra uzaklaştı.

Soğukkanlı Bedd'in kalp atışlarını hızlandı ucak olan bu kızıl saçlı güzeli, Charleswort beğendiği kadınlar listesine sokmamıştı.

Güzeller resmigeçitinden sonra, Bayan Harris'in gelişi bir değişiklik yarattı. Kırmızı yanaklı ve iriyarıydı. Önlüğünün altına cankurtaran yeleği takmış duygusunu veriyordu. Bacaklarını açarak odanın ortasında durdu.

«Bu ne demek oluyor Polis? Aradığınız kimse ben değilim.»

«Sizi aradığımızı kim söyledi?»

«Ben kötü bir şey yapmadım. Hakkımda anlatılanların hepsi yalan.»

«Sakinleşin, Bayan Harris!»

«Arada sırada biraz balık, bazen de soğumuş patates. İşte hepsi bu kadar! İşime nasıl bağlı olduğumu herkes bilir. Kocam gelmezse, tek kelime söylemeyeceğim...»

«Söylediklerinizden bir şey anlamıyorum, Bayan Harris. Bir dakika susup beni dinler misiniz? Size birkaç soru sormak istiyorum.»

«Bu onun başının altından çıktı! Bir parça balık için polis çağırmak...»

«Balık için değil, ölen Bayan Doon hakkında soruşturma yapmaya geldim. Personel, saat birle iki arasında yemek yemiş ve bu sırada hizmeti siz yapmışsınız. Şimdi bana karşılık verin! Bayan Doon, yemek saatiyle fenalaştığı saat arasında bir şey yedi, ya da içti mi?»

«Odasında şeker yediyse ben nereden bileyim? Ama çay içti, çünkü çay götürüldüğünde kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı.»

«Fakat yemekte iştahı yerindeymiş.»

«Çok değil. Tavşan yahnisini sevmezdi zaten, hele o günkü çok berbat bulmuştu.»

«O yemeğin bir özelliği mi vardı ki?»

«Ben bir şeyin farkına varmadım. Ama o, yerken lokmaların ağzında büyüdüğünü söylemişti. Tatlı olarak ne bulunduğunu sordu. Jöle vardı. Tabağm daki yemeği bitirmeden jöleyi getirmemi söyledi.»

«Ve siz de götürdünüz.»

«Evet, aşçının verdiği tabağı önüne koydum vo Bayan Gregory olmadığı için, isterse onun hakkını da yiyebileceğini belirttim.»

«Tabakta kalan eti sonra ne yaptınız?»

«Pek bir şey kalmamıştı zaten, söylendiği halde hepsini bitirmiş. Artıklarıysa, çöp tenekesine döktüm. Hastalanmasına tavşan yahnisi mi sebep oldu?»

«Aşağı yukarı öyle. Benim sorduğum, etin... Çöp tenekeleri hemen boşaltılıyor mu?»

«Evet. Çavuşun da ilk sorduğu soru buydu. Tavşan etinden oldu, değil mi? Şaşmam... Ben de gece mide ağrıları çektim.»

«Dün mü? Tavşanı yedikten sonra mı?»

«Evet, çok feciydi! Kocama, yine mide ağrılarımin başladığını söyledim ve...»

«Yaa! Demek sürekli mide ağrısı çekiyorsunuz?»

«Evet, aşağı yukarı her gece. Kocamdan başkası halimden anlamaz, sadece o...»

«Bu durumda geçen geceki ağrıyı tavşan etine bağlayamazsınız.»

«Bilinmez ki! Benden başkası şikâyet etmedi. Sadece, atelyede çalışan Bayan Rose eline dikiş makinesinin iğnesi battığı için...»

«Teşekkür ederim, Bayan Harris. Görüyorsunuz ki polisten korkmak için bir neden yok. Verdiğiniz bilgiler işime yarayacaktır.»

«Tabîî yarayacak. Broş için geldiğinizi tahmin etmiştim. Biliyorsunuz, Bayan Doon broşunu kaybetmişti. Bayan Gregory benim aldığımı düşünerek üstüme yürüdü. Doon da ona inandı. Sonra broşu nerede buldular biliyor musunuz? Fenalaşıp hastaneye kaldırılırken manto astarının içinde. Bu konu yüzünden Macaroni'nin de canını sıktılar. Zavallı kız! Annesinden yeni doğmuş bir kuzu gibi masumdur.»

«Canınızı üzmemeyin, Bayan Harris. Bu iş için gelmedim, balıklarla da ilgim yok.»

Teşekkür ederek gözleri yaşlı dışarı çıktı.

Sorgu sırası gelen Gregory, buz gibi bir gülümsemeye, Charleswort'u selâmladı ve çavuş Bedd'in varlığından habersiz göründü, iri yapılı bir kadındı. Boynunun uzunluğu geniş omuzlarına aykırı düşüyordu. Üstündeki kıyafet titizlikle seçilmiş, fakat makyajı acemice yapılmıştı. Maden parıltısına sahip gri gözleri, Charleswort'u rahatsız ediyordu. Başını çevirdi ve gecikmeden sorulara başladı.

«Bayan Gregory, asit oksalikle şapkanın temizlenmesi sırasında orada bulunmadığınızı tahmin ediyorum.»

«Haklısınız. Fakat Bay Bevan'ın arkasından salona girince yere dökülmüş kristalleri gördüm. Bay Bevan bunları avcuna koyarak bana gösterdi ve yine yere silkeledi. Sonra ben gidip, Bayan Harris'e

orayı süpürgesini söyledim. Böyle bir zehirin ortalıkta bulunması skandal yaratabilir. Satıcı kızlar çok terbiyelidirler ama, en ufak bir sorumluluk duyguları yok. Bu konuda Bay Bevan beni uyarırdı hep.»

Charleswort, uyarmanın Bay Bevan değil, Bayan Gregory tarafından yapıldığım düşündü.

Ölüyle aralarındaki ilişki üzerine sorduğu sorulara kadın ihtiyatla karşılık verdi.

«Bir süre için iyi arkadaş saydırdık. Sonra, dostluk kurduğu kimselerin bana göre insanlar olmadığını görerek, iş dışındaki arkadaşlığımı kestim.»

«Zehiri yemekle birlikte almış olabileceğini düşündünüz mü? Tabakların hazırlanmasına yardım etmemişsiniz, değil mi?»

«Hayır, Bayan Harris'in işidir bu, karışmam yersizdir zaten. Bu tip insanları şımartmamak gerekir... Hemen başınıza çıkıverirler. Bay Bevan'ın odasında olduğum için yemekhaneye geç indim ve Bayan Doon'a, Bay Bevan'la dışarda yemek yiyemeyeceğini haber verdim. Patron, Deauville'de açılacak şube için Bayan Doon'la görüşüp onu göndermek istiyordu. Fakat dün sabah benimle konuştuktan sonra fikrini değiştirdi ve beni göndermeye karar verdi. Bunun için de onunla olan randevusunu iptal etti. Daha doğrusu ben, Bay Bevan'ın bu randevuyu unuttuğunu ve bu olayı benimle kutlamayı istediğini düşündüm.»

Gregory'nin yüzü, üstün gelmenin verdiği zafer sevinciyle aydınlanmıştı.

'Tam bir yılan!' diye düşündü Charleswort. 'Onunla yakından ilgilenmeliyim!'

«Bayan Best de, Deauville'e gidecek adaylar listesindeydi, değil mi?»

«İrene Best? Bunu ondan mı öğrendiniz? Evet, Bay Bevan, benden ve Doon'dan vazgeçemeyeceğini düşündüğü bir zamanda onu göndermeye kalkışmıştı. Bayan Best'in az çok iş alışkanlığı vardır çünkü. Uzun süre Cecil'e yardım etmiştir. Ama Deauville'de ki yerin insanı sayılmaz. Bunu Bay Bevan'a söyleyince bana hak verdi. İyi bir kızcağız, fakat silik bir kişiliği vardır. Deauville'e gidecek olanın biraz kendisini satabilmesi ve gösterişli olması gerekir. Bayan

Best'i siz de gördünüz, gösterişten tamamen, evet tamamen uzak biri!»

'Bu kadın ne anlatıyor?' diye, Çavuş Bedd kendi kendine soruyordu. 'Bütün gün, onun sağı solu kötölemesini mi dinleyeceğiz?' Sonra yüksek sesle:

«Bay Charleswort! Daha küçük daktilo kızla görüşeceğiz.»

«Teşekkür ederim!» dedi Charleswort, yalnız kalır kalmaz. «Korkmaya başlamıştım. Bana o kadar yakın oturuyordu ki, yüzümü ısırmasından çekindim. Ama bu da ne?»

Ağlayarak odaya dalan, Macaroni'ydi.

«Zehiri benim götürdüğümü biliyorsunuz, bu yüzden onu benim öldürdüğümü düşünüyorsunuzdur.»

Sakinleşmesini beklemek ve iki iç çekiş arasında bir söz almaya çalışmak gerekti.

«Bayan Gay'in size verdiği paketi alarak cebinize koydunuz,» diye Charleswort sorguya başladı. «Sonra ne oldu?»

«Bay Bevan içeri girdi,» diye hıçkırdı Macaroni.

«Bu arada siz ne yaptınız?»

«Paketi Bayan Doon'a verdim. O da, sol çekmeceye koyarak kilitledi, ondan sonrasını bilmiyorum.»

Çavuş, odadan çıkarak sözü edilen paketi aramaya gitti.

Döndüğünde paketi açmış genç kıza gösteriyordu.

«İçindekiler bu kadar mıydı?»

«Evet.»

«Emin misiniz?» dedi Charleswort. «Karşılık vermeden önce düşünün. Başka birinin eli değmiş mi? Katlarında bir değişiklik var mı?»

«Tahmin etmiyorum, olsa olsa bir çitnik eksiktir.»

Ve yeniden sızlanmaya başlamıştı.

«Bir çitnik insanı öldürmez,» diye Charleswort kestirdi attı. «Bayan Doon'un ölümünden sizi sorumlu tutmuyoruz. Biri, bu zehirden bir miktar alıp, sonra yeniden tamamlamış olamaz mı?»

«İmkânsız, çünkü çekmecenin anahtarı bende idi.»

«Ben de aynı şeyi öğrenmek istiyordum... Bu süre boyunca anahtar hep sizde miydi?»

«Evet. Zavallı Bayan Doon fenalaşıp hastaneye kaldırılırken, bütün anahtarlarım bana vermişti. Ben de onları kendiminmiş gibi sakladım.» Doon'un ölümünü düşünmek Macaroni'yi yeniden ağlatmaya yetmişti. «Anahtarları burada bırakmaz evine taşırdı,» diye devam etti.

«Çok doğru hareket etmişsiniz,» diyerek Charleswort kızı avutmaya çalışıyordu. «Bu anahtardan bir başkasında da olamaz mı?»

«Oh! Hayır. İki taneydi. Biri onda, biri de bende dururdu, ikimizden biri hastalanırsa işler yarım kalmasın, çekmece açılabilirdi diye.»

«İşte bu ilginç, Bedd!» dedi Charleswort, kızın varlığını unutmuş gibi. «Çocuk, zehire dokunulmadığını ve iki anahtardan başka anahtar olmadığını söylüyor. Asitin miktarı değişmemiş. Bu durumda kaza ya da intihar alternatiflerini düşünemeyiz. Dört kaşık asit oksalik satın alınmış. Bir kaşık Doon'un çekmecesinden çıktı, bir kaşıkla şapka temizlense, geri kalan iki kaşık ne oldu? Katilin, cinayeti önceden planlamadığı belli. Asiti görünce aklına bu düşünce geldi ve...»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEDD'LE BİRLİKTE modaevinden ayrılan Charleswort, Judy'nin evine gitti. Temiz bir mahallede lüks bir evle karşılaşan Charleswort bunun, Doon'un oturduğu yerle ne kadar aykırılık teşkil ettiğini düşünerek şaşırıldı. Kapıyı açan hizmetçi, onları salona soktu. Biraz sonra da, Judy'nin annesi konukları karşıladı. Sevimli bir kadındı. Fakat genç adam kendini tanıtıp da Judy'yle görüşmek istediğini söyleyince yüz hatları sertleşti.

«Tabii... şey... bilmem ki! Kendisi biraz rahatsız da... Size açıklamada bir sakınca görmüyorum, Müfettiş Bey. Kızımın o mağazaya gitmesini istemediğim için, bu sabah Bayan Gregory'ye telefon ederek onun iyi olmadığını söyledim.»

«Demek, hasta değil?»

«Evet. Fakat Bay Bevan'a bu konuda bir şey söylemeyin, çok rica ederim. Judy'yi kızdırmak

istemiyorum. Ağustos ayında fazla iş olmayacağı için bir gün eksik gitse olur. Aslında kızımın çalışmaya ihtiyacı yok, fakat kendini bağımsız hissetmek istiyor. Bu durumda bir gün tatil yapmaya hakkı olduğunu düşündüm.»

«Özel bir konuyu ilgilendirmiyorsa, 'bu durum'la ne demek istediğinizi öğrenebilir miyim, Bayan Carol?»

Karşılık vermeden önce, kirpiklerinin arasından Charleswort'u süzdü kadın. Sonra kızının, bir erkek arkadaşının bu sabah eve geldiğini ve olayı aile arasında kutlamak istediklerini belirtti.

«Kızınız şu anda evde mi?»

«Evet, onu üzmeyeceğinize söz verirsiniz hemen çağırırım.»

Charleswort çaresiz, istenilene yerine getirdi. Kadın çıktıktan bir süre sonra, Judy gülümseyerek içeri girdi.

'Göze çarpıcı bir güzelliği vardı. Tam bir İngiliz yürüyüşüyle onlara yaklaşarak ellerini sıktı.

«Sizi buraya kadar yorduğum için üzgünüm. Fakat annem, Gregory'ye telefon edip gelemeyeceğimi söylemiş olduğu için evde oturmaktan başka çarem kalmamıştı.»

«Ama dün mağazadaydınız?»

«Evet, oradaydım.»

Charleswort olayı kısaca anlatarak, asitin alınışında kendisinin bir rolü olup olmadığını sordu.

«Hayır. Şapka temizlenirken oradaydım, fakat zehirle ayrıca ilgilenmedim.»

«Yemekhanede, sebzelerin dağıtımına yardım etmiş miydiniz?»

«Fakat, anlamıyorum.. Neyse! Yemek yemek için acele ettiğimizden, birkaç tabağı da ben hazırlamıştım.»

«Bayan Doon'la aranız iyi miydi?»

«Aman Allahım! Yüzünü görmek istemezdim,» diye Judy bağırdı. «İş saatları dışında görmediğim gibi, mağazada da çok önemli olmadıkça karşılaşmamaya çalışırdım.»

«Bugün işe gitmeyişinizin onun ölümüyle bir ilgisi yok, değil mi?»

«Ne garip soru! Onun hastaneye kaldırılmış olduğunu duyunca arkadaşlarından birine haber vermek istedim ve telefon ettim. Hâlâ arkadaş olduklarını düşünmüştüm, fakat yanılmışım. Bana dedi ki... Ama... Bu kişinin, daha önce benim arkadaşım olduğunu anlatmalıydım size. Yani Doon'dan önce... Benimle görüşmek istediğini söyledi, geç olduğu için bu sabah buluşmaya karar verdik. Bu arada annem, işyerime telefon ederek gelemeyeceğimi bildirdi. Ve bu sabah...» Judy ansızın durarak gülmeye başladı: «Evet beyler, bu sabah ona, kendisiyle evlenebileceğimi söyledim!»

Charleswort, annesinin neden bu kadar neşeli olduğunu anlamıştı. Ve bu sevinci utanmadan açığa vurmalarından dolayı onları takdir etti.

Zorlukla, konuyu Doon'un ölümüne getirdi.

«Zehiri nasıl içmiş olabilir?»

Judy'nin yüz çizgileri değişti ve olayı Gregory' den öğreninceye kadar hiç bir şeyden haberi

olmadığını söyledi.

Charleswort izin isteyerek kalktı.

'Judy, Irene, Rachel, Victoria... Oh! hayır! Victoria olamaz,' diye düşündü. 'Gregory, Bevan, Cecil, Bayan Harris, Macaroni... Bunlardan biri katil olabilir mi?' Birbirinden güzel yüzler gözünün önüne gelince, bu ölümün bir kaza sonucu meydana gelmiş olması için dua etti. Ama buna kendisi de inanmıyordu.

■

AYNI AKŞAM, saat dokuz buçukta, Charleswort telefona sarıldı.

«Louise, benim tatlı meleğim! Affedilmez bir hata bu... Sana gelemedim.»

«Beni görmek istediğini bilmiyordum.»

«Tabii görmek isterim, hatta bir buket kırmızı gül de yaptırmıştım. Seni en son gördüğüm dün akşamdan beri yeniden buluşmaktan başka bir şey düşünmedim.»

«Peki! Sana engel olan neydi?»

«Yeni bir iş. Karışık bir sorun. On kadın, bir erkek ve bir de yarı erkekle dolu bir modaevi...»

«Söylediklerinden tek kelime anlamıyorum, Charles. Bugün artık geç oldu, yarm daha erken gelir ve yemeğe kalırsın. Buketi de suya koy, solmasın.»

«Oh, sevgilim! Ne kadar anlayışlısın. Gelebilir sem çok memnun olacağım, fakat o kadar çok işim var ki!»

«.....»

«Sevgili Charles benden uzaklaşmaya başladı,» dedi Bayan Taylor telefonu kapatırken annesine. «Benimle beraberliği üç ay sürmüştü, bu da bir rekor sayılır.»

«Yazık! Sevgisini şimdi kime yöneltmiş acaba?»

«On kadın, bir erkek, bir de yarı erkeğe,» diye Bayan Taylor içini çekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇAVUŞ BEDD ve Charleswort, Scotland Yard' da buluştular.

«Ne zor meslek,» diye Charleswort söze başladı. «Dün gece ilâç aldığım halde bir türlü uyuyamadım, hep düşündüm. Ve bu işin bir cinayet olduğu kanısına vardım.»

«Söylediklerinize inanıyor musunuz?»

«Evet. Macaroni, götürdüğü asit paketinin açılmamış olduğunu ısrarla belirtiyor. Ayrıca Doon, şapka temizlenirken zehine elini sürmemiş. Aslında süremezdi de. Çünkü eli kolu elbise ve kumaşla doluydu. Bütün gün mağazadan çıkmadığına göre, zehiri dışardan da sağlamış olamaz. Demek ki, intihar söz konusu olmadığı gibi kaza da değil. Bayan Harris, süpürdüğü asiti Cecil'e vermiş, Allah bilir, o da bunu ne yaptı... Çünkü tuvalete döktüğünü söylerken yalan konuştuğu belliydi. Belki ortada bırakmış ve bunu açıklamaktan korkmuştur. Zehirin, Doon'a yemekle verildiği biliniyor. Fakat yemeğin hazırlanışına kadınların çoğu, hatta Cecil de yardım ettiğine göne, işin içinden çıkmak zor olacak. Cinayet nedenini bulursak katili yakalamamız kolay. Bu kadar insan arasında birini

suçlamaksa, güç bir iş. Siz kimi mahkûm etmek isterdiniz?»

«Ben mi? Cecil'i tercih ederdim. Doğruyu söylemiyor, demek ki saklanacak bir sırrı var.»

«Elbisesinin ceplerini incelemeliyiz. Söylediği gibi, zehiri hemen yok ettiyse, cebine koyacak vakti olmamıştır. Aksi halde, cebinde kalmış birkaç kırıntıya rastlayabiliriz.»

Cristophe ve Cie'nin önüne gelince, Bedd yarım saat için izin istedi.

«Bir fikrim var, dönünce anlatırım.»

«İyi, ben de dönüşünüzü burada beklerim.»

Bevan olmadığı için, Charleswort'u üç satıcı kız karşıladı. O da içtenlikle aralarına oturarak, Bedd'i beklemek üzere izin istedi.

«Bu salonda mı şapkayı temizlemiştiniz?»

«Evet,» diye Rachel karşılık verdi. «Ama bitirmek kısmet olmadı.»

«Şapkaya da uğur getirmedi.» Victoria yersiz şakasını anlayarak kızardı. «Şey... Doon'un öldüğünü aklıma getirmek istemiyorum.»

«Demek ki Bayan Doon'a karşı yakınlık duyuyordunuz?»

«Yakınlık duyduğumu iddia edemem.»

«Ben onu severdim,» diye Rachel söze karıştı. «O kadar canlı bir insandı ki!»

«Haklısın, ama İrene sevmezdi. Değil mi, İrene?»

«Evet, sevmezdim. Yılan gibi bir dili vardı. O nun neresini severdiniz, anlayamıyorum.»

«Macaroni, kıza hayrandı. Sürekli onunla çalıştığına göre, Doon'u bizden iyi tanıyor olmalıydı.»

«Duygularıyla hareket eden bir kızdır, Macaroni,» dedi Victoria, İrene'in yanını tutarak. «Doon, bazen ona karşı da haşın davranırdı. Broş olayını biliyorsunuz, sanki kızcağız hırsızmış gibi hakaret etmişti.»

«Ben onun, Bayan Harris'i de suçladığımı duydum,» diye Charleswort araya girdi.

«Evet, yaşlı kadınla da uğraştı. Fikir, Gregory'nindi ama, Doon da benimsedi. Doon'un en büyük kusurlarından biri, düşünmeden konuşmasıydı. Aklına gelen her şeyi; iyi olsun, kötü olsun söylerdi. Broşu aramış, bulamamış, Gregory de Bayan Harris'in çalmış olabileceğini söyleyince, gök gürültüsü gibi kadının başında patladı. Bu hareketini hiç birimiz hoş karşılamadık; hatta Rachel, kendini tutamayıp fikrini de belirtti.»

«Evet,» dedi Rachel kızarak, «öfkemi saklayamadım.»

«Rachel kızınca, tam bir dişi kaplan kesilir,» dedi Victoria gülerek. «Sakin görünüşüne aldanmamalı...» Sözünü ansızın yarım bıraktı, yanlış anlaşılmaktan korkmuştu.

Charleswort, konuşmaların yönünü değiştirmek ihtiyacını duydu.

«Bayan Doon nişanlı mıydı?»

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Rachel birkaç saniye sonra, bilmediğini daha doğrusu tahmin etmediğini söyledi.

«İş dışında onunla pek bir yakınlığımız olmazdı.»

«Bu söylediklerinizden nasıl bir sonuç çıkarmamı istiyorsunuz?» diye Charleswort sordu.

«Bizden öğrenmeyin, siz kendiniz bulun,» dedi Victoria gülümseyerek.

«Çavuşunuz geldi galiba,» dedi Rachel.

Charleswort kalkıp karşıladı.

«Yeni bir şey buldunuz mu, Bedd?»

«Bir ceketin cebinde yarım düzine kadar asit oksalik kristalleri.»

«Şaşılacak bir insansınız, Bedd. Ceketini nerede buldunuz?»

«Bay Cecil'in evindeki bir dolapta.»

«Cecil'in her gün elbise değiştirdiğini düşünmüş olacaksınız.»

«Öyle.»

«İçeri hırsız gibi mi girdiniz?»

«Kapıcıya, Bay Cecil'e bir mesaj bırakmak istediğimi söyledim ve bugün saat yedide evde bulunmasını, çünkü sizin gelip bir iki soru soracağınızı yazdım.»

Bedd, saf, saf Müfettişe bakıyordu.

«Peki, bu gece ona ne soracağım?»

«Geri kalan asiti ne yaptığını sorarsınız.»

Çavuşun konuşmasındaki saygı ifadesi hissediliyordu.

YORUCU bir günden sonra, Charleswort yemeğini yemiş ve Hampstead'dan geçerek, yol üstünde Çavuşu almıştı.

«Beynim sürekli çalışıyor, çok yoruldu. Biraz temiz havaya ve dinlenmeye ihtiyacım var... Bir ay kadın yüzü görmek istemiyorum. Tabii, Victoria olursa işler değişir.»

Vale of Health'te gelince, derin soluk alarak temiz havayı ciğerlerine çektiler. Charleswort, aklın dakilerini düzene sokmaya çalışıyordu.

«Hadi, olayları sırasıyla inceleyelim,» diye başladı". «Bu işletmede, ücretleri dışında personele bir de öğle yemeği veriliyor. Birçok şirketin benimsediği bu düzeni Bevan da kabul etmiş. Yemek parasından tasarruf edip naylon çorap alacakları ve boş mideyle de randımanı düşürecekleri için, şirket daha çok zarar edecekti. Bu durum göz önüne alınarak, yemek şirket tarafından verilmeye başlanmış ve özellikle hafta sonlarında verim artmıştır. Bundan önce, genç hanımlar paralarını hafta başında bitirmekte, sonra da sandviç ve çaya kalmaktaydılar. Yemek alt katta yenmekte, sadece atelyede çalışanlarla Bevan, kendi odalarında yemektedirler. Cecil'se, bazen Bevan'la, bazen de cinayet günü olduğu gibi kızlarla birlikte yemektedir. Cecil'in o gün yemekhanede olmasında bir acayıklık yok.

Mutfakta yaptığım soruşturmaya göre, et ve sebze önceden ayrılmamış. Sadece jöleden bir parça,

Doon için ayrılmış. Mutfakta çalışanlar bütün günü nasıl geçirdiklerini, sokağa çıkmadıklarını tanıtladılar. Bu durumda, onları ve atelyedekileri şüpheliler listesinden çıkarmak gerekecek.»

«Ben de sizinle aynı düşüncedeyim. Çok geniş görünen araştırma alanımız daralmış olacak böylece.»

«On şüpheli adımız var. Bevan, Harris, Macaroni, Cecil ve Bayan Gregory, üç satıcı kız, Victoria David, Rachel Gay, Irene Best ve mankenlerle Aileen ve Judy.»

Charleswort düşüncelerini sıralamaya devam ediyordu.

«Zehir, sebze ya da etle birlikte verilmiş. Jöleyi hesaba katmıyorum, çünkü önceden ayrılmış olup mutfakta duruyormuş. Bayan Doon, mağazaya gelmeden zehirlenmiş olamaz. Aksi halde belirtileri daha önce görünürdü. Bütün gün mağazadan çıkmamış ve öğle yemeğinden başka bir şey de yememiş. Çay götürüldüğünde zaten kendisini kötü hissediyormuş. Zehirin tavşan yahnisine karıştırılmış olduğunu düşünüyorum, çünkü kristaller, salçanın içinde görülmeyeceği gibi, acı tadı da belirsizleştirilmiş olacaktır. Bayan Doon, etin tadından yakınmışsa da; her zaman, her şeye kusur bulan bir insan olduğu için ona kimse dikkat etmemiş. Katilin, asi ti ortada görünce cinayete karar verdiğini tahmin ediyorum. Şüpheli kişilerin listesini bir daha gözden geçirelim ve bunlardan hangilerinin Bayan Doon'u ortadan kaldırmak için bir nedeni olduğunu araştıralım.»

«Cinayet nedeni olmayanları birer birer listeden silersek, geriye katil kalır,» dedi Çavuş.

«Evet, haklısınız. Önümüze birden fazla neden çıkabilir, yanılmayalım.»

«Ne yazık ki, katili bulmamız o kadar kolay olmayacak. Şüphelilerin hepsi, asiti elde edebilecek ve tabağa koyabilecek durumda.»

«Doğru,» diye Müfettiş içini çekti. «Ve bilmecenin anahtarı hâlâ elimizde değil. Buna rağmen bir tablo düzenleyelim, Bedd. Üç kolon yapın: Zehiri elde edebilecekler, zehiri kullanabilecekler ve cinayet nedeni.»

«Üçüncü kolon pek dolmayacak, Müfettiş Bey.»

«Emin değiliz, derinlemesine bir bilgimiz yok. Bevan'dan başlayalım. Şapkanın temizlenmesi sırasında masaya yaklaşmış, hatta avcuna birkaç kristal almış. Cecil'le konuşurken de zehiri tabağa dökmüş olabilir.»

«Ama niçin öldürsün?»

«Daha öğrenmediğimiz bir aşk sorunu yüzünden de olabilir. Neyse, her kolona bir artı işareti koyun ve Cecil'i incelemeye başlayalım.»

«İlk iki kolona artı koyabiliriz. Zehiri yok etmek için yanına almış ve yemek hazırlanırken yardım etmiş. Ama cinayet nedeni?»

«Bir neden bulabiliriz. Rachel Gay?»

«Aynı durum. Nedeni bulmalıyız.»

«İki manken...»

«Bayan David... Hepsi için durum aynı.»

«Oh! Hayır, Çavuş. Victoria olamaz.»

«Nasıl?... Şapkayı temizlemiş, zehiri mağazaya Bayan Gay'le o getirmiş. Masanın üstündeki tabaklara yaklaşıarak, Bayan Gregory'ye ayrılanın, kendisine verilmesini istemiş.»

«Ama Bedd! O, Bayan Doon'un dışarda yiyeceğini biliyordu. Bayan Best gibi, o da aynı şeyi düşünerek zehiri tabağa koymamıştır.»

«Nasıl isterseniz, Müfettiş Bey. Şimdi, Bayan Gregory'nin durumuna bir göz atalım. Tabağı masadan alarak Doon'un önüne getirmiş, bu arada zehiri koyacak vakti olmuştur.»

«Ama hangi nedene dayanarak hareket etmiş olabilir? Şirketteki yeri, arkadaşlarını kıskandıracak kadar iyiydi. Bevan öğle yemeğine onu davet etmişti, hayatından memnun olduğu kimsenin gözünden kaçmamış. Ayrıca, zehiri nasıl sağlamış olabilir? Şapkanın temizlenmesi sırasında Bevan'la içeri girmiş ve uzaktan seyretmiş, elini sürmemiş. Sonra Bayan Harris'i göndermiş ve alt kata inmiş.»

«Cecil'in suç ortağı olamaz mı? Gregory'ye zehiri o vermiştir.»

«Hayır, o sırada Cecil'in yanında Bayan Harris vardı. Sonra da yukarı çıkmış, Gregory'yle karşılaşmamış.»

«Gregory, zehiri Bayan Harris'ten almış olamaz mı?»

«Bayan Harris, Gregory'yi sadece kendisine süpürme emrini verdiği zaman gördüğünü söylüyor. Düşünsenize, Bedd! Kaybolan broş yüzünden birbirine düşman olan iki insan suç ortağı olabilir mi?»

«Belki de bu broş işi bir göz boyamacadır.»

«Saplantı haline geldi sizde bu broş hikâyesi. Gregory, mağazaya zehir getireceklerini bilemezdi ki.»

«Peki. Gregory de temize çıktı. Geriye Macaroni kaldı.»

«Onu da suçlayacak bir delilimiz yok elimizde. Kendisine verilen asit paketini hemen götürüp Doon'a vermiş. Bunun doğruluğu tespit edildi. Doon da daha sonra bundan Bevan'a söz etmiş. Zaten o paketteki asite el sürülmemiş. Ama broş olayından Doon'a karşı kin beslemiş ve bu yüzden öldürmüş olabilir.»

«Bayan Harris'e geldik.»

«Çok şüpheli bir kişi. Zehiri elde edebileceği gibi, rahatlıkla tabağa da koyabilirdi.»

«Açıkçası, ben bu oyunda Bayan Harris'e göre bir rol göremiyorum.»

«Ben de sizinle aynı düşüncedeyim. Fakat olayın derinliğine inmek istiyorum. Şimdi sonuca bakalım.»

Meydana gelen tabloyu birlikte incelediler ve kahkahalarla gülmeye başladılar.

«Ne kadar ilerlemişiz! Gide gide bir arpa boyu kadar yol almışız meğerse,» dedi Charleswort.

■

MÜFETTİŞ, modern görünüşlü bir apartmanın dokuz numaralı dairesini çalıyordu.

Cecil, yüzünün solukluğunu büsbütün ortaya çıkararak safran sarısı bir robdöşambriyle kapıyı açtı. Alnındaki bukleyi geri itmeye çalışıyordu. Charleswort'un girdiği oda tam bir karışıklık içindeydi. Duvarlarda yerlerinden yeni çıkarılmış olduğu anlaşılan tabloların izleri görülüyordu. Kütüphane

yarı yarıya boş ve ortalıkta da işe yaramayan bir sürü eşya. Genç adam boş bir koltuk bularak oturdu, hiç bir giriş yapmadan söze başladı.

«Bay Cecil, dün bana vermiş olduğunuz karşılıkları yeterli bulmadım, bir kez daha tekrarlar mısınız?»

Cecil susuyordu.

«Bay Bevan'dan, asiti yok etme emrini aldıktan sonra ne yaptınız?»

«Size daha önce de söylemiştim, Müfettiş Bey. Asiti tuvalete döktüm.»

«Lütfen başından başlayın. Bayan Harris, kristalleri süpürerek size verdi... Hepsini mi vermişti?»

«Evet, halının üstü temizlenmişti.»

«Emin misiniz?»

«Tabii, oradaki bayanlar da bunu size söyleyeceklerdir.»

«Bayan Best temizliğe yardım etti mi?»

«Ne o, ne de başkası... Kimse elini sürmedi.»

«Aşağı kata inerken birine rastladınız mı?»

«Hayır, kimse yoktu.»

«Bayan Gregory'yle konuştunuz mu?»

«Onu görmedim ki.»

«O halde zehiri elinizde kimse görmedi.»

«Fakat, Bayan Harris benden sonra gelerek...»

«Nasıl oluyor da cebinizden asit oksalik kristalleri çıkıyor?»

Charleswort karşısındakini dikkatle inceliyordu.

Cecil'in gözleri hayretten irileşti.

«İmkânsız!... olmaması gerekir.»

«Evet, Bay Cecil, cebinizden asit çıktı.»

Charleswort onun bayılacağını düşündü. Ama yavaş yavaş kendim topladı, yüzüne kan geldi ve yalan söylemeye hazırlanan bir çocuğun tavrını takındı.

«Asiti tutan elimi cebime sokmuşumdur ve kırıntılar da oraya dökülmüştür. Evet evet, düşündükçe hatırlıyorum, öyle oldu.»

Charleswort, Cecil'in ağzından başka söz alamayacağını anlamıştı.

■

ERTESİ sabah, daha mağazanın kapısı açılmadan, Charleswort eşikte belirmişti. Judy, üstünde mantosuyla kapıyı açtı.

«Bugün erkencisiniz, Bay Charleswort.»

«Çok işim var. Bir an önce Bay Bevan'ı görmem mümkün mü?»

«Daha gelmemiştir, ama isterseniz bir bakın. Yolu biliyorsunuz, değil mi?»

Judy yanından ayrılınca, Bevan'ın odasına doğru yöneldi. Halı, ayak seslerini boğuyordu. Kapının önüne geldi, vurmak için elini kaldırmıştı ki, içerden gelen sesle duraladı:

«Bana bir çift güzel söz söylemeyecek misiniz?» diye yumuşak bir kadın sesi soruyordu. «Ben ki, yalnızca sizinle baş başa olabilmek için erkenden kalkıp buraya geldim. Bir öpücük de mi yok?»

«Sana hiç bir şey yok,» dedi burundan gelen bir ses. Arkasından bir kahkaha duyuldu.

Charleswort geri döndü. 'Aileen! Aileen ve Bevan!' Sokak kapısını açarak arabasına doğru yürüdü. Bir an duraladı ve Bevan'ın evine gitmeye karar vererek yoluna devam etti.

Bevan'ın zevk sahibi olduğu, oturduğu apartmandan belli oluyordu. Kapıcıyı bulmakta zorluk çekmedi. Adamla birlikte kalorifer dairesinin yanındaki odasına girdi.

«Cinayet için geldiniz, değil mi? Röportaj mı yapacaksınız?»

«Polisim,» dedi Charleswort kısaca.

«Ah! İşte şimdi sorun değişti. Ağızdan çıkacak sözlere dikkat etmeli. Cinayetten bu yana Bay Bevan iki geceyi evinde geçirdi. Ölen kadın bir cinayete kurban gitti, değil mi? İnanın bana, o kadından bıkmıştı artık.»

«Bay Bevan'ın onunla bozuştuğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

«Ben böyle bir şey söylemedim. İddiam yok. Onun gibi bir insan...»

«Bay Bevan'ın hanım arkadaşları buraya gelir miydi?»

«Hepsi değil. Doon ismindeki, son zamanlarda birkaç kez gelmişti. Bir de öbürü vardı: Kızıl saçlı korkunç bir kadın! Sanki boya küpü. Bir gün asansörde, sanki ben yokmuşum gibi eteğini kaldırıp jartiyerini düzeltmişti. O gün ona notumu verdim.»

«Anlıyorum.»

«Adı Wheeler, ama uzun zamandır görünmüyor. Bir de uzun boylu, esmer bir kadın var, mağazada çalışanlardan. Resmini gazetelerde görünce tanıdım. Çirkin bir kadın da arada sırada, özellikle sabahları uğrar. Sekretermiş sanırım.»

Charleswort odanın bir köşesinde gördüğü gazeteleri alarak adamın önüne yaydı.

«Esmeri bu mu?»

«Evet, Bayan Rachel Gay. Ama uzun zamandır gelmiyor. Zaten sık sık da uğramazdı. Öbürünü göremiyorum.»

Charleswort, Gregory'nin resmini gösterdi.

«Çirkin sekreter bu mu?»

«Yüzünü eliyle örttüğü için tanıyamadım.» Judy ve Victoria'yı gösterdi. «Bunları hiç görmedim.»

«Bunu da görmemiştir.» Charleswort, İrene'i işaret etmişti.

«Evet.»

Düşünmesi için verilen zaman ve bahşış sonucu, kapıcı daha bazı noktalan, özellikle Bevan'ın dışarda geçirdiği geceleri hatırladı.

Charleswort, edindiği bilgilerle, Aileen'in kapısını çalıyordu. Yaşlı bir kadın açtı.

«Gazeteden misiniz? İçeri girin, buyurun, oturun! Bir fincan çay ister misiniz? Bu sabah iki bay geldi, onlara anlattıklarımın fazla bir şey bilmiyorum.»

Charleswort'un girdiği oda eşyayla doluydu. Bibloları kırmamaya dikkat ederek yürüdü ve uzun bacaklarını karnına çekerek, kollarını göğsünde çapraz layarak bir koltuğa oturmayı başardı. Aileen'in ev sahibi arkasından geliyordu.

«Adım Ray, kızlık adımsa Simpson'dur. Windsor dükü evlendiği zaman bu ad herkesin ağzındaydı. Bir kralın Simpson ailesinden bir kızla evlenmesi şaşkınlık yaratmıştı. Tanrı onları korusun.» VI. George'un resmine dönerek bir dua mırıldandı. «Bu noktayı gazetenize koyabilirsiniz.»

«Bayan Aileen üzerine bügi verebilir misiniz? 'Londra'da bir mankenin hayatı' adlı bir makale yazmak istiyorum.»

«Oh! Zavallının neşeli bir hayatı yoktur. Hep bu Arthur'un yüzünden. Onda ne buluyor, bilmem ki?»

«Bay Bevan, onu görmek için buraya gelmez mi hiç? Bevan'ın resmini gazetelerde görmüşsünüz diir.»

«Evet, gördüm. Geldiğini tahmin etmiyorum. Aileen'in eskiden çok arkadaşı vardı, ama o çocukla beraber olduğundan beri dışarı adımım atmıyor.»

«Onun gibi güzel kızlar eğlenmekten başka bir şey düşünmezler oysa!»

«Eğlencenin sonu nereye gider? Bunu düşünmüyorlar ama. Aileen için konuşmuyorum, kendini bilmeyenlerden söz ediyorum. Bayan Doon'u da bunlardan biri öldürmüştür.»

«Nasıl? Bayan Doon'u tanıyor musunuz?»

«Tanıdığımı söyleyemem. Bir defa, Bayan Aileen'i görmeye gelmişti ve kapıyı açtığımda bana karşı çok nazik davranmıştı, Aileen'i bulamadığı için de üzülmüştü.

Bayan Aileen, bana bu ziyareti polisten saklamamı söyledi. Çünkü verdiği ifadede, Doon'u iş dışında gördüğünü hiç nedensiz saklamış. Bu durumda, yalanının ortaya çıkmasından korkuyordu.»

«Çok garip!»

«Makalenizde bunu yazmayacaksınız, değil mi? Aileen'in üzülmesini istemem. Hangi gazete için çalışıyorsunuz?»

«Evening Star,» dedi Charleswort, rasgele.

«Evening Star! Ama bu sabah oradan başka biri gelmişti.»

«Yanlışlık olmuştur,» diye itiraz etti, Charleswort. «Buna rağmen bana çok ilginç haberler verdiniz, Bayan Ray. Vaktimi boş yere harcamadım. Sizinle tanıştığıma da ayrıca memnun oldum.»

Aileen'den sonra Rachel'in evine uğradı.

«Gazeteden geliyorum.»

«Gazetecilere söyleyecek sözüm yok...»

Ev sahibinin yüzü asıktı. Ve kapıyı genç adamın suratına kapadı. Müfettiş, çaresiz tersyüzü döndü. Yürürken Aileen'i düşünüyordu. Doon'u iş dışında görmediğini söylerken sebepsiz değil; tam aksine, bilinçli hareket etmişti.

BİRAYLA birlikte bifteklerini yerlerken Bedd ve Charleswort, topladıkları bilgileri birbirlerine anlatıyorlardı. Doon'un ev sahibine giden Bedd, ona birçok resim göstererek, belleğini toplamasına yardım etmiş ve Bevan'ın eve sık sık geldiğini, geç saatlara dek kaldığını öğrenmişti. 'Geç saat' kelimesinin, daha sonra 'bütün gece' anlamına geldiği ortaya çıkmıştı. Ev sahibi anlattıklarından utanmış ve kiracısının, ücretini düzenli olarak ödediğini, bu yüzden istediğini yapmakta serbest olduğunu eklemişti.

«Tarihleri tespit edebildiniz mi?»

«Çok konuştuğunu düşünerek susmuştu, daha fazla bir şey söylemedi.»

«Yazık! Bende Bevan'ın evde olmadığı gecelerin listesi vardı. Karşılaştırarak bir şeyler çıkarabilirdik.»

«Üzgünüm, Müfettiş Bey.»

«Demek ki ben senden daha iyi bir polisim, Bedd. Ayrıca Aileen'in, Doon'la iş dışında bir ilişkisi olmadığını söylerken yalanım yakaladım. Bevan'la, Arthur'ün haberi olmadan kaçamak da yapıyor. Bugün, saat dokuz otuzda, Bevan'la onun odasına kapanmıştı.»

«Fakat...»

«Bir dakika, sözümü bitireyim. Bevan bir koltuğa iki karpuz sığdırmaya çalışıyor: Aileen ve Doon! Doon bu durumdan memnun kalmıyor, Aileen'e şantaj yapıyor ve 'Bevan'dan uzaklaşmazsan her şeyi Arthur'a anlatırım' diyor.

Bunun üzerine Doon ölüyor. Ve Aileen, bu sabah kimseden korkusu olmadan Bevan'la buluşmasına devam ediyor.»

Bedd'in, sözünü kesmeden kendisini dinlediğini gören Charleswort susarak ona baktı.

«Evet, Çavuş! Keşfime ne diyorsunuz?»

«Diyeceğim şu ki, bu sabah saat dokuz otuzda, Bayan Aileen, Oxford Street'de ifrit gibi koşuyordu.»

Charleswort, soluğu modaevinde aldı. Büyük bir şans eseri, Aileen ile kapıda karşılaştı.

«Bugün geç kalmışsınız,» dedi genç adam.

«Sizden bir şey saklanmıyor. Anlayışlı olun, Bay Bevan'a bir şey söylemeyin.»

Charleswort, mıknaatla çekilmiş gibi Victoria'nın yanına gitti. Rachel ve İrene, bir müşteriyle meşgul oldukları için onunla ilk defa samimî bir hava içinde konuşmaya başladı. Victoria, yarısı görünen ipek mendilini yakından incelemek istedi.

«Hoşunuza gittiyse size verebilirim, tabii karşılığını da isterim.»

«Hiç bir şey vermem.»

Ses tonu, Charleswort'un o sabah Bevan'ın odasında duyduğu ses tonu ve aynı konuşma tarzıydı. Victoria, Aileen'i taklit etmeyi başarıyordu.

'Demek ki Aileen değil, Victoria'ydı.' Mendili yeniden cebine koyarak tek kelime söylemeden mağazadan çıktı.

RACHEL, müşteriden kurtulur kurtulmaz Victoria'nın yanına koştu.

«Seninle konuşmak istiyorum, Victoria. Bevan'dan nasıl kurtulayım? inatla, bana kur yapmaya devam ediyor.»

«Suratına bir tokat at,» diye karşılık verdi Victoria.

«Evet, beni kapının önüne koyması için, değil mi?»

«Seni nasıl rahatsız ediyor?»

«Bu sabah erkenden mağazaya geldi ve beni odasına çağırdı. Kocamın, onunla bir gece çıkmış olmamı öğrenmesinden çok korkuyorum. Israrla, bu konuda kimseye bir şey söylememesi için Bevan'dan söz vermesini istedim.»

«Zavallı arkadaşım! Bevan'ın sözüne inanılmaz!»

«Haklısın,» diye Rachel kabul etti. Bu son konuşmayı gülerek yapmıştı.

«Aileen'i çok güzel taklit ediyorsun.» Kapıda İrene görünmüştü, «ikiniz de onu taklit ede ede sonunda onun aksanını kapacaksınız.»

«Gel otur! İrene, Rachel'e, Bevan'dan kurtulması için ne yapması gerektiğini söyle.»

«Senin yerinde olsam onunla buluşmazdım. Seni uyarmıştık.»

«Bana karşı çok nazikti o zamanlar, canımı sıkacak bir şey yapmıyordu.»

«Evet, bir zamanlar sana tutkundun,» dedi Victoria düşünceü bir tavırla.

«Onunla evlenebilir misin,, Rachel?»

«Neden olmasın? Yakışıklı ve oldukça zengin. Jessica'nın da zengin bir babaya ihtiyacı var, son günlerde o kadar sıkımtı çektim ki... Ama o geceden sonra... Tanrı korusun!»

«Hayret! Bevan, İrene'le bana hiç yan gözle bakmadı. Kim bilir?» diye merakla konuştu Victoria.

«Durumlarımız farklı... Senin gözün kocandan başkasını görmüyor. Bense, mağazada o kadar uzun zamandır çalışıyorum ki, beni de eşyalardan biri olarak görmeye başladı.» Sonra konuyu değiştirdi. «Polis müfettişinin bize, Doon'un nişanlı olup olmadığını sorması çok sıkıcı bir durumdu. Sen karşılık verebilirdin, Rachel.»

«Öyle mi düşünüyorsun?» diye Victoria araya girdi. «Biraz önce, hoşuma gittiği için ipek mendilini bana vermeye kalktı, istemediğimi söyleyince de yangın varmış gibi kaçtı.»

«Sana âşık olmasın, Victoria?»

«Tanrı korusun!»

«Bütün genç bekârları Victoria kendine çekiyor. Bizyse, can sıkıcı yaşlılar kalıyor,» dedi Rachel.

«Buna rağmen, Bobby bana bol bol yetiyor. Bevan için de can sıkıcı ihtiyar deyimini kullanmayın.»

Birlikte Bevan'ın iyi ve kötü yanlarını tartışmaya başladılar. Charlesworth'sa, cinayetle Bevan ve Victoria'nın aşkı arasındaki ilişkiyi bulmaya çalışıyordu. Mavi ipek mendilse, çekmecelerden birine, el sürülmeyecek bir biçimde saklanmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

GREGORY, mağazada işlenen cinayetin, görevleri aksatmak için bir neden olamayacağı fikrindeydi. Doon'un işlerini de kendininkilere ekleyerek sabahtan akşama kadar yorulmak bilmeden çalışıyor, kumaş alımlarını denetliyor, yerleştirme işine nezaret ediyor, muhasebeye bakıyordu. Bunun yanında Macaroni'yse durmadan halinden şikâyet ediyordu. Doon'un ölümünden üç gün sonra bütün işler yoluna girmişti.

Gregory, Macaroni'yi başından savdıktan sonra Bevan'ın odasına girip bir koltuğa oturdu. Bevan içeri girdiğinde hesapları kontrol ediyordu.

«Oh, Frank! Geldiğine çok memnun oldum. Sana sormak istediğim...»

«Çok rica ederim, mağazada bana Frank demeyin.» Bevan'ın sesi sert çıkıyordu. «Size kaç defa söyledim! Kendinizi tutamıyor musunuz?»

Gregory o gün ilk defa boş bulunmuş ve bu konuda Bevan'dan ilk ihtarını almıştı. Gözleri yaşla dolu, susuyor ve başım önündeki kâğıtlardan kaldı ramıyordu.

«Evet, ne soracaktınız?» dedi Bevan, onun sustuğunu görerek. «Neyiniz var? Neden karşılık vermiyorsunuz?»

«Başka zaman sorarım.»

«Bugünlerde sizi anlamıyorum. Her dakika suratınız asık ve ağlamak için fırsat arıyorsunuz.»

«Bunun nedenini bilmiyor musunuz?»

«Siz kadınlar hep böyle aptalca sorular sorarsınız. Nereden bilebilirim?»

«Gönlümü almak için birkaç güzel söz söyleyebilirsiniz. O kadar uzun zaman geçti ki aradan!»

«Mağazamn ortasında sizinle flört edemem ki! Biraz mantıklı olun ve bu gibi şeyleri boş saatlarınıza saklayın.»

«Sizi boş saatlarda da göremiyorum.»

«Bu çok hoş! Daha geçen pazartesi bütün günümü evinizde geçirdim.»

«Evet, bütün gün işten konuşarak...»

«Oh! Bu kadar... O gün işten başka...»

Gregory onun sözünü kesti.

«Bu biçim konuşmayın! Bu konuyu da kapatalım artık. Deauville üzerine ne düşünüyorsunuz? Bir an önce karar vermek gerekiyor.»

«Bayan Best'i göndereceğim.»

«Demek, beni göndermekten vazgeçtiniz?»

«Siz giderseniz, buradaki işleri kim yürütecek?» diye sordu Bevan sabırsızca. «Doon'un yerine başkasını alıncaya kadar onun ve sizin işlerinizi kim yapacak? İrene Best, Deauville'e gidecek, bunu

ona haber verin. Rachel Gay'e de, bundan sonra salonla onun ilgileneceğini söyleyin.»

«Salonu Rachel Gay mi yönetecek?»

«Evet, neden olmasın?»

Kadın, hayretle Bevan'ı süzdü.

«Olabilir, ama onun yerine Victoria'yı seçeceğinizi düşünmüştüm. Sizi, Rachel'i kayırmakla suçlamalarımı istemem.»

«Rachel Gây o yerin insanıdır,» dedi kısaca, Bevan. «Ancak, onun bu hak ilerleyişini arkadaşları hoş karşılamayabilirler. Yine de kimseyi ilgilendirmez.»

«Ama Victoria ondan önce mağazada çalışmaya başlamıştı. Buna rağmen, nasıl isterseniz öyle olsun. Rachel'in yerine başka birini alacak mısınız?»

«Yaz sonundan önce almam. Bu ara işler durgun, bir de bu hikâye... Gazetecilerin diline düştük, iflâs etmezsek çok iyi!»

«Ben sizinle aynı düşüncede değilim. Aksine, bizim için reklam yerine geçiyor bu olay. Doon'un gömülmesine kadar sürecek durgunluktan sonra bizi görmek için müşteriler akın edecektir. Fırsattan yararlanmayı bilirsek... Doon'u böyle bir işe alet etmek istemeyiz ama, bu ay için iyi bir reklam aracı olduğunu da itiraf etmeliyiz.»

«Çok garip bir insansınız!» Yan gözle onu incelerken dudaklarındaki gülümsemeyi fark etti. «Eskiden çelik gibi sert bir insandınız; şimdiyse, öğrenci gibi duygulu oldunuz. Halledilmesi güç sorunlarda hep size güvendim, olmasaydınız ne yapardım bilemiyorum. Hadi, şimdi gidip arkadaşlarınıza konuştuklarımızı anlatın. Bayan Best'i de bana gönderin. Sonra da Rachel'i görmek istiyorum, ama nedenini söylemeyin. Personeli toplayıp onlara, müşteriyle ne biçim konuşacaklarını ve davranış yöntemlerini anlatın. Müşterinin akın edeceğini tahmin etmiyorum, ama inşallah siz haklı çıkarsınız!»

Bevan'ın isteklerini bir emir olarak kabul eden Gregory, herkesi büyük salonda topladı. Havanın ciddiyetini dağıtmak için ufak bir masanın üstüne oturarak bacaklarını, bir öğrenci gibi sallamaya başladı. Fakat yılan gibi uzun boynu, maden parıltısındaki gözleri, ve sert ses tonu, topluluğun sempatisini kazanmasına engel oluyordu. İsteklerini anlattıkça çevresinden mırıltılar yükselmeye başladı. İlk tepki Judy'den geldi.

«Şımarık ve zengin kadınların oyuncağı olamam ben. Önlerinde yürümektense asılmayı tercih ederim.»

«Ne demek istediğimi anlamadın, sevgili Judy. Sen de biliyorsun ki...»

Judy, kendisine doğru uzanmış olan Gregory'nin elini itti.

«Bizden, Doon'un ölümünü satışlar için paravana yapmamızı istiyorsunuz. Bu kadar iğrenç bir teklifle karşılaşmamıştım.»

«İşi büyütme, Judy. Sadece, mağazanın bu skandalla zarara uğramamasını istiyorum.»

«Mağaza! Burası için canını vermeye hazırsın, Gregory. Reklamını yapmak için Doon'u da öldürebilirdin.»

Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

«Bak ileri gidiyorsun, Judy,» diye homurdandı, Rachel. «Gregory durumu kurtarmaya çalışıyor. Sen de Gregory, hiç duygulu değilsin.»

«Ne zamandan beri Doon'un savunmasını yapıyorsun, Judy?» Gregory'nin gözlerinden kin taşıyordu. «Çevreni cinayetle suçlayacağın yerde önce kendi vicdanını dinle! Doon, nişanlım elinden aldığı zaman onun yamm bu kadar tutmuyordun.»

Judy sessizce uzaklaştı, fakat birkaç adım attıktan sonra gururunu yenerek geri döndü.

«Senin, Doon'u öldürmediğini biliyorum, Gregory. Sinirlerime hâkim olamadığım için özür dilerim. Doon'dan nefret ettiğimi saklayacak değilim', ama onu öldürmek isteseydim bir korkak gibi zehir kullanmaz, ellerimle bu işi hallederdim. Şimdi artık ölüyü rahat bırakalım.»

Yeniden uzaklaştı. Rachel arkasından gitmek istediye de Gregory engel oldu.

«Bırak gitsin.» Sonra özür dilercesine ekledi: «Son günlerde hepimizin sınırları o kadar gergin ki, düşünmediğimiz sözler ağızımızdan çıkıyor.»

Gregory haklı sayılırdı. Doon'un bir cinayete kurban gitmesi ve içlerinden birinin de katil olması fikri herkesi tedirgin ediyordu.

Rachel ve Victoria odalarına girdiler. İki de bitkindi.

«İşler karışıyor.» dedi Victoria. «Judy'nin bu şekilde patlayacağına kim inanırdı? Yürekli bir kızmış. Gregory'yi nasıl da susturdu!»

«Sadece çamuru üstüne sıçrattı.»

«Gregory'nin, Judy'nin erkek arkadaşı hakkında söyledikleri doğru mu acaba?»

«Eski hikâye, Gregory'nin açmaması gerekirdi. Çünkü Judy yeniden nişanlandı.»

«Ama bu nişan, Doon'un ölümünden sonra oldu. Onun ölmek üzere olduğunu telefonda bildirirken barışmışlar. Birleşmeleri için Doon'un ölmesi gerekiyormuş. Nefret dolu bir insanın cinayet işleyebileceğini düşünmüyor musun? Rachel, Judy üzerine bu biçim konuşmaktan utanıyorum,» diye söylediklerini geri almaya çalıştı. «Ama bu olay o kadar karışık, ki, bazen kendimi de suçladığım oluyor. Bir tek senden kuşkulanmıyorum. Ah! bir de İrene var.»

«Victoria, İrene'in davranışlarında dikkatini çeken bir şey yok mu?»

«Doon'un ölümüyle yıkıldı. Çok duygulu bir kız!»

«Evet, biliyorum; ama Deauville'e gitmeye de can atıyordu.»

«Fakat gidecek olan, Gregory.»

«Yanıyorsun, Gregory gitmeyecek. Bevan ondan vazgeçemiyor. Bu durumda tek aday kalıyor, o da İrene.»

«Ama bu sebep yüzünden cinayet işleyemez ki!

İrene gibi karıncayı incitmekten korkan bir insan...»

«Görünüşte duygulu olan bir insan, aslında çok katı yürekli olabilir, İrene bir fareyi öldüremez, fakat onu yakalamak için tuzak kurabilir. Eğer fare yaralanırsa, sesini duymamak için uzaklaşır ve onu

ölüme bırakabilir. Ben de bir tuzak kurabilirim, fakat yaralanırsa ya serbest bırakırım ya da öldürürüm.»

«Ben tuzak da kurmam,» dedi Victoria. «Fakat İrene konusunda kaygıların yersiz. Çünkü zehirin durduğu masaya yaklaşmadı.»

«Asitin yere ilk dökülüşünde toplayan oydu.»

«Buna rağmen...» diye başlayan Victoria, Rac hel'in sarardığını görerek sustu. Kelimeler dudaklarında donup kaldı. Bevan'ın odasından İrene çıkmıştı. Eşikte durarak seslendi:

«Bayan Gay, gelir misiniz? Sizinle konuşmak istiyorum.»

İrene bir daha görüldüğünde sınırlı bir hali vardı. Gregory onun elini sıkarak Deauville'deki yeri elde ettiği için tebrik etti. Fakat İrene soğuk bir tavırla çekilerek çantasını aldı ve vestiyere doğru yürüdü. Bu sırada saat altıyı çaldı. Kapılar kapandı, elbise ve şapkalar dolaplara yerleştirildi. Işıklar teker teker söndü, Cristophe ve Cie modaevinin personeli, Londra'nın gürültülü trafiğine karıştı.

Gregory tek başına evine doğru yürürken ne kadar yalnız olduğunu düşünüyordu. Her zaman çevresinin antipatisini kazanmaktan şikâyetçiydi.

'Bir şey anlamıyorum. Ne zaman bu kızlara yaklaşısam, gülmeleri ve konuşmaları kesiliyor. Rachel ki, en cana yakını o, beni görünce kabuğuna çekiliveriyor. Victoria'nın yüz çizgileri değişiyor. İrene beni kıskanıyor. Judy ve Aileen ise bana yaklaşıyorlar. Beni kendilerinden farklı ve üstün görüyor olmalı ki, uzak duruyorlar. Bundan gurur duymalıyım, ama yalnızlık o kadar içime işledi ki.. diyordu kendi kendine.

Anahtarla kapıyı açtı ve odasına girdi. Bisküvi kutusunun arkasından bir çift parlak göz onu izliyordu. Gregory, terliğini kaparak fareyi kovalamaya başladı...

YEDİNCİ BÖLÜM

CİNAYET ve Bevan'la Victoria'nın aşkı o sabah duyduğu ses bunu açıkça gösteriyordu arasındaki ilişkiyi aramaktan yorulan Charleswort gözünü kapadı ve elindeki iğneyi şüpheliler listesinin üstünde gezdirdi. İğne Cecil'in adı üstünde durmuştu. Vakit kaybetmeden arabasına atlayan Charleswort, Bayswater'e doğru yola çıktı.

Cecil evde yoktu, ertesi günden önce dönmeyeceği tahmin ediliyordu. Hizmetçinin ağzından söz almaya çalıştıysa da başarılı olmadı. Sadece bu konuda, Doon'la arası iyi olan Cecil'in arkadaşının, eğer kaybolmadıysa, kendisini aydınlatabileceğini öğrendi.

«Kaybolmak mı? Doon'la arası iyi olan...»

«Evet. Bay Cecil dahil, kimse onun nerede olduğunu bilmiyor.»

«Bunu bana neden daha önce söylemediniz?»

«Sormadınız ki! Sizi neyin ilgilendirdiğini ben nereden bilebilirim. Pazar akşamı Bay Cecil'le Bay Eliott'ın arası açıldı. O güne kadar kavga etmemiş olan bu iki insan, o gece kıyamet kopardılar. Ağlaşmalar, çığlıklar duyduk. Pazartesi, Bay Cecil süt dökmüş gibi mağazaya gitti. Daha köşeyi dönmemişti ki, Bay Eliott bavuluyla aşağı indi. O günden sonra da onu gören olmadı. Ama aynı günün gecesi döndüğünü ve Bay Cecil'le birlikte yemek yediğini tahmin ediyorum. Buna rağmen, Bay Eliott'ın bütün çabaları boşa gitti. Ertesi sabah bavulları ve sandığı kapının önünde duruyordu.»

«Onu yemekten sonra giderken gören oldu mu?»

«Hayır. Kahvaltı için Bay Cecil'in zil çalmadığını görünce uyuyakalmış olduğumu düşündüm ve kapısını çaldım. Bana kapıyı açan Bay Cecil'i görünce hasta sandım. Yüzü çok soluktu. Bay Eliott da ortada görünmüyordu. Yatağı bozulmamıştı. Bütün gece rahatsız olduğunu söyledi. Kahvaltı etmeden çıktı ve her zamankinden erken eve gelerek bavulları ve sandığı taksiye koyarak götürdü...» Büyük sandık aklına gelince, hizmetçi sözüne devam edemeyerek sustu. Bir şeyden kuşkulandığı belliydi.

Kapıcı da hizmetçinin söylediklerini tekrar etti. Bay Cecil'i, bavulları taşırken görmüştü ama, bundan Charleswort'a söz etmeyi unutmuştu.

«Bay Cecil'in şoföre verdiği adresi duydunuz mu?»

«Hayır, ne yazık ki duyamadım! Önemli olduğunu bilmiyordum.»

«Tabî ki bilemezsiniz! Ayrıca bu nokta önemsiz de olabilir. Ama Bay Eliott'ı gece yemekten sonra giderken görmemeniz çok garip.»

«Çok daireli bir apartman olduğu için her giren ve çıkana dikkat etmiyorum.»

«Onun gelmiş olduğundan emin misiniz?»

«Evet, eminim. Girerken görmedim ama, yemek iki kişilik ısmarlanmıştı. Ayrıca, Bay Cecil portakallı ördek olması için ısrar etmişti. Bay Eliott'ın en sevdiği, Bay Cecil'inse, ağzına koymadığı bir yemektir bu.»

'Sandığı bulmalıyım,' dedi Charleswort kendi kendine. Ve sesini yükselterek devam etti:

«Bavulların indirilmesine siz mi yardım ettiniz?»

«Evet. Bay Cecil ağır kaldırabilecek bir adam değildir. Bir kenarda durarak beni seyretti, zaten hasta görünüyordu. Yalnız bir ara, ben sandığı taşırken kendi kendine konuşur gibi, 'Çok ağır,' dedi.»

«Tamam,» diye Charleswort bağırdı.

Arabasına bindi ve düşüncelerine daldı.

Scotland Yard'da genç meslektaşlarından biriyle karşılaştı. Bu detektif genç yaşına rağmen mesleğinde ilerlemiş, son defa da sadece katili bulmakla yetinmeyip, çalınmış mücevherleri de ortaya çıkarmış ve kendinden söz ettirmesini bilmişti. Onun varlığı Charleswort'u sıkıyordu. Şefi, Charleswort'u çalışmalarından dolayı tebrik edince bu sefer rakibi hırsından kızardı.

Tek başına kalınca kendini katilin yerine koyarak büyük bir sandık ve içindeki ölüyle ne yapacağını düşündü. Hiç kuşkusuz, cinayet yerinden uzak bir garın emanetine teslim ederdi. Vakit kaybetmeden Liverpool Street'e doğru yola çıktı. Bir saatlik ateşli çalışması ve araştırması boşa gidince, yanlış yolda olduğunu anladı ve yeniden beynini çalıştırmaya başladı. Gece saat sekizde, Bay Cecil'in kendisi gibi düşünmediğini biliyordu artık. Scotland Yard'a telefon etti. Taksi şoförünün bulunmasına ve yük teslim edilen ambarların aranmasına karar verildi.

«İyi çalışmışsınız,» dedi şefi. «İlerlemeniz için güzel bir fırsat.»

Genç adam bu iltifattan şımarmayı düşünmedi, lamaktan korktuğu için konuşmaktan kaçındı. Bu konuda bir bilgi elde edebileceğini tahmin ederek Bevan'a telefon etti, karşılık alamadı. Sonra Victoria'nın numarasını çevirdi. Telefona kocası çıktı, Victoria'nın evde olmadığını söyledi. Kızgın

bir halde telefonu kapattı Müfettiş. Şans eseri, Rachel'i evde buldu. Fakat genç kadın sözleriyle birini suçlamaktan korktuğu için konuşmaktan kaçındı. Buna rağmen cinayetle bu kavga arasında bir bağ göremediğini ve Doon'un, Elliott'ın kendisi üzerine beslediği fikirleri komik bir şekilde herkese anlattığını da belirtti.

«Doon'u, arkadaşına yakınlık göstermediği için Cecil'in öldürmüş olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?» diye gülerek sordu Rachel.

«Doon'u bu arkadaşın öldürdüğünü düşünüyorum,» diye Charlesworth karşılık verdi.

«Oh! Bay Charlesworth! zavallı Cissie, kan görünce bayılır. Victoria da bunu size söyleyecektir.»

«Alo, Bay Charlesworth,» diye konuşmaya başladı Victoria. «Sizi bu konuda aydınlatanlayız; çünkü Bay Elliott, Cecil'le bozuşmuş. Bu haberi, bize Bay Cecil, salı sabahı mağazaya geldiği zaman verdi. Kendisi çok üzgündü... Uyurgezer gibi dolaştığını siz de fark etmediniz mi?»

«Evet, ama bunun, Bayan Doon'un ölümünden ileri geldiğini düşünmüştüm. Cecil, Bay Elliott'ı çok mu seviyordu?»

«Oh! Bay Charlesworth, anlamamız gerekir! Cecil'in bunun gibi birçok arkadaşlıkları olmuştur, ama altı aydan fazla süreni olmamıştır. Bunlar kendisine pahalıya da mal olurdu. Çünkü her seferinde, yeni arkadaşının zevkine göre evini döşerdi. Geçen yıl ultramoderndi. Fakat Elliott'ın ortaya çıkmasından sonra, 1900 yılı modasına uydu. Bir sürü kedi bibloları ve kadife çerçeveli tablolar...»

«Ama şimdi bunlar ortada yok. Elliott'ın bütün eşyaları taşınmış. Şehir kazan, ben kepçe, bavullarla sandığı arıyorum.»

«Peki ama, neden?»

«İçindekileri merak ettiğim için, olayın aydınlatılmasında işe yarayabilir.»

Telefondan birtakım konuşmalar yansıdı. Sonra ahizeyi Rachel eline aldı.

«Bunu daha önce söyleseydiniz. Aradığınız şeyler modaevinde bulunuyor.»

«Anlamadım,» diye bağırdı Charlesworth.

«Yavaş konuşun, kulak zarımı patlatıyorsunuz. Evet, salı günü akşam üstü mağazayı kapatırken, Cissie eşyaları getirdi. Victoria'ya, bunları artık görmek istemediğini söylemiş. Bu gibi şeylere alışmıştık, çünkü her kavgadan sonra eşyalar mağazaya taşınırdı. Elliott'ın gelip almasına kadar bodrumda kalacaktı.»

Charlesworth alnında biriken terleri sildi.

«Onları hemen görmek istiyorum. Mümkün mü?»

«Bu gece mi?»

«Evet, çok önemli...»

«Bu durumda anahtarımızla size kapıyı açabileceğimizi söylüyor, Victoria.»

On dakika sonra Charlesworth, geniş kenarlı şapkaları ve yazlık elbiseleri içinde birbirinden güzel duran bu iki kadını mağazaya götürüyordu. Yanında oturan Victoria, Londra sokaklarında dolaşan bir orman perisini andırıyordu. Arkadaşıyla konuşmak için her arkaya dönüşünde, saçları Charlesworth'un yüzünü okşuyordu. Genç adamın içi eriyor ve hiç bu kadar acı çekmediğini düşünüyordu.

Saat on bir olmuştu. Kapıdaki polisle birkaç kelime konuştuğundan sonra içeri girdiler. Alt kata indiler ve Victoria ışığı yaktı. İki bavul ve bir sandık...

«Siz içine bakarken biz de kapağını turalım mı?»

«Aman Allahım, hayır!» Bu teklif karşısında Charleswort'un tüyleri diken diken olmuştu. «Siz beni burada bekleyin,» diyerek onları Doon'un odasına soktu. «Ben çağırmadıkça da dışarı çıkmayın.»

'Yazık, polis çağırılmayı unuttum, üzücü iş,' diye düşündü.

Sandığın kapağını kaldırdı.

Rachel ve Victoria Doon'un küçük odasında bekliyorlardı.

«Ne buldu acaba?» Aniden Charleswort'u görerek sustu. «Neyiniz var? Ne oldu?»

«Telefon?» diye sordu Charleswort, boğulur gibiydi.

«İşte, burnunuzun dibinde! İsterseniz numarayı da ben çevireyim?»

Charleswort titreyen eliyle ahizeyi kaldırdı ve bekledi.

«Ben Charleswort. Lütfen, Roberts'i bağlayın... Siz misiniz? Araştırmayı durdurun, sandığı buldum...»

«İyi, iyi.» Telefonun öbür ucundaki polis, gecenin bu saatinde ceseti taşımak için yapılacak formaliteleri düşünerek kaşlarını çatı. «Ve... içinde ne buldunuz?»

«Kadife çerçeveli tablolar, porselenden kedi bibloları,» diye inledi Charleswort.

Ahizeyi yerine koyarak terli ellerini mendiline kuruladı. Hayretle ona bakmakta olan Victoria ansızın gülmeye başladı.

«Oh! Bay Charleswort, nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz?... Hayır, düşünmemişsinizdir. Oh, Rachel! Bay Charleswort'un düşüncesi, zavallı Cissie'nin... Ne olur beni güldürtmeyin, tıkanacağım.

İtiraf edin, Bay Elliott'ı iki büklüm, sandığın içinde bulacağınızı tahmin ediyordunuz, değil mi?»

Ama Rachel çok ciddiydi. Yavaşça ilerledi ve aradaki camlı bölmenin perdesini çekti. Sendeleyerek yürüyen Macaroni ortaya çıkmıştı.

DÜŞÜNÜLDÜĞÜNÜN aksine, Macaroni'nin Doon'a beslediği sevgi, az çok çıkarlarına dayanıyordu. Macaroni birkaç hafta önce, on yedinci yaş gününü Ginger Marks isimli biriyle kutlamış ve sonra da at yarışlarına gitmişti. İçtiği içkinin de etkisiyle bütün parasını burada kaybetmişti.

«Yazık! bütün paranız bitti,» demiş Ginger. «Buna rağmen bir sonraki yarışta, kaybettiklerinizi kazanabilirsiniz. 'Umut' adlı atın kazanacağını duydum. Size iki şilin borç verebilirim.»

Ginger Marks'ın hesabı tutmamış; iki şilin, on yediye çıkmıştı.

«Yeter artık,» diye ağlamaya başlamış, «bütün paramı, haftalığımı ve biriktirdiklerimi kaybettim. Anneme otuz şilin vermeliyim, kumar oynadığımı da söyleyemem ki!» Çantasının içine kaymış biraz para bulmak arzusuyla yanarken gözüne, Bayan Harris'in zarf içindeki ücreti ilişmiş.

Ücret ödeneceği zaman Bayan Harris orada bulunmazsa, Doon bu parayı çekmeceye koyması için Macaroni'ye verirdi. Ama o gün, Ginger Marks ile buluşmanın verdiği heyecanla, Macaroni bu görevi

unutmuştu. Sonra da zarfı cebinde bulmuş ve yine yerine koymak amacıyla çantasına sokmuştu. Ginger Marks'ın da teşvikiyle, sonunda bu paraya da el uzatmış oldu... Ve sonuç aynı.

Ertesi sabah, vicdan azabı içinde kıvranan Macaroni, her şeyi Doon'a anlatmış. O da, senet karşılığı ve haftada iki şilin ödeme şartıyla bu açığı kapamış.

«Bu seneti bütün para ödeninceye kadar saklayacağım,» demişti Doon, eski zarfı yırtarken. «Ama bu hareketi bir defa daha tekrarlarsan, her şeyi Bay Bevan'a anlatırım.»

Sevgili arkadaşı Lydia'yla birlikte bu seneti bulmaya gelmişti Macaroni.

Bir köşeye sinmiş olan Lydia'yı da alarak, Charleswort dört kadını arabasına soktu. Victoria ve Rachel'i evlerine bıraktıktan sonra gözleri yaşlı iki kızla birlikte Scotland Yard'a gitti.

«Şimdi Macar...» diye başladı genç adam; «yani, Bayan Mac Enery. Bu saatta mağazada ne yaptığınızı öğrenebilir miyim? Tatmin edici bir karşılık vermedikçe sizi bırakmayacağımı bilin.»

Genç kızın ağlaması kesilmiyordu ki, karşılık verebilsin'.

«Dulcie orada bir şey unutmuştu,» diye Lydia arkadaşının yardımına koştu.

«Ne unutmuştu?»

Hıçkırıklar daha da arttı.

«Ağlamayı kesin, benimle alay mı ediyorsunuz?» diye bağırdı Charleswort. «Susmaya devam ederseniz sizi hapsederim. Orada, kimseyi rahatsız etmeden istediğiniz kadar ağlayabilirsiniz. Ne arıyordunuz?»

«Kasanın içinde saklı bir şeyi arıyordum,» dedi sonunda Macaroni. Charleswort onu korkutmayı başarmıştı.

«Hangi kasa? Bay Bevan'ın odasındaki mi?»

«Oh, Hayır! Bayan Doon'un kullandığı kasa.»

«Neden onu gündüz gözüyle açmadınız?»

«Çünkü anahtarı Bay Bevan'daydı,» diye Lydia araya girdi. «Dulcie bir şey alacağını söyleyerek, Bay Bevan'dan anahtarı istemiş, o da vereceği yerde gidip kendi açmış. O zaman Dulcie başka bir şey almak zorunda kalmış. Ama bugün anahtarı Bayan Gregory'ye vermeyi unuttuğu ve ertesi gün de resmî soruşturmada bulunması gerektiği için anahtarı Dulcie'ye bırakmış.»

«Yarın da bir aksilik çıkabileceğini düşünerek bu gece almaya geldim.» Macaroni yüreklenmişti. «Yarın sabah anahtarı Bayan Gregory'ye teslim etmeliyim.»

«Bu saata kadar mağazanın içinde mi beklediniz?»

«Evet. Önce Bay Bevan'ın gitmesini bekledik. Mağazada oyalandı, hatta bir ara yemekhaneye inerek sandviç ve bira aldı. Bu ara biz de dışarı çıktık ve dondurma aldık. Paraları Dulcie ödedi tabii. Çünkü onun yüzünden bu sıkıntıya katlanmıştım. Sonra Bay Bevan gitti. Işıkları, dışardan görünür diye yakmaya korktuk. Tam kasayı açıp işimizi bitirmiştik ki, siz bizi gördünüz, korkudan saklandık. Ama aradığımız şey kasada yoktu.»

«Kasada arayıp da bulamadığınız şey nedir?»

Lydia bakışlarıyla Macaroni'yi sorguya çekiyordu.

«Nazlanmayın, her şeyi anlatmadıkça sizi bırakmam.»

«Mağazayla ilgisi yok ki,» dedi Lydia.

«Bayan Mac Enery'ye ait bir şey mi?»

«Evet.»

«Değerli mi?»

«Oh, hayır!»

«Bir mektup mu?»

«Evet, onun gibi bir şey.»

Charleswort, bir mumyanın ağzından daha kolay söz alabileceğini düşündü. Sonra, sözü edilen şeyi ertesi gün bulacağını ve yok edeceğini söyleyerek kızları yolladı.

Çok yorgun olduğu için de, yatağına yatar yatmaz uyudu. Rüyasında, Victoria ona kocasının kadife çerçeveli bir resmini hediye ediyor, fakat resme her bakışında porselen bir kedi biblosu görüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

RESMÎ soruşturmada bulunmaya zorlanmış olan Bevan, yanında personelinden iki kişi de getirmişti. Victoria ve İrene, patronun bu emrine boyun eğmişler, fakat gazetecilerin saldırısından ancak Bobby L'Eblouissant'ın sayesinde kurtulmuşlardı.

Charleswort, Victoria'nın kocasıyla karşılaşınca, onun kadar aptal suratlı bir insan görmediğini düşündü. 'Eblouissant' adının nereden geldiği üzerine anlattığı hikâyeyi dinlemek zorunda kaldı. Bu arada Victoria, âşık bir sinek gibi onun çevresinde vızıldıyordu.

Charleswort adamın L'Eblouissant adından başka bir adı daha olduğunun modaevinde çalışanlarca bilinmediğini söyledi.

«Oh! şaşırdım buna,» diye ciddî bir tavırla karşılık verdi. «Evlenmeden önce Victoria bana 'sevgili Pingo'm' derdi. Sonra mağazada çalışanlar, hatta Bay Cecil de beni bu şekilde çağırmaya başlayınca sinirlendim. Haklı değil miyim?» Derken konuyu değiştirdi. «Artık bu olayı aydınlatın, yoksa bu kızlar akıllarını kaybedecekler.»

«Elimden geleni yapıyorum, ama çok karışık bir sorun...»

«Öyle mi? Ben de sizinle aynı fikirdeyim. Yerinizde olmak istemezdim. Victoria'nın bir katille birlikte çalıştığını düşünmek beni rahatsız ediyor, işten ayrılması için ısrar ettimse de o çalışmakta direniyor. Aslında haklı sayılır, onun parasına da ihtiyacımız var.»

«Karınızın tehlikede olduğunu sanmıyorum.» O ana kadar meselenin bu yönünü düşünmemişti, Charleswort. «Cinayet önceden planlanmamış. Tehlike, ancak bu konuda bilgi sahibi olanlar için söz konusu olabilir. Katil de kendinden çok emin görünüyor, onun için kimsenin korkusu olmamalı.»

«Kocamı dinlemeyin,» dedi onlara yaklaşmakta olan Victoria. Bu konuşmalar sırasında, Rachel'le birlikte oradan uzaklaşmıştı. «Bevan'ı Mavi Sakal olarak görüyor ve hepimizi teker teker öldürmesinden korkuyor.»

Yeniden uzaklaştı. Eblouissant bu fırsatı kaçırmadı.

«Bevan denen bu kendini bilmez adamın işi gücü, mağazada çalışan kadınların arkasından koşmak. Bir gün bu yüzden başı derde girecek.»

«Evet, haklısınız. Doon'a bir patrone'dan daha yakındı.» Sonra bir sabah Bevan'ın odasında duyduğu konuşmayı hatırlayarak sordu: «Sadece Bayan Doon olmadığını mı ileri sürüyorsunuz?»

«Tabii, kadın ayırt etmez ki! Evlenmeden önce Victoria'ya da yaklaşmak istemişti; fakat ona, bir daha Victoria'ya yaklaşırsa çenesini dağıtacağımı söyleyince bundan vazgeçti. Gregory de bu çamura girmiş durumda.»

«Bayan Gregory mi?»

«Bilmiyor muydunuz? İnsanın gözüne batıyor âdeta.»

«Onun üzerine biraz bilgi toplamıştım. Bevan'ın kapıcısından, sadece sabahları geldiğini öğrendim. Tabii iş gereği olacak!»

«Oh! İş gereği' bu kelime her şeyi maskeler. Gregory'nin güzel bir evi var. Kanımca, kendi tuzağına kendi düştü, Bevan'ı Doon'a kaptırdı. Güzel bir kadındı, bir iki defa resmini yapmıştım da.»

«Victoria buna karşı çıkmadı mı?»

Eblouissant, karşılık vermeden önce onu süzdü:

«Zavallı dostum! Victoria her modelimi kıskan saydı, atelyem cesetten geçilmezdi.»

Charleswort yakın bir lokantada karnını doyurduktan sonra, Doon'un evine gitti. Daha önce de ev araştırılmıştı, fakat yeni bilgilere dayanarak bir şey bulacağını umuyordu.

Ev sahibi telâşlı bir tavırla, odada başka bir bayın bulunduğu haberini verdi.

«Bu odaya sadece polis girebilir.»

«Benden izin istemedi ki! Anahtarı vardı, girdi. Onu ben durduracak değilim. Avcuma sıkıştırdığı on şilin de daha fazla konuşmama engel oldu.»

Charleswort hızla kapıyı itti ve köşedeki ufak masanın üstüne eğilmiş Bevan'ı gördü.

«İkimiz de aynı şeyi arıyoruz sanırım! Size bir yardımım dokunur mu?»

«Mektuplarımı arıyordum,» derken; Bevan bu ziyaretten memnun kalmamıştı.

Charleswort bir koltuğun koluna oturarak beş dakika süreyle, Bevan'ın kâğıtları incelemesini seyretti.

«Mektuplar cebinizde, neden bu komediye ihtiyaç duydunuz?»

«Nasıl bildiniz?» dedi alay eder gibi, Bevan.

«Cebinizdeki şişkinlikten belli. Onları bana vermekle doğru hareket etmiş olursunuz.»

«Beni utandırıyorsunuz, istediklerinizi size vereceğim. Fakat iki sevgili arasındaki bu yazışmayı bir üçüncü kişinin okuması ne derece doğru bir harekettir bilemem. Buna rağmen onun, sekiz dokuz ay kadar metresim olduğunu size söyleyeyim. Ve işte odasının anahtarı.»

«Bu ilişki onun ölümüyle mi son buldu?»

«Hayır, ölümünden iki gün önce bitmişti.»

«Evinize gelir miydi?»

«Arada sırada. Karılarımı mümkün olduğu kadar birbirinden uzak tutmaya çalışırım.»

«Şu anda kaç karınız olduğunu sormam ayıp olmaz, değil mi?»

«Çok değil. Doon'la beraberken, kilise nikâhı eksik tek karılı bir hayatım vardı.»

«Demek ki ortağı yoktu!»

«Evet.» Bevan sıkılmaya başlamıştı.

«Peki, Bayan Gregory?»

«Bayan Gregory mi? Bakıyorum, gözünüzden bir şey kaçmıyor.»

«Bayan Doon'un, onun yerini aldığını biliyorum.»

«Yerini aldığı söylenemez. Doon'u tanımadan önce de, ondan nasıl kurtulacağımı bilemiyordum.»

«Ama Doon'un ortaya çıkması, başka bir kadını bırakmanıza sebep oldu.»

«Farklı bir durum...»

«Kızıl saçlı kadın, değil mi?» diye sordu, Charleswort. Kapıcının tarifini hatırlamıştı.

«Kızıl saçlı kadın...» Bevan şaşırılmaya başlamıştı.

«Bayan Wheeler?»

«Evet.»

«Ayrılırken güçlük çıkarmadı mı?»

«Hayır. Aslında benden sonra başka birini buldu. Duygularıyla hareket eden bir insan değildir, onun için para önemlidir.»

Aileen'in, Arthur'ü parası için sevdiğini tahmin etmiyordu, Charleswort. Bu kadın, evliliğe önem veren biriydi.

«Güzel ve cazip olmasına rağmen, yine de ayrılmaya ve onu Fransa'ya göndermeye karar vermiştiniz, neden?»

Charleswort, Doon konusuna dönmüştü yine.

«Anlatayım size,» dedi Bevan, birkaç dakika düşündükten sonra. «Onu Deauvüle'e göndermekle sık sık ziyaretine gidebileceğim gibi, gitmeyebilirdim de.

İşime nasıl gelirse o şekilde hareket edecektim. Doğrusunu söylemek gerekirse, rakibi olmadığı halde, son zamanlarda canımı sıkımaya başlamıştı. Aşkımızın son bulacağını düşünmeden, Fransa'ya gitmeyi çok arzu ediyordu. Bu arada, Bayan Gregory daha fazla can sıkıcı olmaya başlayınca, Doon'un yerine onu göndermenin benim yararına olacağını düşündüm.»

«Tehlikeli bir oyun!»

«Metresleriniz aynı zamanda memurunuz olursa, işler arap saçına döner tabii. Ama aranızdaki ilişkiyi kesmek kolaydır: işlerinden kovulmaktan korktukları için zorluk çıkarmazlar.»

«Fakat bazen bir dramla da son bulabilir...»

«Dostum, bütün bunları size, Bayan Doon'un ölümüyle bir ilgim olmadığını göstermek için anlatıyorum. intihar şikkini ileri sürdüğünüz zaman, kopacak skandalin işlerimi aksatmasından korktum. Fakat sonra, bunun imkânsız olduğunu anladım. Doon, kendisinden uzaklaştığını bilmiyordu. Deauville'e gitmeyip burada da kalsa, beni daha sık göreceği ve işinde ilerleyeceği için memnundu. Gregory'nin de hayatından şikâyeti yoktu. Bayan Wheeler'se, başkasını bulmuştu. Doon'un ölümünü kim isteyebilir ki? Bu ölüm bir cinayetse, benim duygusal bağlarımla bir ilişkisi yok.»

«Peki, neden mektuplarınızı almaya geldiniz?»

«Size nedenini söylemiştim. Aslında bazı mektupları da bende duruyor. Polis bulamazsa diye düşünerek, masayla birlikte Bayan Doon'un mirasçılarının eline geçmesini istemedim.»

«O halde şimdi bana veriniz.»

«Fakat, nasıl olur?..»

«Özür dilerim, Bay Bevan. Israr etmek zorundayım. Bu isteğimi geri çevirme yetkiniz de yok. Size söyleyeceklerim bu kadar.»

Bevan çaresiz, istenileni yerine getirdi.

'Katil ol ya da olma; darağacı senin için hafif bir cezadır,' diye düşünüyordu Charleswort.

Masanın çekmecelerinde ilgi çekici başka bir şey bulamayan Charleswort, Scotland Yard'a döndü.

Yeni gelişmeler üzerine Bedd'e bilgi verdi ve birlikte yorum yapmaya başladılar.

«Bayan Wheeler için cinayet nedeni bulundu,» dedi Bedd. «'Kendisinden nefret edilen bir kadın,' aslında zehirini akıtmaya hazır bir yılanı da benziyor.»

«Haklı olabilirsiniz. Ben, Bayan Wheeler'le konuşmaya gidiyorum. Bu gece şefle yemek yiyeceğim, ona ne anlatacağımı bilemiyorum.»

«BU GECE çok sessizsiniz,» dedi iriyarı adam. Karşılıklı oturmuş, yemekten sonra yaktıkları sigaralarını içiyorlardı. «Pazar günü annenizi görünce ona ne söyleyeyim? Çok yorgun olduğunuzu mu?»

«Sakın bu biçim konuşmayın. Hemen kuvvet şuruplarıyla birlikte gelir.»

«Ya aşklarınız?... Bu sefer, Bayan Humphreys söz konusu değil sanırım. Nasıl, tahminimde yanılıyor muyum? Yeni yengemizin adı ne?»

«Louise'den söz etmek mi istiyorsunuz?» Char leswort'un canı sıkılmıştı. «Cana yakın bir kız ama, aramızda ciddî bir şey yok... zaten... işim onu düşünmeme engel oluyor.»

«Evet, şu modaevi! Ben de bu konuyu açmak istiyordum. Nasıl, ilerliyor mu? Bay George dün benimle konuştu, sizin bu karışık olay için biraz genç olduğunuzu düşünüyor. Tabî ki, önceden haber vermeden size işten el çektirtmeyeceğiz. Fakat başlangıçta olayların nasü gelişeceğini bilmiyorduk. Bunun için sizi bu gece yemeğe davet ettim... Konuşalım ve Bay George'a karşı nasıl bir tavır takınmam gerektiğini kararlaştıralım.»

Charleswort, gözlerini çevrede dolaştırıyor ve kulübün rahatlık veren mobilyalarını, gürültü etmemeye çalışan garsonlarını izliyordu.

'Bunların hepsi fosilleşmiş artık,' diye düşündü. Sonra cebinden çıkardığı kalemle yemek listesinin üstüne şekiller çizmeye başladı.

«Karışık bir mesele olduğunu ben de kabul ediyorum, ama benim yerimde bir başkası olsaydı, bu kadar kısa zamanda yine de değişik bir sonuç elde edemezdi. Kaza ya da intihar ihtimallerini bir kenara bıraktım. Şüpheliler üstesinde on kişi ve her birinin de kendine göre cinayet nedeni var. Buna rağmen itiraf etmeliyim ki, katillerin çoğu, en az şüpheleri çeken kişiler arasından çıkar.»

Şekiller çizmeye devam ediyordu.

«Cinayetin üstünden dört gün geçti,» diye konuşmasını sürdürdü. «Bu on kişiden beşi suçlu olabilir, üçü oldukça şüpheli, geri kalanıysa, şimdilik sormayın.»

«Alınmayın, çocuğum. Sizi bu işi becerememek le suçlamadım ki! Bay George raporunuzu okudu, tarafsız ve açık ifadeli buldu.»

«Oh! Raporları Bedd hazırlar. Değerli bir arkadaştır. Bize itimat edilirse, sonuca varacağımızdan eminiz. Bevan'ın katil olduğunu tahmin ediyorum, fakat elimde delil yok, tamtlayamıyorum. Zorluk, şüpheliler listesinin kalabalık olmasından çıkıyor.»

«Bay Geotрге'la ben, Bevan'ın odasının, Heddon Street'e açılan ikinci kapısından birinin modaevine girmiş olabileceğini düşündük. Böylece salondan geçmeden alt kata inebilir ve personel gelmeden yemekhaneye girebilir.»

«Bunu ben de düşündüm, ama bu fikrin kabul edilmesiyle sonuç değişmiyor. İki nedeni var: Bayan

Harris'in durumu ve zehirin tabağa konma zamanı. Bayan Harris, açık mutfak kapısının önünde bir yandan iş görürken, bir yandan da, biri iner konuşma fırsatı bulurum diye merdivenleri gözlüyordu.»

«Unutmayın ki, Bayan Harris bir ara üst kata çıkıp yere dökülen asiti süpürdü.»

«Doğru. Fakat katilin önceden yemekhaneye girdiğini düşünsek de zehiri tabağa koyamazdı, çünkü yemekler ayrılmamıştı. Bu işlem, Bayan Best'in yemek yemesinden sonra, yani saat yarım ile bir arasında yapıldı. Cecil ve Bayan Best'in yahni servisi yapmaya başlamalarıyla, personelin masalarına kadar geçen zaman süresinde zehir tabağa kondu.»

«Bir adım ilerledik sayılır. Bevan dışında 'oldukça şüpheli' kişilerin kimler?»

«Cecil ve Bayan Harris. Bu Cecil garip bir insan, daha doğrusu isterik. Benden saklamak istediği şeyi, açığa çıkaracağımı tahmin ediyorum. Arkadaşı Eliott kayıp... Bir şey saklıyor, fakat bildiğim kadarıyla bir sandığın içinde değil,» diye Charlesworth içini çekti. «Eliott, Doon'a âşıkmiş. Cecil, sevgili arkadaşını kaybetmenin verdiği kıskançlıkla cinayet işlemiş olabilir. Doon'un intihar etmediğini düşünmek, Bevan gibi onu da rahatlatmıştı. Bu tepkinin nedenini, Bevan açısından açıklayabiliyorum, fakat Cecil için kolay olmuyor.»

İki hörgüç ve dört ayak. Charlesworth, farkında olmadan bir deve resmi karalamıştı. Şimdi bunu süslüyordu.

«Bayan Harris'e gelince, zehiri elde etmek ve tabağa koymak için bütün imkânlarla sahipti. Suçun nedenini bulmak kalıyor geriye. Manken Aileen Wheeler de oldukça şüpheliler arasında. Cinayeti işlemek için bir nedeni var. İkinci manken Judy Carol, nişanlısının kendisine dönmesini Doon'un ölümüne borçlu olduğunu saklamıyor. Rachel Gay rol yapmıyorsa, katil olmaktan uzak bir kimse.»

«Bir zamanlar tiyatrodan oynardı. Kendisini sahnede görmüştüm!»

«Yaa! Doğru mu söylüyorsunuz?»

«Evet... Adları unutmam. Esmer, uzun boylu biri, değil mi?»

«Evet. Onu nerede görmüştünüz?»

«Ah! Hatırlamıyorum. Aradan yıllar geçti. Sanırım taşrada bir yerde... Ama yanlış olduğuma eminim.»

«Hayret! Fakat bu nokta ilk bakışta işimize yaramayabilir.»

Devenin çevresinde bir orman belirmeye başlamıştı. Şefi, deveyi yanlış bir dekor içine yerleştirdiğini söylemeyi düşündüyse de öbür şüphelileri sormakla yetindi.

«Geri kalanlara cinayet suçunu yükleyemiyorum. Macaroni, asiti tabağa koyabilir ve imzaladığı senet için de Doon'dan kurtulmak isteyebilirdi, fakat salonu terk ettiği anda, mutfaka ininceye kadar ne yaptığını tanıtıyor. Bu zaman süresince asiti elde etme imkânı yok. Geriye üç kişi kalıyor: İrene Best, Bayan Gregory ve Victoria David. Gregory Bevan'ı sevdiği için kıskançlığından Doon'u öldürebilirdi. Yemek tabağını Doon'un önüne getiren o, fakat asiti nasıl elde etmiş olduğunu anlamıyorum. Bu durumda üstünde durulacak bir kimse değil. Bayan Best ve David'in cinayet işlemek için bir nedenleri yok ayrıca. İkisi de, Doon'un öğle yemeğini dışarda yiyeceğini biliyorlardı. Sonuç olarak hareket ettiğim noktaya dönüyorum: Bevan suçludur.»

«Ama asiti tabağa nasıl döktü?»

'İhtiyar bunak!' diye düşündü Charleswort. 'Sözde rapor okumuş.'

«Bevan'ın, Doon'un odasından çıktıktan sonra, Cecil'in yanına gelerek alçak sesle bir şeyler söylemek için masanın üstüne eğilmiş olduğunu unutmayın. Bu sırada tabağın içine dökmüştür.»

«Bu durumda, Bayan Doon'a hangi tabağın ayrılmış olduğunu tahmin etmesi gerekiyordu.»

Charleswort ansızın kızardı ve notlarını yeniden okumaya başladı. Konuşurken kekeliyordu.

«Haklısınız, özür dilerim.. Böyle bir hataya nasıl düştüğümü bilemiyorum. Yazık, katil rolüne ondan fazla uygun olanı yoktu.»

«Bayan Doon'la olan ilişkisini tanımlayabilecek misiniz?»

«Evet, elimde mektupları var. Sadece bir göz gezdirdim. İşte! Gözüme çarpmayanlardan biri.»

İkiye katlı bir kâğıdı açtı, okudukça sararıyor du. Satıcı kızlarla mağazada yapmış olduğu konuşmayı hatırladı. 'Ben onu severdim,' diyen Rachel ve 'Rachel kızdığı zaman tam bir dişi kaplan kesilir,' diyen Victoria'nın sesi kulağında çınlıyordu.

'Yarın sabah mağazada sizinle görüşmek istiyorum. Benim için hayati değer taşıyan bir sorunun aramızda kalması gerekiyor. Aksi takdirde, kimin tarafından ihanete uğradığımı anlayıp intikam almak için her şeyi göze alabilirim, hatta bir cinayeti de.'

Bu son kelimelerin altı çizilmişti. İmza yerinde Rachel Gay adı göze çarpıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

RACHEL, Doon'un cenaze törenine gitmek için hazırlanıyordu. Siyah, dar bir elbisenin içine zorluk çekmeden girdi, boyalı ayakkabılarını parlattı. Şapkasının üstündeki yeşil tüyü çıkararak başına geçirdi. Masanın bir kenarında duran süet eldivenleri almayı unutarak telefonun yanına gitti.

«Alo! Judy, sen misin? Bir çift siyah eldivenin var mı? Benimkilerini bulamıyorum.. Oh! Teşekkür ederim. Evet, taksiyle gelir seni alırım, beraber gideriz.»

«Macaroni'nin de benimle gelmek istediğini unutma.»

«Ziyanı yok! Aileen'e telefon ederim, Camden Town yolunun üstünde, geçerken onu alıverir.»

«Ama buna rağmen, Bayan Harris'i bırakamam.»

«Oh! Judy, ne kadar zorluk çıkarıyorsun!»

«Çünkü ona söz vermiştim.» Judy, planları bozulduğu için sinirlenmişti. «Bevan onun gelmesini istemedi, ama zavallı yaşlı kadın; gömülecek ölü, nefret ettiği Doon da olsa, cenaze törenini görmek istiyor.»

«Bence, Bevan istemiyorsa gelmesi için ısrar etme.»

«Bu onu ilgilendirmez. Acele etsen iyi olur, geç kaldık.»

Rachel, Aileen ile konuştuktan sonra son bir defa kendini aynada seyretti ve merdivenleri koşarak indi.

«Şu zavallı kızın cenaze törenine gidiyor,» dedi, o anda kapının önünde duran bir hizmetçi, öbürüne. «Çok da üzgün görünüyor!»

«Hayır, hiç de üzgün görünmüyor, kızmış gibi bir hali var!»

Cenazenin kaldırılma hazırlıkları, Bevan için tam bir kâbus olmuştu. Gerekli para, Doon'un ailesi tarafından gönderilmiş olmasına rağmen, formalitelerle uğraşan Bevan'dı. Yas üân edilerek mağaza bir günlüğüne kapanmıştı. Modaevinin bütün personelinin mezarlıkta bulunması gazeteciler için kaçırılmaz fırsattı. En ufak ayrıntısına kadar bu törenin gazetelere geçeceği ve içlerinden gelmeyen olursa, bunun da çeşitli söylentilere yol açacağı belliydi. Ayrıca, Bevan ertesi gün çıkacak gazete manşetlerini düşündükçe titriyordu, 'Katil, kurbanının cenaze töreninde hazır bulundu ve mezarına bir buket çiçek koydu!' Bunun için bir iki kişinin gelmemesini uygun buldu ve İrene'le Bayan Harris'ten bunu rica etti. Bayan Harris'in tepkisi şiddetli oldu: Cenazeye gitmemektense işinden olmaya razıydı. İrene'se aksine, bu işkenceden kurtulduğu için memnun kalmıştı. Gazetecilere, rahatsız olduğu için merasimde bulunamayacağı haberi verildi. Ama aynı akşam, bu yokluk üzerine yorum yapan yazılar gazetelerde çıkmıştı bile.

Gregory, personel ve Bevan için araba kiralamayı teklif etti.

«Hayır, teşekkür ederim,» diyen Bevan kızmıştı. «Ağzında purosusu eksik, MonteCarlo'yu gezmeye gelmiş bir para babasına benzerim o zaman, isterlerse teker teker, isterlerse birkaç kişi beraber, taksiyle gelmeleri daha iyi olur. Masrafları ben öderim. Ayrıca, tek başlarına çiçek yaptırılmalarını da söyle onlara. Şimdiden manşetleri görür gibi oluyorum: 'KATİLİN VEDASI.' Bir kendi adıma, bir personel adına, belki bir de Cecil için çelenk yaptıracağım.»

«Sadece üç çelenk, az olmaz mı?»

«Öyle mi düşünüyorsunuz? Aman Allahım! Bu iş beni canımdan bezdirdi. Gazetecilerin av kokusu almalarını mı istiyorsunuz?»

Rachel, Judy'nin evine gelince, Bayan Harris'i sabırsızlıktan kıvrandır buldu.

Rachel'in tutmuş olduğu taksiye bindiklerinde, iki genç kadın arkada oturmayı tercih ettiler.

Konvoy halinde ilerlemeye başladılar. Önde, çok eski bir arabanın içinde Victoria ve kocası, arkadaki arabada ise ağlaması durmayan Macaroni'yle Aileen vardı.

Bayan Harris, cebinden çıkardığı mendille hayalî göz yaşlarını kuruluyordu. Rachel'se gözlerini kapamış, arkasına yaslanmıştı. Mezarlığa yaklaşırken sesini yükseltmeden seslendi:

«Bayan Harris!»

Kadın karşılık vermedi. İşine geldiği zaman artan yarı sağırlığı, bu iki genç kadının sırrını öğrenmesine yaramıştı.

Rachel, onun manzaraya dalmış olduğunu düşünerek yanıldı.

«Judy,» dedi alçak sesle! «Bir şey var ki, yalnız seninle konuşabilirim.»

«Anlamıştım, Rachel! Eldiven hikâyesi bir bahaneydi, değil mi?»

«Tabii. Bu sabah giyinirken aklıma geldi ve kaygılanmaya başladım. Bir hataya düşmemen için sana söylemek istiyorum. Judy, katilin kim olduğunu biliyor musun?»

«Evet,» dedi Judy. Ansızın hareketsiz kalmıştı.

«Nasıl bilebilirsin?»

«Sen asiti toplarken neler olduğunu gördüm.»

«'Gördüğünden şüphelenmiştim. Başımı kaldırıp seni kapının önünde gördüğümü hatırladım. Şimdi dinle! Bay Charleswort'un, dün L'Eblouissant'a ne dediğini biliyor musun? Cinayet üzerine bilgisi olan için tehlike varmış, senin durumun böyle. Bildiklerini Bay Charleswort'a anlatsan da, onun harekete geçmesi için daha birçok delil elde etmesi gerekecek, bu arada senin başına bir şey gelebilir, Judy. Doon' dan nefret ediyordun. Bazen, elinde imkân olsaydı onu öldürebileceğini düşünürdüm. Kim öldürdüyse öldürdü! Bay Charleswort katili bulacaktır, senin yardımına ihtiyacı yok... Sus ve bekle. Bana söz veriyor musun?»

«Söz veremem,» diye mırıldandı Judy. Rengi solmuştu. «Düşünmeliyim.»

«Hayır, Judy! Kimseye söylemeyeceğine yemin et... Aksi halde... Oh! Judy, ölmek mi istiyorsun? Ben ölmek istemem. Hemen yemin et, kimseye bir şey söylemeyeceğim diye.»

Bayan Harris mendilini katlarken kulaklarını açmıştı.

Judy söz verdi.

AĞUSTOSUN o günü soğuk ve yağmurluydu. Ama bu hava bir grup meraklının toplanmasına engel olamamıştı. Genç kadınlar, kiliseye girebilmek için kalabahkta kendilerine yol açmak zorunda kaldılar. Charleswort onların yavaş adımlarla ilerleyişini seyrediyordu. Judy ve Rachel yan yana, sessiz yürüyorlar, sadece birbirleriyle ilgili görünüyorlardı. Onların arkasından, o gün için sandıktan çıkardığı belli olan mantosu içinde Bayan Harris geliyordu. Başında siyah kadifeden bir şapka vardı. Victoria solgun ve üzgündü, ama saçları siyah eşarabının altında yine parlıyordu. Cecil, saatla ayarlanmış gibi, her on dakikada bir alnındaki bukleyi geri itiyordu. Bevan'ın sıkıntılı hali gözden kaçmıyordu. Ve tabii Macaroni göz yaşları içinde... Sadece Aileen, umursamaz tavrını bırakmamış, taşrada verilen bir baloya davet edilen modern bir kız gibi, gri elbisesi içinde, bu yasa yarı katılır yarı katılmaz durumdaydı. Charleswort'u gülümseyerek selâmladı.

Tabut, mermer masanın üstüne kondu ve dua okunmaya başladı. Genç kadınlar başları önlerinde, gözleri yaşlı dinliyorlardı. Gregory'yse, bir mumyadan farksızdı.

'Ne giyerse giysin, bu kadın güzelleşemez,' diye düşündü Charleswort. 'Ama bunlar da kim?' Kiliseye tanımadığı bir sürü insan girmişti. 'Doon'un arkadaşlarıdır! Ben bu kızıl saçlı kadım nerede gördüm? Şu papaz duasını bitirse de gitsek!'

«Zavallı Doon, bu töreni görse, ne derdi acaba?» diye Eblouissant karısının kulağına fısıldadı. «Cecil'in yanaklarına akan rimeli görüyor musun?»

«Oh! Bu yağmur, bu çamur, ne kadar kötü oldu ! Rachel'e bak! Doon'u severdi, çok üzülüyor. Durma, konuş Bobby, yoksa ağlayacağım.»

«Kendini tut, lütfen. Charleswort seni hapse sokmak için bunu bekliyor. Gözü sürekli Bevan'da. Sanki onu ipnotize edip, kilisenin ortasında cinayeti itiraf ettirecek.»

«Sadece bu düşünceyle mi geldiğini düşünüyorsun?»

«Tabii. Çamurlara bata çıka gelmesinin başka bir nedeni olabilir mi? Pusuya yatmış, birinin sinir krizi geçirmesini bekliyor. Çevresine bakarsan, onun haksız olmadığımı görürsün.»

Polis kordonu, meraklıların daha fazla yaklaşmasını önlüyordu. Kafile mezarın yanına gelmişti.

Charlesworth çevredeki soluk yüzlü insanları inceliyordu. Victoria, Rachel ve Judy beraberce, sessiz ve sakin duruyorlardı. Gregory, Bevan ve Cecil'in arasındaydı. Üçünün de gözleri yere dikilmişti. Macaroni ve Bayan Harris birlikte ağlaşıyorlardı. Hareketsiz bir topluluktu. Sadece, mezarın ayakucunda duran Aileen anîden soldu ve yavaşça yere yığıldı, Güzel saçları çamurların içine dağılmıştı.

ONUNCU BÖLÜM

İHTİYAR Bayan Prout'a can yoldaşlığı yapmak, 'dünyanın en zor mesleği' diye düşünüyordu, genç Holly. Yalnızca pazar günleri, Bay Cecil ve arkadaşlarının gelmesiyle neşelenirdi bu ev. Şehir hayatına alışkın bu insanlar, bütün hafta süren sessizliği bozarlardı. Ortalığı dağıtmalarına ve Holly'ye iş çıkartmalarına rağmen, onların gelmesi dört gözle beklenirdi. Sosyete mensup düşesler, hatta sinema yıldızları da gelenler arasındaydı. Bir gün içlerinden yakışıklı bir genç, Holly'nin kolunu tutmuş ve 'Güzel bebek' demişti, Holly bunu hatırladıkça hâlâ ür periyordu. Bu adam, kendi köpeğini de bu şekilde çağırırdı, ama genç kızın bundan haberi yoktu. O günden sonra çevresine yüksekte bakar olmuştu.

O cumartesi, Bay Cecil'in gelmesini ve kendilerine cinayet olayındaki son gelişmeleri anlatmasını bekliyordu. Daha doğrusu, Bay Cecil annesiyle konuşur, bu arada kulağını yatak odasının döşemesine dayayan Holly, salonda konuşulanların bir kelimesini kaçırmazdı. Bir olay ikisine birlikte anlatılmış ya da sadece Bayan Prout'a anlatılmış, fark etmezdi. Kulağını döşemeye dayamak fikri, bir gün Bay Cecil'i ağlarken duyduğu zaman aklına gelmişti. Üzüntüsünün nedenini öğrenmek istemişti. Önemli bir şey değilmiş. Artık, Bay Cecil'in en ufak bir sıkıntı karşısında göz yaşlarını tutamadığını biliyordu. Elbisenin modeli istediği gibi olmazsa ya da müşteri sesini yükselterek konuşursa, ağlamak için eline fırsat geçmiş olurdu. Ve her seferinde annesi onu, bir çocuk gibi avuturdu.

Bayan Prout, Cecil küçük bir çocukken, çok sevdiği ve yerini kimsenin dolduramayacağı kocasını kaybetmişti. Bunun üzerine bu sakin köşeyi seçmiş ve kendini biricik oğluna adamıştı. Bay Cecil asıl adı Prout olmakla birlikte, mesleği için adını değiştirmişti, Londra'da yaşıyordu. Annesine, on sekizinci yüzyıl eşyalarıyla dolu bu evi almış ve hafta sonlarını burada geçirmeye başlamıştı. Arkadaşlarıyla beraber gelince, en büyük zevki evin bakımlı bahçesinde onunla koşuşturmaktı.

Holly, cinayeti gazetelerde okumuş ve Bayan Prout'un yanında oturmakla, gazetelerde yazılması yasaklanan ayrıntıyı öğreneceği için memnun olmuştu. Bütün öğleden sonrasını, saat altıya kadar, kulağı yere yapaşık halde onları dinlemiş ve unutulmaz dakikalar yaşamıştı. Sonra yerinden doğrulmuş, ama her yanı uyduğu için bir fincan çay istemek üzere zorlukla mutfığa inmişti.

«Bayan Holly, burada mısınız? Bugün izinli olduğunuzu tahmin ediyordum,» diye şaşkınlığını belirtti hizmetçi.

«İzinliydim, ama çıkmadım.»

«Siz de duymuşsunuzdur, ağladı, sızladı, annesi onu avutmaya çalıştı... Cinayetten söz ediyorlardır diye kapıdan dinlemeye çalıştım ama, Bay Elliott'un gittiğinden ve bu adamla ilgili birtakım şeylerden başka bir şey duyamadım.»

«Öteyi beriyi dinlemekle çok ayıp ediyorsunuz, Gladys. Size yakışmaz.»

Holly belini tutarak kapıya doğru yürüdü ve bir araba gördü.

Yakışıklı bir adam motorun üstüne eğilmişti. Holly'yi görünce şapkasını çıkarıp gülümsedi.

«Burada mı oturuyorsunuz?»

«Evet.» Holly'nin kalbi çarpıyordu. «Neden sordunuz?»

«Motorum susuz kalmış, çok da ısınmış. Biraz su almama izin verir misiniz?»

«Tabii. Benimle gelin.»

Gladys büyük bir tase su doldurarak arabanın yanına kadar götürdü. Genç adam suyu radyatöre döktü. Tam arabayı çalıştıracığı sırada Holly'ye dönerek, bir yere gitmek isteyip istemediğini sordu.

Holly kararsızdı. Annesinden, erkeklerin nasıl varlıklar olduğunu ve herkese inanan genç kızları nasıl bir sonucun beklediği üzerine çok öğüt dinlemişti. Ama bu genç adamın tavrı güven veriyordu. Ayrıca, genç kızın eline kolay kolay gezme fırsatı da geçmiyordu. İşi olurluna bırakmaya karar verdi ve başını dikleştirerek arabaya bindi.

Yol arkadaşına, yaşlı bir kadının yanında çalıştığını ve oğlunun da hafta sonunu geçirmek üzere evde bulunduğunu anlattı. Evin beyi ancak pazartesi sabahı gidecekti.

«Emin misiniz?»

«Evet,» diye alçak gönüllülikle karşılık verdi Holly. «Annesine, pazartesi günü gideceğini söyledi. Genellikle pazar akşamları gider.»

Detektif Tomlinson geniş bir soluk aldı. Böylece, otelde bir oda bulup rahat bir gece geçirebilecekti. Genç kızdan bilgi almak için acele etmiyordu. Ona, gece ne yapacağını sordu.

«Sinemaya gitmek istiyordum.»

«Bu güzel ay ışığında mı!.. Yazık olur. Benimle birlikte gelin, biraz dolaşır, sonra da bir kafeteryada bir şeyler içeriz.»

Evet, yanılmıyordu. Hayatının en güzel gecesini yaşayacaktı. Genç adam arabayı تنها bir yerde durdurursa o zaman ne yapardı? Bir saniye durakladı. Ama göz ucuyla onu süzünce korkusu geçti. Yakışıklıydı. Oturduğu yere yerleşti.

«Evet, gidelim.»

Yağmurdan sonra doğa canlanmış gibiydi. Olgun meyveler dallardan sarkıyor, kireçle boyanmış ağaç gövdeleri, batan güneş ışığı altında hayaletlere benziyorlardı. Genç detektif, işine bu saf kızı alet ettiği için kendinden utanıyordu. Fakat amacın aracı haklı kıldığında da inanıyordu. Bir saat sonra, yaşlı kadının kalp hastası olduğunu, Bay Cecil'in arkadaşlarının kimler olduğunu; ayrıca, onun çalıştığı mağazada bir de cinayet işlenmiş olduğunu öğrenmişti.

Bay Tomlinson, bu kadar bilgi sahibi biriyle karşılaştığı için memnun görünüyordu. Fakat Holly, cinayet üzerine fazla bir şey öğrenememişti. Cecil'in, annesine anlattıkları, daha çok kişisel sorunlardı. Bir de itiraf etmekten çekindiği korkunç bir şeyden söz etmişti.

«Ne olabilir?» diye sordu, Bay Tomlinson. Merakı sahte değildi. «Bayan Doon'u öldürmüş olmasın?»

«Oh! İmkânsız. Onu tanımiyorsunuz, kan görmeye dayanamaz.»

«Ama zehirlendiğine göre kan akmadı ki!» diye gülerek karşılık verdi genç adam.

«Ben onun cinayet işleyemeyeceğini söyledim. Zaten cinayetten değil, kristallerden söz ediyordu.»

Araba o kadar ansızın durdu ki, genç kız sonunun geldiğini tahmin etti. Fakat arkadaşının ilgisini kendisi değil, Bay Cecil çekmişti... İçten bir tavırla kolunu Holly'nin omzuna doladı.

«Kristal mi dediniz?»

«Evet.» Holly alınmıştı. «Biri ona kristal ya da kristaller vermiş... İyi duyamadım... Ve o da bunları kullanmış, fakat ne için kullandığını söylerse, annesinin kendisini affetmeyeceğinden korkuyordu. Sonra Bayan Prout'a, oğlunu hiç görmeyecek olsa, ne yapacağını sordu. O da, bir daha bu şekilde konuşmaması için ona yalvardı.»

«Nereye gidecekmış ki? Yabancı bir ülkeye mi?»

«Oh! Hayır, ölüme giden bir insan gibi konuşuyordu... Bir de, anlattıkları arasında Bay Elliott' un adı geçiyordu.»

«Bayan Doon'un adından söz etti mi?»

«Evet, onun yüzünden kendisini bıraktığını, çünkü Elliott'ın fikrinin Doon'la evlenmek olduğunu söyledi. Fakat onun hakkında duyduklarımın sonra, bu evlenme teklifini kabul etmeyeceğini anladım. O da Bay Cecil gibi kadına benziyor. Bir seferinde elimi tutmak istedi ve bunu Bay Cecil gördü... Yer yerinden oynadı. Elliott'a, kendi gibi bir kız arkadaş bulmasını söyledi. Bu kavgada Bayan Prout, oğlunun yasını tutmuştu. Çok kızgındı. Ve Cecil, ağlayarak kız arkadaş istemediğini, sadece annesiyle birlikte olmayı arzuladığını söyledi.»

«Demek ki Bay Cecil, Elliott'ı elinden aldığı için Bayan Doon'a kızılıyordu.»

«Evet, bundan eminim. Geçen cumartesi yine sinirliydi. Elliott'ı ve Bayan Doon'u, bu evliliğe engel olmak için öldüreceğini söylüyordu. Ama o, hep bu şekilde konuşur...»

«Unutmayın ki, bir cinayet işlendi!»

«Haklı olabilirsiniz,» dedi bir an düşündükten sonra, Holly. «Bayan Doon'un bu şekilde öleceğini bilseydim, bunu yapmazdım, dediğini de duydum. Yaşlı kadınsa, 'Senin suçun olmadığını biliyorum, yavrum,' diye tekrarlıyordu. Ve o, ağlamasına devam ederek, 'Ah! Bir bilseydim!' diye inliyordu.»

Bay Tomlinson, konuşmayı kristaller üstüne çektiyse de, fazla bir şey öğrenemedi. Kızın şüphesini uyandırmamak için, Bay Cecil'in suçlu olamayacağını ekledi. Holly'nin içi rahatlamıştı. Bir kafeteryada oturduktan sonra geri döndüler.

Odasına çıkan Holly sevincinden yerinde dura mıyordu. Pencereyi açarak arabanın gürültüsünü dinledi. Bu sırada aşağı kattan sesler duyarak kulağını yere dayadı. Bu sefer ağlayan Bayan Prout'tu.

«Tabî ki annen seni anlıyor, sevgili yavrum. Kendini nasıl tehlikeye atabildin? Şimdi ne yapacağız? Ya polis öğrenirse... Cecil, genç kızın çektiği acıyı düşünüyorum da... Sen böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?»

Bu sözler, Bay Tomlinson'un bütün kuşkularını doğruluyordu. Holly pencereye koştu, fakat araba çoktan uzaklaşmıştı.

CENAZE törenini izleyen günlerde, Cristophe ve Cie'de çalışanlara gelen mektuplar üzüntüleri

daha da artırdı. İrene'yi suçlayan imzasız mektuplar, en katı kalbi sızlatacak nitelikteydi.

Bevan hırsından yerinde duramıyordu. Cenazede İrene'in bulunmaması, bütün dikkatin, kızcağızın üzerine yönelmesine sebep olmuştu. Bevan, ona gelmemesini söylediğine çoktan pişman olmuştu. Yerine bir başkasını da seçebilirdi, ayırımı rasgele yapmıştı. Şu ihtiyar, aptal Bayan Harris onun sözünü dinleseydi! Kuşkular iki kişinin üstünde dağılacak ve bu kadar etkili olmayacaktı. Victoria çılgın gibi arkadaşının yanına gitti ve Aileen'i onu avuturken buldu.

İrene yorgun görünüyordu. Ağırlaşmış gözkapaklarının altından görünen bakışlarından çektiği acı okunuyordu.

«Bu iddialar insanı çileden çıkarıyor. Yine de bu kadar üzülmen için sebep yok. Biz seni tanıyoruz, suçsuz olduğuna da biliyoruz. Kendine işkence etmemelisin.»

«Bu mektuplardan herkese gönderilmiş mi?» diye donuk bir sesle sordu İrene.

«Bilmiyorum. Ben bir tane aldım, sanırım Aileen'e de gelmiş. Adreslerimizi gazeteden bulmuşlardır. Ama söylentiler doğru olmadığına göre, ne fark eder?»

«Bizler senin, Doon'u öldürecek en son insan olduğuna biliyoruz», dedi sesini yumuşatarak, Aileen. «Cenazeye gelmene Bevan engel oldu. Aynı şey, Bayan Harris için de söz konusuydu. Judy, işgüzarlık yapıp onu getirmeseydi işler bu kadar büyümezdi.»

«Yaşlı kadının da bu suçlamalardan payını alacağını mi söylemek istiyorsun?» İrene'in yorgunluğu belli oluyordu. «Bugün çalışmak için büyük çaba gösteriyorum, beni katil olarak gören insanlarla karşı karşıya gelmek ne zor, bilemezsiniz! Doon'u sevmezdim, fakat bana bir zararı dokunmamıştı ve benim de aklımdan geçmezdi...»

Ağlamaya başlamıştı.

«İrene bugün çalışmasa iyi olur,» dedi Aileen. Victoria'ya.

«Hayır. Aileen! Daha kötü olur. Dikkati üstüne çekmemek için her günkü hayatında bir değişiklik yapmamalı. Hadi, İrene! Göz yaşlarını silip seni güzelleştirelim.. Biraz hava almalısın, değil mi Aileen?»

«Haklısın.»

«Siz benim suçsuz olduğuma inanıyor musunuz?»

Bakışlarıyla yalvarıyordu İrene.

«Tabii! Nasıl soru bu?» diye aceleyle karşılık verdi Aileen. «Sen de böyle düşünmüyor musun, Victoria?»

«Durum ortada zaten.» Ama Victoria bunu söylerken başını çevirmişti.

■

MAĞAZADA, isyan duygusu son haddine varmıştı. Herkese mektup geliyor ve Bevan da bunların büyük bir bölümünü yok etmeye çalışıyordu. Sabah gazeteleri, cenaze törenini en ince noktasına kadar anlatıyor ve katilin pek yakında yakalanacağını tahmin ettiklerini bildiriyordu. Bazı yazılar İrene'in lehine olmasına rağmen, çoğu onun suçlu olduğu kanısını uyandırıyor. Charlesworth, kamuoyunu yatıştırıcı bir konuşma yapmıştı. Ama Bay George yerinde duramıyor, şefi ne yapacağını

şaşırmış bir durumda ortalıkta dolaşıyor, öbür meslektaşları ise,

Charleswort sözünü kesmek zorunda kaldı.

«Sırayla anlatın, Bay Cecil'in evinden ne zaman ayrıldınız?»

«Pazartesi sabahı, ufak bir bavulla otobüse bindim ve doğru buraya geldim. Cecil'in yüzünü görmek istemiyordum. Pazar günü ettiğimiz kavgadan ve Magda için söylediği sözlerden sonra ondan iğ renmiştim.»

«Magda, Bayan Doon mu?»

«Evet... Onu çok seviyordum. Size söylemediler mi ? Onu modaevinde görmüş ve yıldırımla vurulmuşa dönmüştüm. Hareketli, canlı bir kadındı. Şeytanî tavırlarıyla beni büyülemesini bildi.»

«Ölüm haberini gazetelerde okumadınız mı?»

«Evet, benim için ağır bir darbe oldu. Cenaze töreninde bulunmayı çok istedim, çünkü törenlere bayılırım. Arabayı çeken süslü atlar, çelenkler, ağlamaya hazır siyahlı kadınlar... insan başka bir dünyaya sürükleniyor. Siz aynı düşüncede değil misiniz ? Törendeki insanları da tanıyorsanız, her şey o kadar değişik oluyor ki! Ama Cecil'le karşılaşmış ve yeni bir sahne yaratmaktan korktum. Kavga, arkasından evden taşınma beni o kadar yordu ki, sonunda nezleye yakalandım. Adsız bir çelenk yolladım törene. Bunun benim tarafımdan yollandığını Cecil'in anlamaması için, bir de sadece onun anlayacağı bir mesaj ekledim. O kadar güzel bir varlıktı ki! Çiçek de güzel olmuştu. Tahtadan yalın bir haç üzerine yerleştirilmiş orkidelerden meydana gelmişti. Bu bana, doğanın uygarlığa karşı kazandığı zaferi hatırlatmıştı.»

«Evet gözüme ilişti,» dedi kısaca Charleswort.

«Göze çarpıyordu, değil mi? Kendim için de buna benzer bir tane yaptırdım. İşte, yatağımın baş ucunda! Yazık ki, orkideler solmaya başladı. Mag da'yı gördükçe orkideyi hatırlardım. Zehirleyici bir büyüye sahipti.»

«Bavullarınızın, Cecil tarafından mağazaya konmuş olduğunu nereden anladınız?» Charleswort'un, yapılan benzetmelerden midesi bulandığı için konuyu bu yöne çekmişti.

«Her zaman öyle yapardı.» Eliott hafifçe kızarmıştı. «Bunny'ye benden önceki arkadaşı, artık benimle birlikte oturacağını haber verdiği zaman, Bunny hiddetle evden ayrılmış. Ve Cecil, onun eşyalarını görmek istemediği için hepsini mağazaya taşımıştı. Ben de ona, bu taşınmada yardım etmiştim. Cecil, Bunny'den önceki arkadaşının da, evi Çin eşyalarıyla doldurduğunu ve ayrıldıktan sonra bunları mağazaya taşımış olduğunu bir gün bana anlatmıştı.»

«Peki, Bay Eliott,» Charleswort bu adamın tavrına ve konuşmalarına daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. «Şimdilik öğrenmek istediklerim bu kadar... Burada oturmak niyetinde misiniz?»

«Evet, hafta sonuna kadar buradayım. Ama çok rica ederim, Cecil'e bir şey söylemeyin. Bu nezleyle bir kavga sahnesine daha katlanamam.»

Eliott'ın kaldığı otelden ayrıldıktan sonra Charleswort; Bedd'i, Cecil'i aramaya gönderdi, kendisi de Scotland Yard'a döndü. Masanın üstündeki karışık kâğıtların arasından, Tomlinson'un raporunu bulmakta zorluk çekmedi.

Biraz sonra Cecil, Bedd'le birlikte içeri girdi.

Nereden başlayacağını bilemeyen Charleswort, anî bir darbe indirerek karşısındaki şaşkırtmaya karar verdi.

«Lütfen oturun, Bay Cecil. Size önemli bir konu hakkında soru soracağım. Bu konuşmanın burada geçmesini tercih edeceğinizi düşündüm.»

«Ne demek istediğinizi anlamıyorum,» derken, Cecil korkusundan kekeliyordu.

«Geçen pazar arkadaşınız Bay Elliott'la kavga etmiş olduğunuzu öğrendik. Bunu izleyen pazartesi günü mağazaya asit oksalik girdi. Bu durum, sizi şüpheliler arasına sokmamıza yetiyor. Doğru değil mi, Bay Cecil? Bu fırsattan yararlanarak asit ok salığı bir cinayet aracı olarak kullanabilirdiniz.»

«Nasıl öğrendiğinizi anlamıyorum,» diye bağırdı Cecil. Ağlamak üzereydi.

Charleswort, konuşmanın istediği yöne dönmelerinden memnun, hafifçe gülümseyerek polisin çok şey bildiğini ifade etti.

«Hizmetçinin süpürüp size verdiği asiti bir amaç için kullandığınızla ilgili, elimizde delil var...»

«Oh! hayır, hayır» diye itiraz etti. Acınacak durumdaydı.

«Sizi yalancı durumuna düşürdüğüm için üzgünüm, Bay Cecil. Fakat elimizde yeterli bir delil var. Durumunuz... adalete karşı çok kritik, doğruyu söylemek sizin yararınıza.»

Cecil ağlayarak kendini savunmaya çalışıyordu. Aradan yarım saat geçti. Soruşturmada bir ilerleme görülüyordu.

«Yarım saat içinde itiraf etmezse, bırakın gitsin, Bedd. Elimizde yeterli delil olunca tutuklarız.»

Ama Charleswort zorluk çekmedi. Yirmi dakika sonra, Cecil başı elleri arasında, bitkin bir tavırla itiraf etti.

■

OLAYIN, müşterileri çekmekte bir reklam aracı olacağını söylerken Gregory'nin hakkı vardı. Cenaze töreninden sonra, avının üstüne atılmaya hazır, zarif fakat yırtıcı kuşlar gibi üşüştüler. Personel, yaptığı işten iğrenerek, sınırları yıpratıcı yerli yersiz sorulara karşılık vermek zorunda kaldı. Birkaç kez Bevan, yeni işçi bulmak için işçi bulma kurumuna telefon etti. Satıcılar ve mankenler yorgunluktan bitkin bir duruma gelmişlerdi. Hatta Gregory de isyan edenler arasındaydı.

«Bundan emindim.» Zaferini saklamayı başaramıyordu. «Bay Bevan'a söylemişim, fakat gelenlerin sayısı tahminimi de aştı. Özellikle sordukları sorular... İnsanı canından bezdiriyor. Bayan Crabb, cinayeti burada çalışanlardan birinin mi işlediğini öğrenmek istiyor. Bayan Pigot ise, anı olarak kendisine Doon'un bir eşyasının verilmesini arzuladı... Ne kadar anlayışsız insanlar!»

«Ben de, yapacağı bir toplantıya bizleri ısrarla çağıran yaşlı bir kadınla uğraştım. Cecil'in matem dolayısıyla yaptırtacağı elbiseleri de bize hediye etmek istiyor. Kendisi için, Cecil'in yeşil kadifeden biçtiği modelin siyahını ısmarladı... Hasta oluyorum sandım ve ancak, Cissie'nin bu siparişi duyduğu zaman yüzünün aldığı ifadeye gülerek kendime gelebildim.»

«Aman Allahım,» diye içini çekti Victoria. «Bu dünyada başkasının işine karışmayan normal bir insan yok mu acaba?»

«Ben şimdilik karşılaşmadım,» dedi sert bir sesle, İrene. «Bu insanlar bana, iki başlı bir inekmişim

gibi bakıyorlar.»

«Kuruntu yapma!»

«Hayır, doğruyu söylüyorum,» diye ısrar etti. «Bugün imzasız mektuplar yine gelmeye başladı. Yüzlercesinin de geleceğinden eminim. Bir de eve gidince altı numaradaki kadının sorularına karşılık vermek zorunda kalacağımı düşündükçe...»

«Bu durumda eve gitmesen iyi olur,» dedi Victoria, «benimle gel! Sedirin üstünde uyursun... Ah! unuttum, bu gece görüncem bende kalacaktı. Ne fe' na! Ne yapalım?»

«Bana gelebilir,» diye Aileen teklif etti. «Tabiî yatağımı paylaşmakta bir sakınca görmezse.»

Victoria, kendi yerine işlerinin başkası tarafından ayarlanmasının, İrene'in hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Judy'nin evi akrabalarıyla doluydu. Rachel, davet etmek için en ufak bir harekette bulunmamıştı. Ama Gregory'nin kaldığı apartmanda, bir iki geceliğine kiralanan odalar vardı. İrene bu geceyi orada geçirebilirdi.

«Güzel bir fikir,» diye Gregory bunu kabul etti. «Odalar oldukça konforludur. Kendini üzme, İrene. Kirayı benim hesabıma yazdırmalarını söylerim, bir de pijama veririm sana.»

Gregory'nin içtenlikli bir tavırla konuşması ve o gece evde tek başına kalmaktan korkması, İrene'in bu teklifi duraklamadan kabul etmesine sebep oldu.

«Yemeği de bende yeriz,» diye ekledi Gregory. Teklifinin uygulamasına başlamıştı.

İrene bu arada sessiz duruyordu.

«Hayır,» diye bağırdı Victoria, Gregory'nin ısrar etmesine fırsat vermemişti. «Hepimiz kendimize göre bir şeyler getirelim ve hep birlikte İrene'in yeni odasında yiyelim. Güzel bir gece geçirmiş oluruz. Sadece, Doon'un ölümünden söz etmemek şartıyla. Konuşan para cezasına çarptırılınsın, toplanan paraları da modaevinin emekli sandığına veririz.»

Neşeleri yerine gelmişti. Şakalaşarak ayrıldılar. İrene'le Gregory, odayı tutmak için ilk gidenler arasındaydı. Victoria eve koşarak, kocasının önüne en iyi viski şişesini ve buzdolabındaki yiyecekleri dizdi. Geri kalan üçü; meyve, çikolata, pasta gibi şeyler almaya gitti.

«Yatılı okul öğrencisi gibiyiz,» dedi Rachel. «Victoria'nın bu geceyi organize etmesinde bir amaç var mı acaba? Buna rağmen, Gregory'nin varlığı geceyi berbat edecektir.»

Rachel'in hakkı vardı, gece hareketsiz geçti.

İrene'in kalacağı oda bu kadar insanı birden alamayacağı için Gregory'nin dairesinde toplanmaya karar verdiler. Konuşmayı cinayete yöneltmeme ve çalışmalarına rağmen, başta İrene olmak üzere, herkesin aklında aynı konu vardı. Saat dokuzda İrene, geldikleri için arkadaşlarına teşekkür etti ve daha fazla dayanamayacağım söyledi. Gözlerinin altında siyah halkalar meydana gelmiş olduğunu gören Rachel, sıcak bir şeyle birlikte aspirin içmesini önerdi. Kimsede aspirin yoktu. Ama Gregory'nin, doktor reçetesine göre hazırlanmış özel bir tozu vardı, bundan vermeyi teklif etti.

«İyi gelir,» dedi Gregory. «İçinde eritmek için bir bardak süt ısıtırırım. Bunu içtikten sonra yatarsın. Victoria, kutu banyodaki dolabın içinde duruyor. Ben sütü ısıtmaya kadar getirir misin?»

Gregory, çevresine yardım etme fırsatı bulduğu için hayatından memnundu. İyi bir yanı olduğunu göstermek için çırpılmıyordu. Sütü ısıtmış ve çarparak köpüklendirmiş olarak getirdi, Victoria tozu

dikkatle içine döktü.

«Gregory'yle ben, seni odana kadar götürüp ya tıralım,» dedi Victoria. İrene, sesini çıkarmadan sütünü içiyordu. «Siz de bizi beklersiniz,» diye devam etti arkadaşlarına dönerek.

Kapıya gelince Gregory anahtarı çantasında u nuttuğunu hatırladı. Gidip alacağı sırada oradan geçmekte olan kapıcıyı çağırdılar ve kapıyı ona açtırdılar. Odaya ilk trene girdi.

«Başucuna bir bardak su koyuyorum,» dedi Gregory, İrene yatağına girerken, «ilâç kutusunu da yanına bırakacağım. Yarım saata kadar birincisi etkilemezse, ikinciyi alırsın.»

«Yarın sabah mağazaya gelmeyip yatsan da olur,» dedi Victoria. «Bevan anlayışlı adamdır. Hasta olduğunu söyleriz. Gregory'de anahtar olduğuna göre, mağazaya gelmeden önce sana uğrayıp nasıl olduğuna bakar.»

«Anahtarları unutmakla aptallık ettim,» dedi Gregory, «İrene'in yarın anahtara ihtiyacı olabilir. Victoria, bir tanesini sana vereceğim, aşağı inerken mektup kutusuna atıver. Şimdi, uyu İrene'ciğim, üzüntülerini de unutmaya çalış.»

İrene, iğrenmesine rağmen, Gregory'nin eğilerek kendisini öpmesine engel olmadı. Bu öpücük onu tiksindirmişti.

Arkadaşları gittikten sonra, Gregory'yle Victoria bir süre gevezelik ettiler. Judy'nin, müşterilere karşı tutumunu beğenmiyordu Victoria.

«Müşterilerin merakı Judy'yi hiddetlendiriyor. Terbiyesini bozmamak için elinden geleni yapıyor ama, bir an gelip patlamasından korkuyorum. Aileen de ağzını açmak üzere. Mankenlerin müşterilerle konuşmasına engel olmasını Bevan'dan istemeliyiz. Birçok modaevinde defileler konuşmadan yapılıyor.»

«Düşünürüm,» diye karşılık verdi Gregory.

Saat onu biraz geççe; Victoria, kendisini hiç bu kadar iyi kalpli olarak tanımadığını söyleyerek Gregory'den ayrıldı. Ona hayırlı geceler dilerken de sarılıp öptü...

CHARLESWORT, gitgide batağa saplandığını hissediyordu. Cecil'in itirafından sonra çaresizliğini kabul etti ve şefine giderek bir meslektaşının yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi.

«Elimden geleni yaptım,» diye devam etti, yorgun bir tavırla. «Ama zamanın geçmekte olduğunu ve hep başladığım noktaya döndüğümü görüyorum. Belki bir başkası değişik bir yerden hareket ederek sonuca varabilir.»

Şefi derin bir soluk aldı. Charleswort'a işten el çektirilmesi, kendisine yasak edilmiş bir konuydu. Genç adamı kırmadan, bir tartışmaya sebep olmadan bu işi nasıl halledeceğini düşünüyordu. Teklifin, Charleswort tarafından gelmesi onu memnun etmişti. Fırsattan yararlanarak, işi Müfettiş Smithers'e vermeyi düşündü. Smithers, Charleswort'un nefret ettiği rakibiydi. Şefi bunu bilmiyordu. Smithers'i görevlendirdiğini söyleyince, Charleswort tepki göstermedi ve ona giderek, görevini resmen devretti. Smithers, koltuğuna yerleşmiş, Charleswort'un verdiği raporu dinliyordu.

«Tek emin olduğum nokta, Cecil'in suçsuz olduğudur. Anlattıkları olaylara aykırı düşmüyor. Arkadaşı onu bir kadın için terk etmiş. Cecil, eline zehiri geçirince aniden bir intihar sahnesi

yaratmayı ve böylece onu kendisine döndürmeyi düşünmüş. Ama eve dönünce onu bulamamış. Buna rağmen iki kişilik yemek ısmarlamış, Eliott'ın en sevdiği yemeği de isteyerek beklemeye başlamış...

Eliott'ın kendisine dönmeyeceğini anlayınca hayatına son vermeye karar vermiş, fakat içtiği ilâç öldürücü dozda olmadığı için tek kazancı acı çekmesi ve kusması olmuş. Ertesi sabah mağazaya gelince, Doon'un kıvranarak öldüğünü öğrenmiş hatırlarsınız, Doon rahatsızlandığı zaman o, Bayan Best'le, Ritz'de bulunuyordu ve ne kadar büyük bir tehlike atlattığının farkına varmış. Bunu annesine itiraf etmekten çekinmiş. Durum Bay Tomlinson'un raporuna uyuyor. Sonuca ulaşabilmek için çok zaman kaybettirdi bana, ama hiç olmazsa bir bölük asitin hangi amaçla kullanıldığını öğrendim.»

«Herhangi bir kimsenin ayrıca asit almadığından emin misiniz?» diye sordu Smithers.

«Eminim. Cecil ve Bayan Best'in Ritz'e gitmelerine kadar kimse dışarı çıkmadı, Bayan Harris de sürekli olarak merdivenleri gözlüyordu zaten.»

«Çevredeki eczaneleri araştırıp bu konuda soru sordunuz mu?»

«Hayır, gereksizdi. Katil, mağazanın içinde asit varken neden dışarı çıkıp almaya kalkışsın?»

«Buna rağmen soruşturma yapmalıydınız,» dedi Smithers. Charleswort'a tepeden bakmaya başlamıştı. «Hemen birini gönderelim.»

Charleswort kırılmıştı.

«Macaroni'nin Doon'u öldürmesi için bir nedeni olduğunu söylemişsiniz, değil mi?» diye devam etti Smithers.

«Evet, ama ona verilmiş olan zehir paketine dokunulmamış. Zaten zehiri Doon'a götürmesinden, yemekhaneye inmesine kadar dışarı çıkmamış. Ayrıca, bütün bu zaman zarfında çoğunlukla Bevan'le berabermiş.»

«Fakat bu kız, saat bire doğru, Bevan yukarı çıktığı sırada, Doon'la yalnız kalmış.»

«Birkaç dakika, en fazla iki diyelim.»

«İki dakikada çok şey olabilir. Bu arada Bayan Doon'a zehirli bir şey ikram etmediğini nereden bilebiliriz?»

«Haklısınız, emin olamayız. Fakat asit paketine el sürülmediğini unutmayın.»

«Bu paketten alınmış olan asit daha sonra tamamlanabilir.»

«Bunu ben de düşündüm,» dedi Charleswort. Bu fikrin ileri sürüleceğini biliyordu. «Ama oda kilitliydi ve anahtarların ikisi de Macaroni'deydi.»

«Sizce, Macaroni'ye verilen zehiri kimse kullanmadı, değil mi?»

«Hiç kimse.» Charleswort'un sesi boğuklaşmıştı.

«Macaroni hariç.» Smithers, karşısındakinin aklında uyandırdığı şüpheyi yüksek sesle söylemişti.

Konuşma uzadı gitti. Yedi gündür bu işle uğraşan Charleswort canından bezmişti. Saat altıda, Smithers'e yemek yemeğe, arkasından da polisiye olmayan bir filme gideceğini ve günlerdir ilk defa rahat bir uyku uyuyacağını söyledi.

«Bütün yetkimi size devrediyorum. İsterseniz Macaroni'yi tevkif edin, eczacıları sorguya çekin,

isterseniz Eliott'ı bulup konuşun, beni ilgilendirmiyor. Size iyi şanslar dilerim.»

Smithers, kahveyle sandviç getirtti ve elindeki bilgiye dayanarak bir sonuca varmak için düşünmeye başladı. Bir sivil polisi, Macaroni'nin evine araştırma yapmaya gönderdi.

Ona göre Bayan Mac Enery suçluydu. En geç ertesi gün, bunu ona itiraf ettirtecekti. Bütün deliller aleyhindeydi. Genç detektif başarısından dolayı kendini tebrik ediyor ve meslektaşının bir haftada çözemediği düğümü birkaç saatta çözdüğü için memnun oluyordu. Önündeki kâğıtları toplayıp elini şapkasına attığı an telefon çaldı.

«Peki, verin. Yeni haberler mi var, Conrad?»

«Evet, Müfettiş Bey. Mağazaya yarım kilometre uzaklıktaki bütün eczaneleri dolaştım. Sadece bir tanesi, cinayetin işlendiği gün, genç bir bayana çok az miktarda asit oksalik sattığını hatırlıyor. Teferruatı anlatamadı, ama resimlerden bu kadını tanıdı, beş numaralısı.»

Smithers teşekkür etmeden telefonu kapadı.

Modaevinde çalışanların resimlerini karıştırmaya başladı. Beş numaralı resimde güzel bir esmer görülüyordu.

Hırsla arkasını çevirdi ve ismi okudu. İrene Best.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

SMİTHERS, canı istemeye istemeye Charleswort'u aradı ve onu bulamayınca çok memnun oldu.

İrene'in kaldığı yeri öğrenerek oraya yanına yardımcı olarak gitti. Kapıcı onları, elinde İrene'in odasının anahtarı olan, Bayan Gregory'ye gönderdi.

Yarı uykulu kapıyı açan Gregory, bu isteği öğrenince sinirlendi. Smithers ısrar ettikçe, genç kadının yorgun olduğunu, ancak uyku ilâcıyla, uyuyabildiğim, bu yüzden uyandırılmaması gerektiğini söylüyordu. Fakat sonunda baskıya dayanamayarak kabul etti.

Smithers zili uzun uzun çaldıysa da karşılık veren olmadı. 'İlâcın etkisidir,' diye düşündü. Fazla vakit kaybetmemek için anahtarı kilide soktu, iki adam içeri girdi. Önce banyonun kapısını açtılar, kimse yoktu. Sonra ikinci kapıya vurdular.

«Ayağa kalkmamış olduğunu tahmin ediyorum,» dedi Smithers, tokmağı çevirip içeri girerken.

Zavallı kızın, gerçekten de ayağa kalkacak hali yoktu. Yatakta yatıyor ve komaya girmiş bir hastaya benziyordu. Smithers koşarak nabzım tuttu.

«Aman Allahım! gidiyor... Çabuk bir doktorla bir ambulans çağırın. Onu kurtarmalıyız, Jones,» diye devam etti yastığın altından bir kâğıt parçası çıkartırken «işte itirafları!» diye okudu:

Bu, İrene'in, üzerinde Cristophe ve Cie'nin adları yazılı olan kartvizitiydi. Arkasında, karışık büyük harfle: 'HAYATIMA. NOKTA KOYUYORUM, ÇÜNKÜ DOON'U BEN ÖLDÜRDÜM' yazısı vardı.

Komodinin üstünde kapının anahtarı ve bunun yanında da, dibinde beyaz bir tortu bulunan bardak duruyordu. Ayrıca dörde katlanmış, içi boş, dört tane ince kâğıt parçası göze çarpıyordu.

Doktor geldi, iyi giyimli bir adamdı.

«Zamanında yetişmişsiniz,» dedi. «Kurtulacağımı tahmin ediyorum, sayenizde... Bir intihar mı?»

Smithers övünmekten kendini alamadı.

«İlk bakışta inanılabilir,» dedi, «fakat bana garip görünen bir şey var, Doktor Bey, bunu aa ancak dikkatli bir göz görebilir: Neden bu mesaj büyük harfle yazılmış? Bu, yazısını değiştirmek isteyen bir insanın yapacağı iştir.»

«Becerikliymiş.» Doktor hayranlığını saklamadı. «Ama ben bu hanımı tanıyorum.» İrene'e bakıyordu. «Şu cinayet işlenen mağazada çalışmıyor muydu?»

«Şüphelerimi çeken de bu, Doktor. Cinayete adı karışanların arasında.»

Scotland Yard'a telefon ederek parmak izi uzmanım çağırdı. Bunu beklerken de Gregory'yle konuşmanın iyi olacağını düşündü.

Kapıyı Gregory açtı.

«İleri gidiyorsunuz, Müfettiş Bey. Bir insan, gecenin bu saatinde iki kez uyandırılmaz...»

Smithers kapıyı arkasından sessizce kapattı.

«Bayan Best'in yanından geliyorum. Tam zamanında yetişmişim, on beş dakika sonra gelseyrni şim çok geç kalmış olacaktım.»

«Ne diyorsunuz?» Gregory'nin yüzünde vahşî bir ifade belirmişti.

«Arkadaşımızın ölümden kurtulduğunu söylüyorum. Bizim işe karışmamızla hayata kavuştul!»

Ama Gregory onu dinlemiyordu. Yere baygın olarak yığılmıştı.

BİRKAÇ dakika sonra Gregory kendine geldi, fakat hâlâ titriyordu. Rengi uçmuş dudaklarını zorlukla kımlıdarak bir gün önceki olayları anlatmaya çalıştı.

«Bayan Best bunu nasıl yapabilir?... dedi. «Tozları mı içmiş?»

«Benim tahminim bu, Bayan Gregory. Bu durumda onun başucuna kutuyla ilâç koymak çok tehlikeliydi. Uyku ilâcı vermek kimin fikriydi?»

«İyi hatırlamıyorum... Bir dakika!... Galiba Rachel söylemişti.»

«Peki, kim içirdi?»

«Bayan David. Ben sütü ısıttım, bu arada Bayan David banyodaki dolaptan ilâcı alıp getirdi ve bardağa döktü.»

«Bir dozdan fazla verilmiş olamaz mı? Tabiî yanlışlıkla...»

«Oh! tahmin etmiyorum, çünkü her pakette bir doz vardır.»

«Yemin edebilir misiniz?»

«Ha... hayır,» dedi duraklayarak Gregory. «Sütü Bayan David'e verdim sonra odaya geçtim. Biraz sonra arkamdan, sütü karıştırarak geldi. Lavabonun kenarında bir tek boş kâğıt vardı. Bunu kendi elimle çöp kutusuna attım. Hâlâ oradadır.»

«İlâç kutusunu Bayan Best mi kendi odasına götürdü?»

«Evet, ama benim teklifim üzerine yapmıştı bunu. O kadar sinirliydi ki, içtiği ilâcın etkilemeyeceğini düşündüm, intihar için kullanacağı aklıma gelmemişti.»

«Kutuda kaç paket vardı?»

«Bilmiyorum... Üç ya da dört. Satın aldığımda altı tane vardı. Birden fazla içtiğimi tahmin etmiyorum. Birini de o içtiğine göre geriye dört tane kalması gerekir.»

«Kutuyu ona verdiğinizde içinde dört tane olduğundan emin misiniz?»

«Sadece tahmin ediyorum. Kutuyu kapalı olarak verdim. Neden ilâcın burada içilmiş olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum... Kendi odasında içtiğini düşünmek daha doğru olur bence... Belki de bir kazadır!»

«Hayır, Bayan Gregory... Bir itiraf bırakmış.»

«Bir itiraf mı?... Aman Allahım! demek ki bir intihar! Ne yazmış?»

«Gerçek olduğuna inanmadığım bir cümle. Yazı açıkça, Bayan Best'in intihar ettiğini gösteriyor, ama olayı her yönüyle göz önüne almak gerekir. Bayan Best'in odasının anahtarları sizdeydi, değil mi?»

Bu konuyla ilgili noktaları Gregory anlattı.

«Bayan David, İrene'in odasından çıktıktan sonra birini mektup kutusuna atacaktı. Öbürü de bendeydi, çünkü sabah mağazaya gitmeden önce onun nasıl olduğuna bakacaktım.»

«Bu durumda, Bayan David'deki anahtarı da sabah giderken siz verebilirdiniz.»

«Tabiî, fakat o zaman bunu düşünemedim, Bayan David de aynı şekilde. Hepimiz çok yorgunduk.»

«Arkadaşlarınızın gitmesinden sonra Bayan Best'in odasına tekrar girdiniz mi?»

«Hayır, neden gidecektim?» diye sordu hayretle Gregory. «Sadece aşağı inerek mektup kutusuna bir mektup attım.»

«Neden aşağı inen hanımlardan bu yardımı istemediniz?»

«Aklımdaydı fakat unutmuşum. Bayan David gittikten sonra mektubu masanın üstünde gördüm.»

«Birisinden görüldünüz mü?»

«Ben kimseyi görmedim, ama kapıcı beni görmüş olabilir. Ne demek istiyorsunuz? Bunun Bayan Best'in intihanyle ilgisini anlamıyorum.»

«Ben de,» diye içini çekti Smithers. «Öbür bayanlardan biri Bayan Best'in odasına girdi mi?»

«Sadece Bayan David. İrene'in odasına gitmesine ve yatmasına yardım ettik. Bitkindi, fakat o zaman hayatına son vermeyi düşündüğünü tahmin etmiyorum. İlâcı yanına almasına sebep olduğum için kendimi suçlu görüyorum, çok boş bulundum. Fakat nasıl bilebilirdim? Ne ben, ne de arkadaşlarım bunu düşünmemiştik!»

«Bu şekilde düşünmeyin, Bayan Gregory. Faciadan siz suçlu sayılmazsınız. Kendinizi boşuna üzmeyin.»

Cebinden, kumaşa sarılı bir cam parçası çıkartarak aniden kadına uzattı. O da düşünmeden bunu tuttu.

«Bu nedir?» derken Gregory şaşırılmıştı.

«Oh! affedersiniz! Size sigara ikram etmek istiyordum ... Ne kadar dalgınım!» Smithers camı

cebine sokarken sigarasını çıkardı. Daha sonra Bayan Gregory'den izin isteyerek dışarı çıktı.

İrene'in odasında camı çavuşa verdi.

«Bu parmak izlerini elimizdekilerle karşılaştırın,» dedi. «Bir sonuç elde eder etmez bana haber verilsin. Şimdi, Bayan David'in ziyaretine gidiyorum.»

Bobby L'Eblouissant yapmakta olduğu kız kardeşinin resmini şöminenin üstünde bırakmış ve yemek yemeğe dışarı çıkmıştı. Victoria kocasının kendisini beklemekten sıkıldığını anladı. Stüdyo geniş ve aydınlık bir yerdi. Salonun ortasında resim sehî pası ve modellerin üstüne çıktığı basamak duruyordu. Victoria görüncesinin dağıttığı eşyaları toplayarak ortalığı düzeltti ve kanepeyi de rahat bir yatak şekline soktu. Bu işleri görürken sessizce ağlıyordu. Kapı çalındığı zaman yatmaya hazırlanıyordu.

Şimdiye kadar hiç görmediği üç adam kendilerini tanıtmayı gereksiz bularak içeri girdi.

Victoria, tek kelime söylemeden bir yandan onlara bakıyor, bir yandan da saçını düzeltiyordu. Smithers bu sefer yaptığı hareketin nedenini söylemeden camı Victoria'ya uzattı. Yardımcılarından biri bunu vakit kaybetmeden Scotland Yard'a götürürken öbürü cebinden not, defterini çıkarmıştı. Smithers bir koltuğun kenarına ilişti ve çevreyi incelemeye başladı. Victoria isyan etmek üzereydi.

«Size kötü bir haber vereceğim,» diyerek onun konuşmasına engel oldu Müfettiş. «Bayan Best'i odasında ölümle pençeleşirken bulduk. Sizin için bir sürpriz olmadı bu; değil mi, Bayan David?»

Victoria bayılmadı, fakat gözleri irileşti. Sesi zayıf çıkıyordu.

«Bana gelip niçin bu şekilde konuşuyorsunuz?»

«Çünkü onu en son gören, Bayan Gregory'yle sizsiniz.»

«Doğru.» Victoria biraz rahatlamıştı. «Yatağa yatıncaya kadar yanındaydık. Ama nasıl oldu da onu bu durumda buldunuz?»

«Çok kuvvetli uyku ilâcı içtiğinden ya da içirtildiğinden şüpheleniyoruz.»

«Sadece bir doz içmişti. Bunu ona, Gregory'nin dairesinde ben vermiştim.»

«Yanlışlıkla dozu fazla kaçırmış olamaz mısınız?» diye sordu Smithers alayla.

«Size bir daha söylüyorum, Bayan Gregory'nin önerisi üzerine sadece bir doz verdim. Hayalinizden. ...»

«Ben buraya hayal kurmak için gelmedim, Bayan David. Suçluyu bulmak istiyorum.»

«Bay Charleswort nerede?» diye birden bağırdı Victoria. «Neden burada değil?»

«Soruşturmayı birlikte yürütüyoruz. Şimdi de onun yerine burada ben bulunuyorum.»

«Size söyleyecek bir sözüm yok,» dedi Victoria, kendine gelmişti. «Bay Charleswort'la görüşmeyi arzu ederdim ve kocam yanımda olmadan da tek kelime söylemem.»

«Tercih hakkınız yok. Konuşmak istemeyebilirsiniz, ama bu sizin zararınızdır. Bayan David, Bayan Best'in intiharı konusunda gerekenden fazla bilginiz olduğunu görüyorum. Fakat siz, beni aksine inandırmaya çalışıyorsunuz. Bu olaya adı karışanların başında siz geliyorsunuz, bunun için yalana baş vurmaktan bütün bildiklerinizi anlatırsanız iyi olur. Bayan Gregory'nin size vermiş olduğu anahtar ne yaptınız?»

Smithers'in sesi çok sertti, Victoria'nın yüzünde beliren korkunun da farkında değildi.

Victoria başını iki yana salladı, kurumuş dudaklarım diliyle ıslattı, fakat ağzını açıp tek kelime söylemedi. Smithers ısrarla sorusunu birkaç kez tekrarlardı. Sonunda Victoria çaresiz, karşılık vermek zorunda kaldı.

«Mektup kutusuna attım.»

«O halde, Bayan Best'in başucuna anahtar nasıl geldi?»

Victoria'nın rengi soldu. Smithers her sorusunu tekrar ediyordu.

«Ne diyeceğimi bilemiyorum... Gregory bana, anahtarı mektup kutusuna atmamı söyledi, ben de söyleneni yaptım.»

«Ben de buna inanmıyorum. Bayan Best'e öldürücü dozda uyku ilâcı verdikten sonra, Bayan Gregory'nin verdiği anahtarla içeri girdiniz ve intihar ettiği kanısını uyandırmak için o kâğıdı yazdınız.»

«Demek ki bir itirafta bulundu?»

«Evet, hastaneye kaldırılmadan önce yastığının altında bulduk.»

«Hastaneye mi?» Victoria son derece solgundu, elleri sinirden titriyordu. «Bayan Best ölmedi mi?»

«Ya! Korkuyor musunuz, Bayan David? Hayır, daha ölmedi. Benim sayemde, iki yerine bir cinayetin hesabını vereceksiniz.»

«Ne demek istediğinizi anlamıyorum.»

«Yaptıklarınızı örtmek için intihar maskesi altında bu son cinayeti işlemeye kalkıştığınızı söylüyorum.»

«Hayır, hayır, imkânsız!» Victoria paniğe kapılmıştı.

«Peki, anahtarı komodinin üstüne kim koydu ve kim, sözde o itirafı yazdı?»

«Sözde mi diyorsunuz, sizi anlayamaz oldum.»

«Tabiî, bunu bekliyordum zaten! Şimdi, Bayan David, birkaç soruya daha karşılık vereceksiniz. Bayan Gregory'yle Bayan Best'in odasına gittiğiniz zaman bardağı tuttunuz mu?»

«Hayır, elimi sürmedim. Bayan Gregory bardağı suyla doldurdu ve komodinin üstüne koydu. Fakat Bayan Gregory'nin de benden fazla bir şey bilmediğine eminim.»

«Boş ya da dolu ilâç kutusunu bardağın yanına siz mi koydunuz?»

«Hayır, sütün içine koyduğum tek paketi aldıktan sonra kutuyu ellemedim. Bir ara kutuyu Bayan Gregory tutmuştu ve İrene'e verdikten sonra o bardağın yanına koydu. Söylemek istediğimi yanlış yorumlamayın, ben Gregory'nin...»

«Ben Bayan Gregory'yle değil, sizinle ilgileniyorum, Bayan David Bayan Gregory'nin evinde geçen olayları sırasıyla anlatın şimdi.»

Victoria bir yandan anlatıyor, bir yandan da kocası yardımına koşar umuduyla kapıyı gözlüyordu. Bu sırada telefon çaldı. Victoria'dan önce davranan Smithers ahizeyi kaldırdı.

«Siz misiniz, Davies? Muayeneyi bitirdiniz mi?»

«Evet, incelemeler aşağı yukarı bitti sayılır. Üç çeşit parmak izi bulundu: Biri Bayan Best'in, öbür ikisinin sizi ilgilendireceğini düşündüm. Bardak silinmiş. Son izler Bayan Best'in ve üstünde de Bayan Victoria'nınkiler.»

Smithers tatmin olmuş bir insan tavrıyla telefonu kapattı. Bir köşeye sinmiş olan Victoria'ya döndü. Mavi gözler korkuyla onu izliyordu.

«Bayan David,» diye konuşmaya başladı. Hert heceyi bastıra bastıra söylüyordu. «Bayan Best'i öldürmeye girişmek suçundan, beni karakola kadar izlemek zorundasınız. Bu andan sonra söyleyeceğiniz her kelime zapta geçeceğinden ve aleyhinize kullanılabileceğinden dikkatli hareket etmenizi öneririm.»

■

CHARLESWORT, sinemadan sonra sakinleşmiş olarak evine döndü. Kapıdan yeni girmişti ki, telefonun zili çalmaya başladı. Konuşan, korkudan ve kaygıdan yarı çılgın hale gelmiş Victoria'nın kocasıydı.

«Ne korkunç» diye kükredi. «Şimdi de Victoria'yı suçluyorlar. Smithers diye biri bu işe burnunu soktu. Ama bu ona pahalıya mal olacak. Scotland Yard'da tanıdıkları olan anneme haber vereceğim. Yaptıklarına pişman edeceğim. Bu arada siz bari, bizim yardımımıza koşun.»

Charleswort'a sakin bir gece geçirmek kısmet olmuyordu. Ama her şeye rağmen, Victoria'yı bu durumdan kurtarmalıydı. On beş dakika sonra Scotland Yard'da, meslektaşının yanındaydı.

«Nasıl? Çalışma tarzıma bir diyeceğiniz var mı?» dedi arkadaşı gururla. Ve son olayları anlatmaya başladı.

Charleswort bir saniye düşündü.

«Uyku ilâcının, Bayan Gregory'nin evinde verildiğini düşünüyorsanız, neden Victoria'nın parmak izlerine ihtiyacınız oldu?» diye sordu sonunda.

«Tam olarak bunu tanımlayamadım. Fakat Bayan David'in sonradan İrene Best'in odasına döndüğü biliniyor.»

«Anahtar sadece Bayan David'de değildi. Neden Gregory'yi de suçlamıyorsunuz?»

«Birçok nedenle,» dedi neşeyle, Smithers. «Birincisi, Bayan David'in tarafını tutmak için ortada bir belirti yok...» Charleswort'u inceliyordu. Genç adam, duygularının öğrenilmiş olmasını düşünerek kızardı. «İkincisi, Bayan Gregory haberi duyar duymaz düşüp bayıldı, Bayan David ise aşırı bir tepki göstermedi. Üçüncüsü, Bayan Gregory hiç bir konuda yalan söylemiyor, hatta hiç kimsenin görmemiş olmasına rağmen, aşağı inip mektup attığını da söyledi. Dördüncüsü, anahtarı en son Bayan David tutmuş, üstünde parmak izlerini bulduk. Son olarak da, Bayan David'in, Bayan Gregory odadayken bardağı tutmadığına göre sonradan oraya geldiği ortaya çıkıyor. Parmak izleri başka türlü açıklanamaz. Şimdi bana inandınız mı?»

«Bayan David parmak izlerini bırakmadan önce bardağı neden silsin? Şüphesiz görevinizi kolaylaştırmak için!»

«Evet, bu noktada zorlukla karşılaştığımı biliyorum,» dedi kararsız bir tavırla Smithers. «Düşünmeden hareket etmiş olabilir. Bunu daha sonra açıklayabileceğimi tahmin ediyorum. Evet

dostum, her şey ortada. Ne söylerseniz söyleyin, sonuç değişmez.»

Charleswort aynı fikirde değildi.

«Neden Bayan David, Bayan Best'i öldürmek istesin? Ortada bir sebep yok.»

«İşlediği öbür cinayeti saklaması gerekiyordu ve durumu da gittikçe tehlikeli bir hal alıyordu. Bayan Best'in, Doon'un ölümü üzerine bilgi sahibi olmadığını nereden bilebiliriz?»

«Oh! işi bu kadar karıştırmayın,» diye hırsla bağırdı Charleswort. «Birkaç saat önce Macaroni'nin suçlu olduğuna inanıyordunuz. Sonra da Bayan Best'in, asit oksaliği aldığını duyunca şüpheleriniz onun üstüne çekilmişti.»

«Eczacı yanılmış olabilir. Resimler gösterilirken duraklamış zaten. Bayan Best'le Bayan David'i karıştırmıştır.»

«Buna, işinize geldiği gibi hareket etmek denir. Bayan David asiti ne zaman elde etti? Mağazadakiler onun, bütün gün oradan ayrılmadığına dair tanıklık edebilirler. Toplu halde işlenen bir cinayet olduğunu iddia ederseniz, o başka!»

«Tam emin değilim, düşünmeliyim. Ama sonunda, aradaki bağı bulacağım.. Özel ilgi nedeniyle karşı koyduğunuz halde...» dedi alayla

ON İKİNCİ BÖLÜM

VİCTORIA'NIN şansına, kaynanası Londra sosyetesine girmiş ve mevki sahibi kimselerle ilişki kurmuş bir kadındı. Bobby L'Eblouissant, gece onu yatağından kaldırıp kötü haberi verdiği zaman, sanatçılarla gezmenin ve kendi hayatını kazanan bir kadınla evlenmenin iyi bir şey olmadığını önceden belirtmiş olduğunu tekrar etti. Ama sonunda, elinden geleni yapacağını söyleyerek genç adamın gönlünü almaya çalıştı. Daha sonra banyoya geçerek bir dolap açtı ve büyük bir özenle herkesten sakladığı fakat kocası, hizmetçisi ve arkadaşlarının birçoğu tarafından bilinen şişeyi çıkararak başına dikti. İçkinin verdiği cesaretle telefonu açtı, gereken konuşmaları yaptı. Victoria'nın sorgusu bitmişti. Karakolda daha fazla tutuklu bulundurulması için bir neden ve polisin elinde de yeterli delil yoktu.

Smithers bunun aksini yapmaya niyetli değildi. Victoria'yı yeteri kadar ürkütmüştü. Ondan, gerektiği zaman sorguya çekilebileceği üzerine izin aldıktan sonra sabaha karşı evine gönderdi.

L'Eblouissant, karısını yatağa yatırdı ve Be van'a telefon ederek, Victoria'nın bundan böyle mağazaya gelmeyeceğini söyledi. Son bir defa daha karısının rahat uyuyup uyumadığına baktı, esrarengiz bir tavırla dışarı çıktı.

Charleswort kapıyı çaldığı zaman aradan yarım saat geçmişti. Victoria, mavi sabahlığıyla kapıda belirdi.

«Oh! Bay Charleswort,» diye bağırdı. «Bu korkunç olaydan sonra sizi gördüğüme ne kadar memnun oldum, bilemezsiniz... Hiç olmazsa siz benim suçsuzluğuma inanın.»

'Genç adam, bu ürkek varlığı avutmak amacıyla kollarının arasına almamak için kendisiyle mücadele ediyordu.

«Victoria, sizin suçlu olduğunuzu söylemek zorunda kalmaktansa, mesleğimi bırakırım. Size yardım etmeye geldim. Yalnız, bana gerçeği söyleyeceksiniz. Bayan Best'in odasına ne zaman girdiğiniz

bence önemli bir nokta.»

«Tekrar oraya dönmedim ki,» dedi Victoria başını çevirerek.

«Ama bu olamaz, çünkü Smithers aksini tanımlayabiliyor. Her şeyi bilmezsem, sizi nasıl kurtarabilirim?»

«Doğruyu söylemek isterdim, fakat... Anahtarını mektup kutusuna koydum ve bir daha odaya çıkmadım.»

«Victoria,» diye sabırla konuşmasına devam etti Charlesworth. «Bu noktaya dönmek istemiyorum. Benim öğrenmek istediğim, ne zaman ve ne için odaya girdiğiniz!»

«Oraya girmedim.»

«Hadi canım! Mektup kutusuna koymuş olduğunuzu söylediğiniz anahtar, komodinin üstündeydi. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?»

«Daha sonra biri gelip oraya koymuştur.»

«Ama sizin parmak izleriniz bulundu... Bayan Gregory ve siz, elinizi sürmediğinizi iddia ettiğiniz bardağı, İrene'in başucuna koydunuz. Smithers, İrene'i yarı ölü bulduğu zaman bardak orada, fakat boşmuş. Üstünde de Bayan Best'in ve sizin izleriniz varmış. Bu durumda, Bayan Gregory'yle birlikte odadan çıktığınız anla, Smithers'in odaya, girdiği an arasında, İrene'in ilâcı içtiği ve sizin de bardağı tutmuş olduğunuz belli.»

«Sadece benim izlerimin olmasını anlamıyorum, çünkü bardağı doldurup oraya koyan Gregory'ydi. Silseydi görürdüm. Şüpheleri Gregory'nin üstüne çektiğimi düşünmeyin, onu zor duruma düşürmek istemem... İrene'in kendim öldürmek amacıyla olduğunu düşünüyorum sadece. Bardağı tutmuş olsam da neden bunu yapmadan önce şileyim? Aksini yapardım.»

«Bunu sizden önce ben de düşündüm, Victoria. Bu noktayı şimdilik çözümleyemiyoruz, fakat buna rağmen sonuç değişmiyor. Victoria, beni daha fazla uğraştırmayın, o odaya ne yapmak için girdiniz ? Lütfen konuşun, biliyorsunuz ki arkadaşımı zım...»

«Nereden bilebilirim?» dedi iri gözlerini onun kilere dikerek. «Bana yakınlık gösterdiğiniz doğru, fakat sonuç olarak bir polissiniz. Saklamak istediğimi de bana zorla söyletemezsiniz.

«Beni bu kadar kaba bir insan olarak mı görüyorsunuz ?»

«Bilmiyorum, size güvenmem için bir neden var mı?»

«Evet var, sizi seviyorum,» diye bağırdı Charlesworth. «Bunu söylemek istemezdim.» Sesi yumuşamıştı, eğilmiş ona bakıyordu. «Beni tahrik ettiniz. Sizi ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sizi suçlu olarak görmektense yerinize asılmaya razıyım. Masumiyetinize inanıyorum. Ve bunu ortaya çıkarmak için her şeyi yapacağım.»

Kısa bir sessizlik oldu. Kuşkuyla genç kadını seyrediyordu. Fakat Victoria gülümseyerek yerinden kalktı ve ona yaklaştı.

«Çok iyisiniz, size teşekkür etmek isterim. İrene' in odasına girdiğim ve bardağı tuttuğum doğru. Anahtara gelince, komodinin üstüne koymuş olabilirim. O kadar korkmuştum ki, ne yaptığımın farkına varmadım. Fakat İrene'e bir şey içirmediğime yemin edebilirim. Onunla konuşmadım ve mesajı da ben yazmadım.»

«Peki, neden İrene'in odasına geri döndünüz?»

«Karşılık veremeyeceğim.., Nasıl olduğuna bakmaya geldiğimi düşünün, yeterli bir sebep değil mi?»

«Hayır, değil. Bayan Best uyuyor muydu?»

«Yatağa yaklaştım ve düşünmeden bardağı elime aldım, İrene derin bir uykuya dalmıştı ve bardağı yine yerine koyarak dışarı çıktım.»

«Boş ilâç kâğıtlarım görünce onun tehlikede olduğunu anlamadınız mı?»

«Kâğıt yoktu ki!»

«Nasıl? Emin misiniz?»

«Komodinin üstünde bardak ve ilâç kutusu vardı, fakat kutuyu ellemedim. Daha fazla konuşmak istemiyorum, Bay Charleswort. İrene'i öldürmem için bir neden yok ve ben de suçsuzum. İrene'in odasına girmiş olduğum için kimse beni katil olarak damga layamaz.»

«Zavallı çocuk,» dedi Charleswort, perişan bir tavırla, «inadınız sizin için zararlı oluyor, farkında değilsiniz. Ben bu durumda size yardım edemem. Smithers şimdi de, Doon'u zehirlediğinizi tanıtma çabasında...»

«İmkânsız! Ben?.. Doon'u zehirlemek? Mağazada yemek yiyeceğini bilmiyordum ki!»

«Ama o tabak başkası için hazırlanmıştı,» dedi gözlerim dikerek, Charleswort.

Victoria korkudan felce uğramış gibiydi.

■

«HAKLISINIZ, Smithers!» dedi Charleswort, Scotland Yard'a dönüşünde. «Bayan David, İrene'in odasına girdiğini kabul etmemekte ısrar ediyor. Görünüşün aksine, sizin yanlış yolda olduğunuzu düşünüyorum. Olayın perde arkasını daha bilmiyoruz, bunu öğrenmeden hareket ettiğiniz sürece batağa saplanacaksınız. Sizi uyarıyorum, ben sizi bu yolda izlemeyeceğim. Ve delülerinizi çürütmek için elimden geleni yapacağım. Önümüzde bir sürü açıklayamadığımız olay var: Rachel Gay'in Doon'a yazdığı mesai, Aileen Wheeler'in cenazede bayılması, Doon'la ilişkisi üzerine söylediği yalan, Bevan'ın durumunu da tam olarak inceleyemedik, Macaroni'yle Bayan Harris hâlâ şüpheliler arasında yer alıyor, İrene cinayet günü bir eczaneden asit oksalik almış... Cinayeti İrene işlemiş ve intihara kalkışmış olamaz mı?»

«Hayır, çünkü o itirafı kendisi yazmadı... Bundan eminim. Bayan Best'i sorguya çektim, tek kelime yazmadığını söyledi.»

«Bir kadının içtenliğine nasıl ve ne dereceye kadar inanabilirsiniz?» diye daha önceki olaylardan ders almış olarak sordu. «Belki de rol yapıyordur.»

«Söylediğiniz gibi, o yazsaydı; kartta parmak izlerini bulurduk. Ne yazık ki yok. Bayan Best'in intihar etmeden önce izlerini sildiğini düşünmek biraz zor olacak!»

«Olabilir.» Charleswort içini çekerek bu tezi kabul etti. «Bayan Best odada birini görmemiş mi?»

«Hayır. Yalnız kalır kalmaz uyduğunu ve gözlerini ancak hastanede açtığım ileri sürüyor. Sadece, uykusunun arasında su içtiğim hatırlıyor.»

«Beni dinleyin, Smithers.» Charleswort son bir çaba gösteriyordu. «Bayan Gregory içeri girip tozu dökerek bardağı silmiş ve arkasından da Victoria gelerek düşünmeden bardağı tutmuş ve gitmiş olabilir.»

«O halde neden söylemekten kaçmıyor? Aslında, Bayan Gregory, İrene'in odasına girip ilâcı bardağa dökmeye kalksaydı, onu uyandırabilirdi ya da İrene, henüz kendinden geçmediği için farkına varabilirdi. Hayır, Charleswort; bu şekilde olmadı. Bayan David'in güzel gözleri sizi büyülemiş. Vardığım sonucun doğru olduğundan eminim.»

HER SABAH çıktığı gezintiden dönen L'Eblou issant yeni bir iş bulduğunu haber verdi.

«Ne işi?» Victoria hayretini saklayamamıştı.

«Annem,» diye anlatmaya başladı L'Eblouissant, «Bayan bilmem kime... telefon etmiş. Kadın, Millî Eğitim Bakanlığında çalışıyormuş. Bu sabah erkenden o yaşlı gevezeyi görmeye gittim. Paddington'daki SainteMaud kızlar enstitüsünde resim hocalığına tayin edildim.»

«Ama Bobby, bu da nereden aklına geldi? Kendini, yüzü sivilceli, elleri mürekkepli bir grup şımarık kıza ders verirken düşünebiliyor musun? Güldürme beni, sevgilim. Orada yarım saat duramazsın. Ya fıkra anlatmaya ya da müdirenin kocaman göğüslü karikatürünü yapmaya başlarsın... Bu komik tasarımı bir yana bırak.»

Fakat, L'Eblouissant düşüncesini kolay kolay değiştirebilen bir insan değildi.

«Buna rağmen, Cristophe ve Cie'ye dönmeyeceksin. Ben her şeyi ayarladım.»

«Biraz sonra oraya gideceğim, sevgili dostum.»

«Hayır, Bevan'ın müşterilerinin, önlerinde bir katilin bulunup bulunmadığım kendi kendilerine sormalarına izin vermeyeceğim!»

«Ciddî ol, Bobby! Geçen haftadan beri değişen bir şey yok... İrene'in ölmek istediği hepimizce biliniyor. ...»

«O halde Doon'u o öldürdü.»

«Hayır, bunu söylemek istemedim. İmzasız mektuplar onun sinirlerini yıpratmıştı... Hayat yükünü kolay taşıyabilen bir insan değildir. İlâcı içerek intihara kalkıştı. Çok iyi bir insan olduğu için de, katili kurtarmak amacıyla o satırları karaladı.»

«Victoria,» dedi ciddî bir tavırla, Bobby, «Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anlamıyor musun? Önünde yaşanması zor dakikalar var. Ben seni, bir katilin bulunduğu o çevreden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu işi kabul edeceğim. Emin ol, müdire nin karikatürünü çizmeyeceğim. Ama gerçekten, büyük bir göğsü varsa, o zaman yapacağım resim bir karikatür olmayacak ve müdire de bunu sevinçle alıp kabul salonuna asacaktır.»

Victoria gülmeye çalıştı, fakat başını kocasının omzuna yaslar yaslamaz gözyaşlarını tutamadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAĞAZADA büyük bir karışıklık hüküm sürüyordu. Müşteriler birbirlerini çiğnercesine içeri giriyordu, çünkü gazeteler son gelişmeleri halktan saklamamıştı. Rachel, hiç bir fedakârlıktan

kaçınmayan Gregory'yle birlikte, Victoria'nın yokluğunu kapatmak için akın edenlerle uğraşmaya çalışıyordu. Cecil, desinatör ve makasçılarla bir odaya kapanmış, yeni modeller yaratıyordu. Aileen kaygılı ve sinirliydi. Judy, bakışlarını Rachel'den kaçırıyordu. Macaroni'nin sakarlığı üzerindeydi ve her seferinde de ağlamaktan geri kalmıyordu. Bayan Harris'e gelince; ortalıkta koşuşan, alışverişini yapan, hatta telefonlara karşılık veren oydu. Müşterilere de arada sırada söz yetiştiriyordu.

«Bir dakika, küçük hanım!» diyordu yanındaki kadına ve sonra ahizeye ağzını yaklaştırarak bağıırıyordu. «İşimiz başımızdan aştı, size birini bulurum.. Adınız neydi? Bayan.. Ne? Ne diyorsunuz?»

Öğleye doğru, İrene'den yeni haberler geldi. Sakin uyuyormuş ve bir iki güne kadar taburcu edilecekmiş ...

«İçimizden biri onun ziyaretine gidemez mi?» diye sordu Rachel, kolları elbiseyle dolu olduğu halde hızla geçerken. «Sen ne diyorsun, Judy ?»

«Aileen gidebilir,» diye kısaca karşılık verdi, Judy. Bir gece elbisesinin fermuarını çekiştiriyordu.

Aileen hastaneye geldiği zaman, Charleswort da oradaydı. İrene'in ağzından değişik bir söz almayı başaramamıştı. Yarı uykulu, su içtiğim hatırlıyordu. Gregory gitmeden önce, bir doz ilâç daha içebileceğini söylemiş; o da, bu sözler akhndayken uyuduğu için, farkında olmadan içmiş olabilirdi. Düşündükçe olayların bu şekilde geçtiğine aklı yatıyordu.

«Birisini korumak için bana masal anlatıyorsunuz,» dedi Charleswort. «Bu durumda dört doz ilâci birden içmiş olamazsınız.»

«İçtiğimi tahmin ediyorum.»

İrene'in halinden, söylediklerine kendisinin de inanmadığı belli oluyordu.

Aileen, arkadaşlarının selâmını ve Bevan'ın, iyice iyileşinceye kadar istirahat etmesine izin verdiğini söyledi.

«İşleri halletmeye çalışıyoruz,» dedi Aileen. «Tabii, yokluğunu hissediyoruz, Victoria da olmayınca..»

«Nasıl, Victoria gelmiyor mu?»

«Kendisini bu ara iyi hissetmiyor,» diye aceleyle söze karıştı Charleswort. «Hadi, Bayan Wheeler! Gidelim, Bayan Best'in dinlenmeye ihtiyacı var...»

Ona daha fazla acı çektirmeye hakkımız yok,» diye devam etti odadan çıkmca. «Yeteri kadar üzüldü. Bayan David'in şüphe altında olduğunu öğrenmesinde bir yarar yok.»

«Victoria'yı nasıl suçlayabilirler? Çok saçma bir düşünce!»

Charleswort onun, siyah elbisesi içinde kendinden emin yürüyüşünü seyrediyordu. Ayakkabılarıyla şapkası aynı renkteydi.

'Ne yürüyüş!' diye düşündü. 'Belki de annesi bir hizmetçidir. Ses tonu da olmasa, soylu bîr aileden geldiği düşünülür. Namuslu tavırlarına rağmen, Bevan gibi birine kendini sattı ve serseri Arttur'e gönlünü kaptırdı.'

«Sizinle konuşma fırsatı bulduğum için, memnunum, Bayan Wheeler.» Bunu söylerken genç kadının

koluna girmiş ve Mortimer Street boyunca yürümeye başlamıştı. «İlk karşılaşmamızı hatırlıyor musunuz? O zaman Doon'u mağaza dışında görmemiş olduğunuzu söylemiştiniz... Doğru muydu bu?»

«Tabii,» dedi Aileen, bir yandan da kolunu kurtarmaya çalışıyordu.

«Tahmin etmiyorum.» Charleswort kolunu biraz daha sıkmişti. «İyi düşünün, Doon en az bir defa evinize gelmişti. Önemli bir konu için olsa gerek. Bunu bana neden söylemediniz?»

«Olabilir. Evet, sanırım bir defa gelmişti. Ama bunun ne önemi var?»

«Yanılmıyorsam, Doon'u sevmezsiniz.»

«Evet, fazla bir yakınlık duymazdım. Bunu size herkes söyleyecektir! Ama ondan nefret etmezdim... Yani öldürecek kadar. Bu noktaya değinmek istiyorsanız...»

«Nişanlınızın, Doon'u çekici bulduğu doğru mu?»

«Hayır,» dedi Aileen yüzünü buruşturarak. Her zamanki soğukkanlılığını kaybetmiş gibiydi. «"Nişanlım, Doon'u hiç görmemiştir. Belki mağazaya geldiği zaman karşılaşmıştır ama, aralarında konuşma geçmemiştir. Aslında buna izin de vermezdim,» diye safça devam etti. «Çok tehlikeliydi o.»

«Tehlikeli mi, neden?»

«Başkalarının erkeğini çalmaktan hoşlanan kadınlardandır. Judy'nin nişanlısını da elde etmeyi bilmişti. Ben, Judy'nin durumuna düşmek istemezdim. Onu kıskandığımı düşünüyorsanız, Bay Charleswort; yanılıyorsunuz. Kendimi hep bu duygudan uzak tutmuşumdur.»

«Ama erkek arkadaşınız cenaze törenine gelmişti.»

«Evet, fakat geldi diye bir roman yazacak değilsiniz. Macaroni'yi benim götürmem istendi. Ağlamalarından o kadar sıkıldım ki, Arthur'den gelmesini rica ettim. İçeri girmedi, mezarlığın kapısında durdu zaten. Ben... fenalaşınca yanıma gelip yardım etti.»

«Ben de bunu sormak istiyordum.» Regent Street'in köşesini dönmüşlerdi. «Neden bayıldınız? Bayan Doon'un ölümü sizi bu kadar mı etkilemişti?»

«Onun için değil.» Kendinden emin tavrı kaybolmuştu. «Arkadaşlarım size söyleyeceklerdir... En ufak bir heyecana dayanamayıp bayılırım. Defilelerde, provalarda birçok defalar başıma gelmiştir. Mağazada özel olarak, benim için amonyak bulundurlar ve bu yüzden Judy'yi bana tercih ederler. O daha dayanıklıdır. Mezarlıktaki görünüş sınırlarımı bozmuştu, kilisede de ayakta durmuştum. Bayılmasaydım, bu sefer herkes şaşırıracaktı.»

«Bir soru daha, Bayan Wheeler, içtenliğimi hoş karşılayacağınızı umarım, ama bu konuda bilgi sahibi olmak istiyorum. Nişanlanmadan önce, Bay Bevan'la ilişkinizin derecesi neydi?»

«Bay Bevan ile ilişkim mi?» Aileen'in hayretten ağzı açılmıştı. «Bu domuzun bana dokunmasına izin verebileceğimi mi düşünüyorsunuz? Bu soruyu ne cesaretle sordunuz? Hayır...» diye devam etti, «yanılıyorsunuz. İş dışında, Bevan ile tek kelime konuşmadım. Sadece, onunla ilk karşılaşmamda bana mankenlik teklif etmişti, o kadar, inanın bana, Doon hakkında sizden sakladığım şey olmuştu ama, Bevan için anlattıklarımın hepsi doğru... Arthur sizin bu suçlamalarınızı duysa, çok kızar... Ne yapacağı belli olmaz onun.»

Soylu havası kaybolmuş, asıl kimliğine bürünmüştü. Sokak çocuğundan farkı kalmamıştı. Charleswort onu bu haliyle daha cana yakın bulmuştu. Kızın içtenliğinden şüphe etmiyordu. Babacan

bir tavırla omzuna vurdu.

«Sinirlenmeyin, Aileen. Arthur'ü bu işe karıştırmayalım. Sadece bir fikir ileri sürdüm... Yanılmış olabilirim.»

Ama yanıldığından emin miydi? Bevan'ın kendisi, Bayan Wheeler'le ilişkisini itiraf etmemiş miydi? Charleswort konuşmayı dün gibi hatırlıyordu.

«Fakat Doon'un ortaya çıkması, başka Öir kadını bırakmanıza sebep oldu.»

«Farklı bir durum...»

«Kızıl saçlı kadın, Bayan Wheeler değil miydi?»

«Evet.»

Ve Bevan, Bayan Wheeler'i para ardında koşan bir atmaca olarak nitelemişti. Charleswort, Aileen'in böyle bir yönü olabileceğini düşünemiyordu. Yoksa kendisine yalan mı söylemişti? Kızın uzaklaşmasını seyretti.

■

SMİTHERS ve Charleswort; Victoria'yı, asit ok salığının satın alındığı eczaneye götürdüler. Ufak bir dükkândı. Çepeçevre camlı dolaplar içinde şişeler, kutular göze çarpıyordu. Tezgâhın üstünde ve duvarlarda, insanlığı tehdit eden hastalıklardan kurtulma çarelerini gösteren reklam tabelaları vardı. Sevdiği kadınla böyle bir ortamın içinde bulunmaktansa baş başa kırlarda gezmeyi isterdi, Charleswort. Eczacı onları dükkânın arkasındaki odaya davet edince rahat bir soluk aldı. Tahta iskemlelere oturarak beklediler. Smithers, yönetimi eline alarak, Victoria'yı daha önce görüp görmediğini sordu ufak tefek adama.

Verilen olumsuz karşılığa, Charleswort hayran kalmıştı. Bu güzel yüzü ve iri mavi gözleri gördükten sonra kim unutturdu? Ama Smithers, yenilgiyi kolay kolay kabul edenlerden değildi. Bay Brown da kendinden emin değildi.

«Genç bir bayanın, asit oksalik aldığım not etmiştim, müşteriyi hatırlıyorum, güzel bir kadındı, fakat bu bayan değildi.» Bunu söylerken Victoria'yı işaret etmişti. «Saatini pek hatırlamıyorum. Bir polis gelerek bana birtakım resimler gösterdi, söz konusu kadını tanıdığımı tahmin ediyorum...»

Charleswort, gazetelerden kesilmiş resimleri yeniden ona gösterdi.

«İşte!» Eczacının parmağı, kaygılı tavrıyla, modaevinin önünde duran İrene'in resmi üzerindeydi.

Charleswort kazanmıştı. Smithers'se hâlâ kararsızlık içindeydi. Victoria'dan izin isteyerek ayrıldılar. Charleswort hastaneye koştu. Hemşirenin zorluk çıkarmasına rağmen, İrene'le konuşma iznini alabildi.

«Oradan nasıl uzaklaşabilirdim,» dedi hasta; neyle suçlandığını anladıktan sonra. «Sabah, salondaydım. Önce Victoria ve Rachel'le, sonra da Cecil'le beraberdim. Yemekte, burnumun dibinde, Bayan Harris vardı. Sonra tabakların hazırlanmasına yardım etti. Yukarı çıktığımda da bir müşteriyle uğraştım. Ve Cecil'le beraber Ritz'e gittim. Çok saçma bir iddia!»

Charleswort, bu güzel kadınlar tarafından saçmalıkla suçlanmaktan bıkmıştı. Çok oturmadan dışarı çıktı, doğru eczaneye yürüdü. Parlak bir düşünce gelmişti aklına. İrene, Victoria'yla Rachel'i, asit

almaya yolladıktan sonra kendisi de çıkıp başka bir eczaneden asit alabilirdi. Evet ama, o sırada Judy salonun yanındaki mankenler odasındaydı. İrene'i dışarı çıkarken görebilirdi. Charleswort, birden Be van'ın odasının ikinci kapısını hatırladı. Oradan kimseye görülmeden çıkılabılırdi. Bu durumda, zehirin satın alındığı saati tespit etmek gerekiyordu... Koşmaya başladı.

Eczacı sıkıntısını terbiyeli bir gülümseme arkasına saklamayı başardı. Fakat fazla bir bilgi veremedi.

«Bekleyin,» dedi, Charleswort'un elinden kurtulamayacağını anlayınca. «Asit oksaliği satmamdan kısa bir süre sonra, sürekli bir müşterim geldi. Bu adamın aldığı ilaç kontrol altındadır her zaman alınması gereken bir haptır, bunun için not etmek zorundayım.» Defterini karıştırdı, «İşte! Percy, geçen pazartesi bu müşterinin kaçta geldiğini hatırlıyor musun?»

«Hayır,» diye karşılık verdi kalfası. «Ben gittikten sonra gelmiş olmalı.»

«Kaçta çıkıyorsunuz?» diye, Charleswort sordu.

«Altıda.»

«Uymuyor. Söylediğimize göre zehir, modaevinin kapanmasından sonra satın alınmış oluyor. Yanılıyor olabilirsiniz.»

«Hayır, yanılmıyorum,» diye ısrar etti delikanlı.

«Bu müşterinize telefon edebilir misiniz?» diye eczacıdan rica etti.

Müşteri şaşkın, Percy'nin söylediklerini tekrar etti. Altı, altı buçuk arası gelmişti. Bir sıkıntısı mı vardı?

Charleswort ayaklarını sürükleyerek çıktı. Parlak düşüncesi bir anda sönmüştü. Kurbanının hastalanmasından sonra, Katil zehiri almış olamazdı. Ancak, yaptığı hareketten pişman olup intihar etmek amacıyla bu şekilde davranmış olabilirdi. İrene'in intihara kalkıştığı da belli değildi daha.

Charleswort, Scotland Yard'a dönerek İrene'in yastığı altından çıkan mesajı incelemeye başladı. Mütahassıslar bu yazının İrene'e ait olmadığını belirtmişler, fakat kime ait olabileceği konusunda kesin bilgi verememişlerdi. Gregory, Aileen, Rachel, Judy ya da Victoria'nın yazısı olabilirdi.

«Yani bunu, isteyen herkes yazabilirdi, değil mi?» diye sordu Charleswort.

«Evet. Tek bildiğimiz, bu yazının taklit olması. Fakat bir kadın yazısına benzemiyor ya da çok güzel kamufle edilmiş.»

«Belki de, kendisine büyük ya da küçük gelen eldivenle yazı yazmaya kalkışan birine ait olabilir,» dedi elindeki karta bakan Charleswort. «Bayan Best' in çantasının yanında bir çift eldiven duruyordu. Kartvizitin bu çantadan çıkarıldığını biliyoruz. Katil bu eldivenleri kullanarak parmaklarının iz bırakmasını önlemiştir.»

«Evine döndüğüne göre, Bayan David'in de yanında eldivenleri olabilirdi,» diye söze karıştı Smithers.

«Bayan David eldiven kullanmıyor,» diye düzeltti Charleswort. «Yazın elinde de tutmuyor. Eldiveni olmadığını söyledi. Belki de bu şekilde konuşmak işine gelmişti...»

«Düşünelim ki,» diye yeniden konuşmaya başladı Smithers, «Bayan Gregory, mektubu kutuya

atmaya giderken, Bayan Best'in odasına girdi. Bu durumda, yanında eldivenlerinin olması zayıf bir ihtimal. iri elli Bayan Gregory'yi de ufak tefek Bayan Best'in eldivenlerini giyerken gözünüzün önüne getirin, imkânsız. Bayan Victoria ise... Bu nokta doğ rulandı...» Ve cebinden not defterini çıkardı.

«O zaman parmak izlerini bırakmak için eldivenleri çıkardı,» dedi alayla, Charleswort.

Smithers, Charleswort'dan ayrıldıktan sonra odasına kapandı ve Victoria'nın suçluluğunu tanımlayacak delil aramaya başladı. Tezini doğru çıkartmak için onu feda etmeye karar vermişti. Bu konuda kendisine sonsuz güveni Vardı, fakat elindeki delillerin yetersiz olduğunu da biliyordu.

CHARLESWORT, önünde boş bir öğleden sonrası varken, Aileen'in söylediklerinin doğruluğunu araştırmaya karar verdi. Bunun için, Bevan'a giderek, Aileen'i ilk defa gördüğü evde oturanların ad ve adresini almak istedi.

«Bu sorunun ne ifade ettiğini anlamadım,» derken, Bevan sinirlenmişti. «Ve bu işle sizin ilginiz ne?»

«Özür dilerim, Bay Bevan! Israr etmek zorundayım.»

«Bayan Rayne adlı biri. O gece çok sıkılmışım, bir daha da oraya adımımı atmadım.»

«Adresi verir misiniz?»

«Hayır,» diye bağırdı hırsla, Bevan. «Dostlarımı can sıkıcı araştırmalarınıza karıştırmak istemem.» O anda telefon çalmaya başladı. Bevan ahizeyi kaldırdı: «Alo!1... Anlamadım... Bayan Raymond... Ö deme emri mi aldınız? Şimdiden mi? Oh! Çok fena!.. Bu gibi şeyler oluyor, beni anlıyorsunuz, değil mi? Bu durumdan haberim yoktu... Buna rağmen iyi bir müşterimizi kaybetmek istemeyiz. Borcunuzu iki takside bölsük, birincisini hemen öder misiniz?» E liyle ahizeyi kapatarak Charlesvort'a döndü ve ıslığı andıran bir seste: «Gidiniz, lütfen! Sizinle daha fazla konuşacak değilim... Evet, evet, Bayan Raymond, çok güzel...»

Charleswort en yakın telefon kabinesine yöneldi. Rehberde en aşağı yarım düzine Bayan Rayne adı vardı. Olumsuz karşılık aldığı dört numaradan sonra beşincisine bir kadın sesi cevap verdi.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan. Ama size, Cristophe ve Cie modaevinden Bay Be van'ı tanıyıp tanımadığınızı sormak istiyorum.»

«Evet,» dedi kadın, Charleswort konuşmasını bitirmeden. «Bay Bevan'ı tanıyorum, daha doğrusu tanırdım. Bunu bana neden sordunuz?»

«Modaevinde işlenen cinayetin soruşturmasıyla görevliyim.» Charleswort kendi ifade tarzına kendi hayran kalmıştı. «Bu konuda sizinle görüşmeyi arzu ediyorum.»

«Bu işin benimle ilgisi ne?»

«Sizinle bir ilgisi yok, Bayan.» Charleswort'un sesi inandırıcıydı. «O gece Bay Bevan'ın yanında olan kadın üzerine bilgi edinmek istiyorum. Bu konuşmayı telefonla yapamam...»

Bayan Rayne, şirin bir esmerdi. Scotland Yard'ın işlerine, ufak da olsa bir katkıda bulunabileceği için memnun olmuş görünüyordu. Charleswort'u bir koltuğa oturttarak çay ikram etti.

«Bay Bevan'ın gelmiş olduğu o geceki toplantıyı hatırlıyor musunuz?» Charleswort'un da keyfi

yerindeydi.

«Evet, hatırlıyorum. O korkunç yaratıkla birlikte gelmişti. Ann Waller ya da Jane Whister... Bir erkeğin yanında gezdirebileceği kızlardan değildi. Bu gibi insanların da yaşamaya hakkı olduğunu biliyorum, fakat bu... onu evime kabul etmem için bir sebep teşkil etmez.»

«Adı Wheeler miydi?»

«Olabilir, buna benzer bir addi. Frank'ın onunla bir süre yaşamış olduğunu biliyorum. Güzel bir kızdı, fakat o kadar boyalıydı ki...»

Charleswort ona birkaç resim uzattı. Kadın duraklayarak, Aileen'inkini işaret etti.

«Bu olabilir... Resmi biraz boyarsak... Geçen gün fotoğrafım gazetede görmüştüm, bir yerden tanıyorum gibi gelmişti bana... Kocama söyleyince, onun Bevan ile yaşadığını söyledi. Kadın için bu bir rekor sayılır, çünkü o zamandan bu yana uzun süre geçti.»

Charleswort kadından ayrılırken, Aileen'in kendisiyle bir kez daha alay etmiş olduğunu düşünüyordu. Fakat kızın bu konudaki başarısını da takdir etmek gerekiyordu.

Böylece Aileen, Bevan'ı tanımış ve metresi olmuş. Arkasından Doon ortaya çıkmış ve Bevan'ı onun elinden almış. Şimdi Aileen, Arthur ile nişanlı... Fakat son olaylarda Bevan'ın rolü ne?

'Ah!' dedi kendi kendine genç adam. Heyecanından bir grup yayayı ezmek üzereydi. 'Şantaj! Doon, Aileen'in bir zamanlar Bevan'ın metresi olduğunu biliyor ve bunu Arthur'e söylemekle onu tehdit ediyordu. Bunun için de Aileen'in evine gitti. Ama bundan Doon'un kazancı ne olacaktı? Aileen boğaz tokluğuna çalışan bir kadındı. Belki de ortada Bevan'ın mektupları vardı... Fakat bu durumda şantajın, Aileen tarafından Bevan'a yapılması gerekiyordu. Doon bunu öğrenmiş olabilirdi ve Aileen de bir kızgınlık anında cinayete kalkışabilirdi.'

Uzun süre düşündükten sonra tezinin bir dayanağı olmadığına karar verdi, dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu. Dinlenmeden çalışmak Charleswort'u yorgun düşürmüştü.

■

ASIK suratıyla masasında oturan Charleswort, önündeki kâğıtları karıştırıyor, kimisini buruşturup bir kenara bırakıyor, kimisini de karalıyordu. Saat altıda, bir ziyaretçisi olduğu kendisine haber verildi. Ayağa kalktı, buruşuk kâğıtları bir çekmeceye sakladı ve kapıya döndü: Karşısında Bayan Harris vardı.

Bayan Harris'in hareketli bir yolculuk yapmış olduğu belli oluyordu. Şapkası bir yana kaymış, koşmaktan soluk soluğa kalmıştı. Ayrıca korkuyordu da. Victoria'dan sonra kalbinde yer alan ikinci insan Rachel'di. Ve işte şimdi, ona ihanet etmek üzereydi! Ama bunu, Victoria'yı kurtarmak amacıyla yapıyordu. Bayan Harris, gazeteler sayesinde Victoria'nın kefaleten serbest bırakıldığını öğrenmişti. Bunun ne ifade ettiğini biliyordu. Öte yandan, müşteriler arasında da Victoria'nın suçlu olduğuna inananlar ve bunu önceden söylediklerini açıklayanlar çıkıyordu. İçlerinde en temiz kalplisi yine Victoria'ydı, onu Rachel için feda edemezdi. Arabada konuşulanları hatırladı.

«Oh! Judy, ölmek mi istiyorsun? Ben ölmek istemem. Hemen yemin et, kimseye bir şey söylemeyeceğim diye.»

Ya onun yüzünden Rachel asılırsa? Judy'nin bir şey söylememiş olmasına şaşırıyordu. Ama o York

shire'liydi, verdiği sözü tutardı.

Charleswort'un uzattığı iskemleye çöktü, kadın, yıpranmış ellerini göğsünün üzerinde çaprazladı.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Müfettiş Bey; fakat geçen gün bize karşı o kadar iyiydiniz ki... Söylemek zorunda olduğum bir şey var, bunun için geldim...»

Cebinden, cenaze töreninden kalma mendilini çıkardı ve göz yaşlarıyla bütünlenen bir dekor içinde kendisini uzun süredir rahatsız eden şeyi anlattı.

«Ne? Bayan Gay'in cinayeti işlediğini itiraf ettiğini mi duydunuz?» diye sordu Charleswort, şaşkınlıkla. «Emin misiniz? Bunun çok korkunç bir şey olduğunu anlıyor musunuz, Bayan Harris?»

«Biliyorum,» diye sızlandı. «Bütün gece uyumadım, ne yapmam gerektiğini düşündüm durdum. Fakat Bayan Victoria'nın kefaleten serbest bırakıldığını duyunca daha fazla bekleyemedim, geldim...»

«Ama Bayan Harris, inanılmaz bir şey bu! Bayan Gay, sizin önünüzde nasıl bu şekilde konuşabildi? Yanlış anlamış olmalısınız!»

Bayan Harris onları nasıl dinlemiş olduğunu sonunda açıkladı.

«Kötü bir şey düşünmeden,» diye devam etti. «Bazen kendilerini o kadar yalnız hissederler ki, mağazada kendi aralarında konuşurlarken benim varlığımı unuturlar. Ben de ister istemez kulak misafiri olurum. Kulaklarım iyi duyar.»

«O halde Bayan Harris, Bayan Gay'in, Judy'ye söylediklerini tekrarlayalım: 'Katilin kim olduğunu biliyor musun?' Ve Judy karşılık verdi: 'Evet.' Sonra?»

«Sonra Bayan Rachel dedi ki: 'Nasıl bilebilirsin?' Bayan Judy: 'Sen asiti toplarken neler olduğunu gördüm.' Sonra Bayan Rachel, kimseye bir şey söylemeyeceği üzerine ona yemin ettirdi. 'Senin yardımın olmadan, Bay Charleswort katili bulacaktır,' diye devam etti. Bütün bu anlattıklarım, benim burada olduğum gibi bir gerçek.»

Bayan Harris'in orada olduğu ve doğruyu söylediği bir gerçektir. Charleswort allak bullak olmuştu. Rachel'in, Doon'a yazmış olduğu mesajı ve tiyatrodan oynamış olduğunu hatırlayınca onun, duygularını saklamakta ne kadar becerikli olduğuna hayran kalmaktan kendini alamadı. Yaşlı kadına gereken güveni verdikten sonra gönderdi ve sadık adamı Bedd'e giderek her şeyi anlattı.

Kendisini toplaması için birkaç dakika geçtikten sonra Bedd, düğümü çözecek anahtarı bulduklarını tahmin ettiğini söyledi.

«Bayan Gay'in, tabakların hazırlanmasına yardım ettiğini ve şapkayı temizlerken de zehiri sağlayabileceğini biliyoruz.

Ama onu, Bayan Best'i öldürmeye girişmekten nasıl suçlayabiliriz? Bayan Aileen ve Judy'yle birlikte evden çıkmış ve her üçü de aynı yolu izlemişler.»

«Evet, köşebaşına kadar. Fakat oradan geri dönebilirdi. Victoria'nın korumak istediği insan, o olabilir, onu çok seviyor... Akla yakın.»

«Suç ortağı olamazlar mı?» diye bir fikir ortaya attı, Bedd. «Victoria, anahtarı Rachel Gay'e veremez miydi?»

«Uzak bir ihtimal. İki genç kadının bir üçüncüyü öldürmek amacıyla birleştiklerini pek görmedim.

Bir kadın cinayet işlerse, bunu kimseye hissettirmeden yapar. Fakat Rachel Gay, Bayan Gregory'nin apartmanına geri dönmüş olabilir. Şimdi ne yapacağız, biliyor musunuz? Siz Rachel Gay'i sorguya çekmeye giderken ben, Bayan Gregory'ye bir ziyaret yapacağım.»

Gregory evine erken dönmüştü. Üstünde bir buket kırmızı gülün bulunduğu masanın yanına oturmuş, bir çift çorabın onarımıyla uğraşıyordu. Char leswort'u soğuk bir gülümsemeye karşıladı ve bir bardak şeri ikram etti.

«Hayır, teşekkür ederim, Bayan Gregory. Görev başında içki içmemeyi tercih ederim.»

«Misafirlğe geldiğinizi düşünün.»

Charleswort, bir gün önce olanları yeniden anlattı. Çağrılan kapıcı, anahtar üzerine yapılan açıklamayı doğruladı. Gregory'ye vermiş olduğu iki anahtardan başka o dairenin anahtarı yoktu ve dairenin de bir kapıdan başka girişi yoktu. Dış kapı geç saatlara kadar açık kalmıştı. İçeri girmek isteyen biri, kimseye görünmeden girebilirdi. Ama genç hanımlardan hiç birinin geri dönmediğini tahmin ediyordu. Ayrıca, kendine göre bir tezi olduğu için, ufak çapta bir araştırma da yapmıştı.

«Ya! Öyle mi?» diye nazikçe sordu, Charleswort. «Tezinizi öğrenebilir miyim?»

«Sizinkiyle aynı. Genç bayanlardan birinin dönmüş olduğunu düşündüm, fakat uymuyor.» Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı.

İkinci şeri bardağını geri çeviren Charleswort, konuşmasına devam etti.

«Hepiniz Bayan Best'i severdiniz, değil mi? İçinizden birinin, onun ölümünü istemiş olabileceğini düşündünüz mü? Bir amaca dayanarak bu cinayeti işlemeye kalkışacak birini biliyor musunuz?»

«Hayır, Bay Charleswort. Hepimiz onu severdik. Fakat kişiliğinde bir eksiklik gördüğüm için onunla arkadaş olmamıştım. Buna rağmen terbiyeli bir insandır ve kendini sevdirmesini bilir. Rachel'in boşanmasında ona destek olmuştur. İşin ayrıntısını bilmiyorum ama,» diye pişmanlıkla devam etti: «İrene'in serseri bir kardeşi var, ondan nasıl kurtulacağını bilemiyor. Rachel'in kocasını da kardeşine benzettiği için ayrılması gerektiğine inanmış. Boşanma sırasında Rachel'in çocuğuna o baktı. Hatta Rachel'e para yardımında da bulundu. Çok samimî arkadaş olduklarını söyleyemem. Fakat Rachel, her fırsatta İrene'e çok şey borçlu olduğunu açıklamaktan çekinmez.»

«Ya öbürleri? Judy'yle Aileen?»

«Oh Aileen! Kimseye bağlanmaz o... Alelâde bir insandır. Kendine bir hava vermeye çalışmasına rağmen, gerçek kişiliğini siz de fark etmişsinizdir. İrene'i sevmediğini iddia edemem. Aksine, bu tip insanlar da sevmesini bilirler. Fakat tabî, bizimkine benzemez bu...»

«Ya Judy?»

«Judy, İrene'e bağlıdır. Judy'yi sessizliğimle kızdırdığı olmuştur, ama onun için de yapmayacağı şey yoktur. Judy'nin nişanlısı yüzünden, Doon'la arasında çıkan kavgadan sonra adama gidip onu mantıklı hareket etmeye bile davet etmiştir. Tabî bu konuşma sonuç vermedi. Fakat bu hareket Judy'yi memnun etti. Victoria ise, herkesi sever. Özellikle İrene'i. Duygulu değildir ama çevresinin sempatisini kazana bilen bir kızdır. Çok zeki değildir, yalnızca sevimlidir.»

«Fikrinize katılıyorum. Ve şimdi,» diye anîden konuyu değiştirdi Müfettiş. «Bayan Best'in intiharı hakkında ne düşündüğünüzü söyleyin. Arkadaşlarınızın arasında en zeki görüneni sizsiniz, bu konuda

kendinize göre bir düşünceniz vardır. Bayan Best, öldürücü dozda uyku ilâcını nasıl içti acaba?»

Gregory, zekâsının kabul edilmesinden gurur duymuştu, buna rağmen çekici ve arzulanın bir insan olmayı tercih ederdi.

Charleswort'un gözleri Gregory'ye dikilmişti fakat onu görmüyordu. Bakışlarında ateşli bir ışık yanıp sönüyordu. On dakika sonra oradan ayrılıp dışarı çıktığı zaman, bütün olay kristal gibi berraktı, Charleswort'un gözünde.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EVE GİTMEK İSTİYORUM,» dedi yatağının içinde oturarak, İrene.

«Yapmayın, Bayan Best; ayağa kalkacak durumda değilsiniz. Yatınız ve mantıklı olunuz.»

«Eve gitmek istiyorum,» dedi inatla, İrene.

Hemşire, başhemşireyi çağırdı. O da doktoru aramaya gitti. Doktor koşarak hastanın yanına geldi.

«Ne duyuyorum, Bayan Best? Hemşire bana, bizi bırakmak isteğinde olduğunuzu söyledi.»

«Evet,» diye karşılık verdi İrene. «Hemen çıkmak istiyorum. Aklıma bir şey geldi, bunun için hemen gitmeliyim. Saat kaç?»

«Yediye geliyor. Neden geceyi burada geçirmek istemiyorsunuz? Size söz veriyorum, yarın taburcu olacaksınız.»

«Teşekkür ederim, fakat bekleyemem.»

«Sizi zorla tutamayız. Fakat ayağa kalkacak durumda değilsiniz. Ben sorumluluk kabul edemem, bir kâğıt imzalamaksınız. Anlaştık mı?»

«Ne olursa olsun imzalarım,» dedi İrene sabırsızca.

«Ve polise haber vermek zorundayız.»

«Ne isterseniz yapın, beni ilgilendirmez. Ben gidiyorum, geç kaldım zaten.»

Duvara tutunarak ve sendeleyerek merdivenleri indi. Yağmur yağdığı için yazlık elbisesinin içinde acınacak durumdaydı. Geniş hasır şapkasının gölgelediği gözleri, kaygıyla çevresini süzüyordu. Koltuğunun altındaki pakette, Gregory'nin pijaması ve Aileen'in mağazadan getirdiği ufak tefek vardı. Zorlukla bir otobüse binerek evine geldi. Paketi yatağın üstüne fırlatarak yazı masasına koştı ve çekmecedan çıkardığı bir adres defterinin sayfalarını aceleyle karıştırdı. Aradığını bulunca sırtına mantosunu alıp dışarı fırladı. Defter açık olarak masanın kenarında duruyordu.

Yirmi dakika sonra, kapıcının verdiği anahtarla içeri giren Charleswort, onu bu şekilde buldu. Çevresine bir göz attı, yatağın üstündeki paketi gördü. Arabasına dönerek hareket etti. South Kensington'a varınca bir kapının zilini çaldı. Hizmetçi onu karşıladı.

«Geç kaldınız.»

«Seans başladı mı?» diye sordu soluk soluğa, Charleswort.

«Evet, çoktan uyudu.»

Kadın sol taraftaki kapalı kapıya bir göz atmıştı.

«İçeri giremez miyim?»

«Evet, fakat ayakta kalacaksınız., Daireyi bozmamak gerekiyor. Bir maske ister misiniz?»

«Bir maske mi?»

«Evet. İlk defa mı geliyorsunuz? Birçoğu maske takar. Konuşmak için daha rahat oluyormuş. Ama oda o kadar loş ki, takmasalar da olur.»

«Bana da bir tane verin.» Charleswort için için gülüyordu,

Hizmetçi maskeyi verdi ve yedi şilin giriş ücretiyle, maske için bir şilin istedi. Kapıyı açtı, Charleswort sessizce içeri süzüldü ve sırtım duvara dayadı.

Ortasında kırmızı bir ışığın yandığı yuvarlak masanın çevresinde hayalete benzeyen bir grup insan oturuyordu. Bir kadının hızlı hızlı soluk aldığı ve arada sırada inlediği duyuluyordu. Düzenli aralıklarla bir erkek sesi, «Biri var mı?» diye soruyordu.

Sonunda medyum hareket etti ve boğazından hırıltılar yükseldi. Soruyu sorana bir erkek sesi karşılık verdi:

«Geliyorum.»

«Genç Hintli bu!» diye bir kadın bağırdı, fakat çevresinden gelen 'şüt' sesleri onu susturdu.

Soru yağmuru başlamıştı.

Bir kadının kocası ölmüştü, erkek sesi ona dua etmesini tavsiye etti.

«Fakat nerede o şimdi?» Parmaklarının altındaki masa oynuyordu.

«Hayır, hayır, hayır,» diye bağırdı ses.

«Öbür dünyadan söz etmeyin,» diye biri fısıldadı. Erkek sesi de buna kargılık verdi:

«Cennet, cehennem sözü duymak istemiyorum.»

Bir adam, Mary'den haber sordu; fakat beklediği karşılık gelmedi. «Hiç bir zaman ondan haber alamadım,» dedi adam. Ruh bu sözleri tekrar etti: «Ondan bir haber yok, ondan bir haber yok.»

'Neden her cümleyi tekrarlıyor?' diye kendi kendine sordu Charleswort. Bu atmosfer onu sıkımişti.

Çevresini incelemeye karar vermişti ki, duymayı arzu ettiği ses düşüncelerini yarıda kesti.

«Bana yardım etmenizi istiyorum,» dedi tatlı bir kadın sesi. «Bana akıl verin.»

«Yardım ediyorum...» diye ruh bağırdı.

«Kötü bir hareket yapıp, bunun sonucunda bir faciaya sebep olunmuşsa... Geç de olsa... Ne yapmalı? İtiraf mı etmeli?»

«Günahlarınızı itiraf edin!»

«Sadece bir yanlışlıktı, bunun kimseye zararı dokunmayacaktır...»

«Yanılmalar günah sayılmaz...» derken, ruh bir papaz gibi konuşuyordu.

«Başkalarının üzüntülerinden yararlanmalı mıyım? Bir gül koparmış ve dikenini de başka birini yaralamışsa bu gülü saklamalı mıyım?»

«Gülü saklayın, gülü saklayın.» Ses gittikçe yavaşlıyordu.

«Bu, kırmızı bir güldür ve bir hayata mal olmuştur. ...»

«Gülü alın, gülü alın...» Ses, sonunda büsbütün kaybolmuştu.

Bir kadın silueti, Charleswort'a sürünerek yanından geçti ve sokağa çıkarak yağmurun altında yürümeye başladı. Charleswort bahçeyi hızla geçerek ona yaklaştı, yüzünü gördü. Bu, Victoria'ydı.

VİCTORİA, İrene geldiği zaman, Judy ve Rachel'le birlikte kapının önünde duruyordu.

«Seninle konuşmak istiyoruz,» diyerek onu kolundan tutup içeri soktular.

İrene yorgunluktan yere yığılmak üzereydi. Mantosunu ve şapkasını çıkardı, saçlarını geriye itti.

«Çok yorgunum.. Hastanede daha fazla kalamazdım.. Ruh çağırma seansından geliyorum.»

«Ben de,» dedi Victoria.

«Biliyorsun demek?» Sesi güçlkle çıkıyordu.

«Uzun zamandan beri biliyoruz.» Öbür ikisi geride duruyor ve susuyordu. «Bu gece bunu konuşmak için geldik. Hastaneye telefon ettim, eve gittiğini söylediler. Buraya gelince adres defterini gördüm ve bu gibi şeylere inandığımı bildiğim için nerede olduğunu tahmin etmek zor olmadı. Hastaydın, başına bir şey gelmesinden korkarak seni takip ettim. Seni eve döndürmek istiyordum. Fakat söylediklerini duyduktan sonra, orada daha fazla kalamadım. Doon'u sen öldürdün, değil mi?»

«Evet,» diye karşılık verdi İrene.

Rachel onu kolundan tutarak oturttu ve çevresine bakındı.

«İçecek bir şeyin var mı?»

«Evet, dolapta brandi var.»

Şişenin içindeki içkinin yarısını bir bardağa boşaltarak ona uzattı.

«İç, iyi gelir.»

Bardağı yerine koyup gelen Victoria ve iki arkadaşı, oturduğu yere yığılmış kalmış İrene'e bakmaya başladılar.

«İşin en kötü yanını bildiğimize göre, geri kalanım da anlatmada bir sakınca yok,» dedi Judy.

İrene gözlerini kaldırarak kendisine eğilmiş bu üç güzel başı inceledi ve bakışlarından, acınacak bir durumda olduğunu anladı.

«Onu öldürmek istemiyordum.» İrene canlanmış gibiydi. «Zehiri Gregory için hazırlamıştım, fakat öldürmek amacıyla değil.»

«Ne yapmak istiyordun?»

Rachel, İrene'in anlattıklarından bir sonuca varamamıştı.

«Sadece hastalanmasını istemişim. Deauville'e gitmeyi o kadar çok istiyordum ki, Gregory bir iki gün hasta yatarsa, Bevan'nın işleri acele olduğu için, onun yerine beni göndereceğini düşündüm.»

«Fakat İrene, gidecek olan Doon'du.»

«Gregory olmayınca, o da mağazadan ayrılamayacaktı. Aslında Bevan, bu konuda tam bir karara varamamıştı. Gregory onu benim aleyhime çevirdi. Neden benimle uğraştığım anlamıyorum. Yerinden memnundu ve yanında sevgili Bevan'ı vardı. O kadar kötü bir insan ki, başkasının kendisine tercih edilmesine dayanamadı ve benim yerimi elimden aldı. Hatta bu uğurda Bevan'ı kaybetmeyi de göze almıştı. Hepimize bir zararı dokunmuştur, acı çekmeyi çoktan hak etmişti. Ne yazık ki acıyı o çekmedi.»

«Fakat, İrene!»

«Evet, Victoria; söyleyebiliyorum. Çünkü gerçek bu. Ama Allah tanığımdır. Ben kimseyi öldürmek istemedim. Halının üstünden süpürülmüş kristalleri gördüm ve yazgımın ancak bu şekilde değişebileceğine inandım. Birazını alarak, geri kalanını masadakilere ekledim. Bu kadarlık zehirin bir inşam öldürebileceğini düşünmemiştim.»

Üç kadın birbirine bakarak omuz silkti.

«Ve yahniye serptin,» dedi Rachel, yatağın kenarına oturarak.

«Gregory içindi,» diye çocukça bir inatla ısrar etti, İrene. «Onun tabağını başkasının alacağım nereden bilebilirdim?»

«Doon yiyeceği zaman, engel olabilirdin.»

«Ama, Victoria! Bilmiyordum ki! Siz yemek yerken üst kattaydım. Daha sonra da Cecil'le birlikte Ritz'e gittim.. Aşağı inmeden. Döndüğümde onun hastaneye kaldırılmış olduğunu öğrendim. O zaman bile, aklıma öleceği gelmemişti. Vicdan azabı içinde yaşadım. Daha önce konuşsaydım belki onu kurtarabilirdik.»

«Hayır,» dedi Judy, kendinden emin bir tavırla. «Sen Ritz'den döndüğün zaman, doktor onu kurtaramayacağım çoktan anlamıştı. Bu azaptan olsun kurtulabilirsin.»

«Ne yapacağımı bilmiyordum,» diye inledi. Başını iki elinin arasına almıştı. «Deli olacağım sandım, kâbus görür gibiydim. Cenaze törenine giderek.. Bevan, benden kalmamı, törene katılmamamı isteyince içim rahat etti. Fakat sonradan gelen imzasız mektuplar.. Bana karşı o kadar iyi davrandınız ki! Oysa biliyormuşsunuz...»

«Hayır, İrene; komedi oynamıyorduk,» dedi Victoria. «O zaman senden şüphe etmiyorduk.»

«Ne zamandan beri biliyorsunuz?»

Rachel ve Victoria'nın bakışları karşılaştı.

«Çarşambadan beri,» dedi sonunda Rachel. «Gregory bildiğin konuşmayı yapmış ve salondan çıkmıştı. Victoria, senin zehire elini sürmediğine, çünkü biz şapkayı temizlerken masaya yaklaşmadığına dikkatimi çekmişti.»

«Ve ansızın,» diye söze karıştı Victoria, «yerden süpürülmüş olan kristallerin bir bölümünü saklamış olabileceğim hatırladım.»

«Aynı anda ben de anlamıştım,» dedi Rachel.

«Ve ben,» dedi Judy, «Rachel geri kalan zehiri toplarken senin, kristalleri cebine koyduğunu görmüştüm.. Ama bunu çok geç hatırladım, Doon ölmüştü. Rachel, gerçeği bildiğini söyleyerek susmamızı önerdi.»

«Neden?» İrene gözlerini onlara dikmişti.

Rachel bir an bocaladı.

«O zaman amacının öldürmek olmadığını bilmiyorduk. Bay Charleswort, bu konuda L.Eblouissant'ı uyarış, fazla bilginin zararlı olabileceğini söylemiş. Biz de bildiklerimizi kendimize saklamaya karar verdik, cenazeye giderken... Ama Victoria'nın haksız yere suçlanması üzerine daha fazla susamayacağımızı anladık. Birbirimize burada randevu vererek seninle konuşmak istedik. Seni koruyacağız diye, Victoria'nın üzülmesine göz yumamazdık.»

«Bir süre daha susabiliriz, neden olmasın?» dedi üzüntüyle Victoria.

«Hayır,» diye bağırdı İrene, «olamaz! Vicdanım rahat değildi. İmzasız mektuplar da gerçeği yüzüme vurdukça, ne hale geldiğimi düşünün. Sizin iyi kalpliliğiniz beni daha da çok üzüntüye boğuyordu. Gregory'de geçirdiğimiz o gece artık dayanamayacağımı anladım, geri kalan ilâcı bardağa döktüm ve içtim. Hiç bir şey düşünmek istemiyordum... Ölmeden önce, bir başkasının başını derde sokmamak için bir iki kelime karalamak istedim, fakat yatarken çıkamadım. Sadece bardağı çarşafa silebildim ve elimle sıkıca kavradım, bir tek benim parmak izlerimin bulunması için... Son olarak bunu hatırlıyorum. Gözlerimi hastanede açtım. Kurtulduğumu anlayınca, konuşmadan önce düşünmem gerektiğine karar verdim.»

«Nedenini söylemeden intihara kalkıştığımı polislere açıklayamazdın...»

«Tabî. Sonra o kartvizit bulundu. Ama kim yazmış olabilir?»

«Ben, sen yazdın diye düşünmüştüm,» dedi Victoria.

«Ben mi? Hayır. Size anlattım... Smithers hastaneye gelerek beni yeniden sorguya çekti ve senin, benim odama girmekle suçlandığını söyledi... Neler olduğunu anladığını ve odaya girerek o yazıyı senin yazdığını düşündüm...»

«Ben bu yazıyı görmedim ki,» dedi Victoria; yatağın kenarına, Rachel'in yanına otururken. «Gregory'den ayrıldıktan sonra nasıl olduğuna bakmaya karar verdim. Sinirlerin bozukken, ilâç kutusunun yanına verilmiş olmasını doğru bulmamıştım. Yapacağın hareketi görür gibiydim. Yanımda anahtar vardı. Uyuyup uyumadığına bakmaya, ilâç yarar sağlama dıysa bir ikincisini vermeye içeri girdim. Geri kalan ilâcı da yanıma alacaktım.»

«Sen geldiğin zaman, ilâçları içmiş olmalıydım, gürültü duymadım.»

«Evet, girer girmez geç kaldığımı anladım. İlâç kâğıtları boştu. Bardağı alarak içine baktım. Ve bu arada anahtarı oraya koymuş olabilirim... Buldukları yere. İlkönce telefona koşmayı düşündüm, sonra 'Neye yarar,' dedim kendi kendime. Daha fazla eziyet çekmen için uyandırılmana gönlüm razı olmadı. Mahkeme... Hapishane... Onursuzluk...»

«Ama Victoria, beni o şekilde bırakmakla kendini tehlikeye atmış oldun. Hastanede kimse gelip bunları bana anlatmamıştı. Ne kadar iyisin...» Gözleri yaşla dolmuştu.

«Oh! Hayır, İrene. Odana yaptığım ziyaretin meydana çıkacağım düşünmemiştim. Sorguya çekildiğim zaman da, seni neden ölüme bıraktığımı söyleyemeyeceğime göre, susmayı tercih ettim.»

«Ama artık her şeyi açıklamalıyız, İrene,» dedi Rachel. «Victoria'yı, Doon'u öldürmekle ve seni öldürmeye kalkmakla suçluyorlar.»

İrene'in gözleri hayretten büyümüşü.

«Bunu bilmiyordum.. Ne saçma iddia! Hemen polise gidip teslim olmalıyım.»

Judy arkasını dönerek yüzünü elleri arasına sakladı.

«Benim kabahatim değil bu,» dedi Victoria, «bana kalsa konuşmayacaktım, ama Judy'yle Rachel'in ısrarına dayanamadım. Seninle dertleşmeye ve sana bunu getirmeye geldik.» İrene'in avcuna ufak, beyaz bir paket koydu.

«Nedir bu?»

«Morfin.»

İlk defa olarak İrene gülümsedi. Bir karara varan insanların iç huzuruna kavuşmuştu. Paketi itti.

«Hayır, gereken şey bende var. Doon'un öldüğü akşam bir eczaneye giderek asit oksalik aldım.. O nun çektiklerini çekmek için...»

«İrene!» diye bağırdı Judy; «bunu yapamazsın, korkunç bir şekilde can çekişemezsin. Doon'un ne kadar acı çektiğini bilmiyorsun.»

«Biliyorum.» İrene'in sesi sakindi. «Bunun için hatamı ödemek istiyorum. Şimdi beni yalnız bırakın.»

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İRENE onu görür görmez, hâlâ Victoria'nın elinde olan pakete atılarak ağzına götürdü. Fakat, Charleswort daha atik davranarak bileğini yakaladı.

Kızcağız korkudan titriyordu. Son bir çabayla gözlerini Charleswort'a dikerek:

«Doon'u ben öldürdüm,» dedi.

«Hayır, siz öldürmediniz,» diye gülerek karşılık verdi genç adam.

«Aman, Allahım! Yeter artık, bu karışıklığa bir son verin. Onu öldürenin ben olduğumu söylüyorum size...»

«Hayır, hayır,» diye tekrar etti, Charleswort. Neşesi yerindeydi. «O kadar aptalca hareket ettiniz ki, bu yaptıklarınızı nasıl kapatacağız, bilemiyorum.» O sırada kapıdan giren Bedd'e bakarak devam etti: «Çavuş Bedd'in, bir şey işitmediğini söylemesi gerekiyor.»

«Ben sizin emirlerinize uyarım,» dedi kurnaz bir tavırla, Bedd.

«Size gelince...» Üç kadın da bir şey anlamadan onu süzüyordu: «Bir insanı intihara teşvik etmekten utanmalısınız! iyi birer detektif olamazsınız. Olayı açıklığa kavuşturduğunuzu düşünüyorsunuz, değil mi?»

«Ama İrene'in dediğine göre...» diye konuşmaya çalıştı, Victoria.

«İrene'in bir şeyden haberi yok. İrene, Doon'un tabağına birkaç tane kristal koydu. Onun arkasından başka birisi öldürücü dozu ekledi.»

«Demek ki ben!..» İrene durduğu yerde sallandığı için şöminenin kenarına tutunmak zorunda kaldı. «Doon'u ben öldürmedim mi?»

«Hiç bir şekilde.»

«Bu sefer de onu yatırmam gerekiyor,» dedi Victoria, İrene'in kolundan tutarak: «dayanamayacak... Beni bekleyin,» diye dışarı çıkmakta olan Charleswort'un arkasından bağırdı. «Sizinle konuşmak istiyorum.»

«Ben de,» diye karşılık verdi, Charleswort. «Beni izler misiniz?» diyerek Judy'yle Rachel'e yol gösterdi. «Bayan David'i dışarıda bekleriz.»

Victoria arkadaşının üstünü örterken:

«Şimdi her şey düzeldi,» dedi. «Bir hata işledin ve fazlasıyla ödedin. Bu sır aramızda kalacak, şüpheli olmasın. Uyumaya çalış, yarın senin için bambaşka bir hayat başlayacak. Deauville'i düşün...»

«Victoria!» diye bağırdı, İrene. Kalkarak yatağın içinde oturmuştu. «Deauville'e hiç bir zaman gitmeyeceğim. Doon'un ölümünden yararlanmak istemiyorum, sorumlu olmadığım halde...»

«Unutma!» diye gülümseyerek karşılık verdi Victoria: «Ruh, 'Gülü alın!' dedi.» Ve kapıyı arkasından sessizce kapadı.

CHARLESWORT evin önünde bekliyordu. Yalnızdı.

«Arkadaşlarınızı Bedd'le birlikte gönderdim, çünkü sizinle görüşmek istiyordum. Evinize kadar götüreceğim, arkasından da Smithers'i görmeye gideceğim. Tevkif işiyle uğraşmamız gerekiyor. Katilin evi gözaltında tabii,» dedi. Victoria'nın kolunu tutmuş, kızı arabasına doğru götürüyordu. «Smithers formaliteleri ayarlamaya çalışıyor. Ama vardığımız sonuçta bir değişiklik yok. İrene'in hastaneden ayrıldığını duyunca korktum ve onu bu komik seansın yapıldığı yere kadar izledim. Sonra da sizi, onun evine kadar izledim. Kapıdan konuşmalarınızı dinlediğimi itiraf etmeliyim.. Daha önce içeri girebilirdim, fakat on beş dakika üzülmenin, ona bir zararı dokunmayacağını düşündüm.»

«Ama hâlâ anlayamadım,» dedi Victoria, arabaya otururken. «Kim?»

«Açıklamaya kendimi zorunlu hissetmiyorum, Victoria. Benimle, kedinin fareyle oynaması gibi oynadınız. Söylediğiniz yalanlarla bana vakit kaybettirdiniz.»

«Demek, kim olduğunu bana söylemeyeceksiniz?»

«İyi, ısrar ediyorsanız anlatayım: Bu insan öyle biriydi ki, geçen çarşamba Bevan'ın odasında ve kendini ona öptürmüyordu... Siziniz, değil mi Victoria?»

«Hayır.» Victoria bu cümlenin anlamını geç kavramıştı. «Ben değildim, Rachel'di.»

«Fakat Aileen'i taklit ettiğiniz zamanki gibi gülüyor ve konuşuyordunuz.»

«Rachel de onu taklit edebilir. Hatta İrene; bu şekilde devam edersek, onun konuşma tarzını kapayacağımızı söyler durur.»

«Demek ki Rachel'di?»

«Rachel'in, Doon'u öldürdüğünü söylüyorsanız, bu imkânsız. Hayır, olamaz! Neden cina³et işlesin?»

«Çünkü Doon, ona şantaj yapıyordu... Doon'un mektupları arasında ona yazılmış bir mesajını buldum. Tehdit ediyordu, Doon'u.» Charleswort, kâğıdı cebinden çıkardı.

«Doon'un kâğıtları arasında mı? Size acıyorum! Doon'a yazılmamıştı bu, Bevan'a aitti.»

«Peki, ama neden yazdı?»

«Bir öfke anında yazmış. Rachel böyledir işte, çok sinirlidir, kızdığı an gözü bir şey görmez. Bu yazı bir şey ifade etmiyor, emin olun. Eski bir hikâyedir bu. Bir zamanlar Bevan, Rachel'e âşık ve bir gece yemeğe çıkmışlar, sonra da... Rachel, boşanırken bu durumun duyulmasından ve çocuğunun elinden alınmasından korkuyordu. Doon'un öldüğü gece eve dönünce; kocasının gelip kızını, Bevan üzerine sorguya çektiğini öğrenince, Bevan'a bunu yazarak ertesi sabah konuşmak istemiş onunla. Bu kâğıt Bevan'ın cebinde kalıp Doon'un mektuplarına karışmıştır.»

«Mektupları bana verdiğini nereden biliyorsunuz?»

«Kendisi bize söyledi. Mektupların cebinde olduğunu bildiğiniz halde, çekmeceyi karıştırmasını bekleyerek onunla alay etmişsiniz. Zavallı Doon, şiir de yazdığı olurdu... Ama bunları yok etmeliydi. Bevan; polisin özel hayatının derinliğine inmesini istemedi. Görüyorsunuz, bazen soylu yanı kabarıyor»...

«Evet, Bay Charleswort,» diye devam etti: «Bu kâğıt, Doon'a yazılmamıştı. Rachel'in suçluluğuna inanmış mıydınız?»

«Hayır,» diye güldü Charleswort. «Sadece aklınızı karıştırarak eğlendim, söylediğiniz yalanların intikamını almak istedim.»

«Çok şeytansınız, beni korkuttunuz...»

«Şimdi düşünün! Herkesin cinayeti işlemek için kendine göre bir nedeni var: Bayan Harris, balık konusu açıldıkça ürküyor. Cecil dostunu kaybettiği için ağlıyor. Bevan metresinden sıkılmıştı. Judy'nin durumunu biliyorsunuz. Macaroni'nin de size söyleyemeyeceğim bir derdi var. Fakat Bevan'ı kaybeden kim? Onu gözükapalı kim sevdi?»

«Gregory!» diye bağırdı Victoria.

«Bevan'ın hayatında Gregory'nin rolü çok azdı. Hayır, Bevan'ı kaybetmekle başka biri hayal kırıklığına uğradı. Onun yerini dolduran birini buldu ama, Bevan'ı unutabildi mi? Onu affetti mi acaba?»

«Kimden söz ettiğinizi anlamıyorum, Bay Charleswort.»

«Aileen'den söz ediyorum.»

VİCTORİA onu daha iyi görebilmek için oturduğu yerde döndü.

«Aileen! Fakat, Aileen hiç bir zaman Bevan'ın metresi olmamıştır. Onunla bir ilgisi yoktur, akli fikri Arthur'dedir ve ciddî bir kızdır.»

«Ben size, Arthur'den önceki hayatını anlatıyorum. Aileen her zaman ciddî ve namuslu olmadı.»

«Affedersiniz ama, onu haksız yere suçluyorsunuz.»

«Fakat Bevan'ın kendisi bana; metresi olduğunu açıkladı.»

«Aman Allahım, ne kadar anlayışsız bir insansınız! Aileen değil, kız kardeşi onun metresiydi.»

Korkunç bir yaratık. Onu gördükçe kaldırım yosması görmüş gibi olurum. Aileen'in en büyük korkusu, Arthur'ün bu kardeşin varlığından haberdar olmasıdır. Aileen'in ailesinde böyle bir kadın olduğunu öğrenirse, hiç duraklamadan ayrılır ondan. Doon'un cenazesinde görmüş olmalısınız: Kızıl saçlı bir kadındır. Aileen onu görünce bayılmıştı zaten. Arthur de oradaydı. Ann, Aileen'e çok benzer, sadece sürdüğü boya ve giydiği elbiselerle ondan ayrılır. Aileen, Arthur'ün onu kendisine benzeterек kim olduğunu anlamasından korktu.»

«Cenazeye neden gelmişti? Bayan Doon'u tanır mıydı ?»

«Hayır. Fakat Doon öldüğüne göre, Bevan'ı yeniden elde etmek istemiş olabilir. Kendisinin boşta olduğunu göstermiştir, ne bileyim ne amaçla geldiğini! Mağazaya gelmeye cesaret edemezdi, çünkü Bevan'dan ayrılırken yaptığı patırtıdan utanırdı. Birkaç kez Doon'u, ilişkisini açığa vurmakla tehdit etmişti. Ama Doon bunu saklamıyordu ki... Sonunda o da bu durumdan sıkılmış olacak ki, Aileen'e giderek, kardeşine göz kulak elmasını söylemek istedi. Bunu bana ve Rachel'e anlatmıştı.»

«Aileen'in ne şekilde işe girdiğini de biliyor musunuz ?»

«Evet. Ann'ın Bevan'la yaşadığı son iyi günlerden birinde, mankene ihtiyacı olduğunu düşünen Bevan, bu yeri Aileen'e teklif etmiş. Ertesi gün de Aileen işe alındı.»

«Demek ki Aileen öldürmedi,» dedi Charleswort, gülerek.

«Katilin kim olduğunu biliyorsunuz, Bay Charleswort. Benimle alay etmekten vazgeçin ve kim olduğunu söyleyin. Ne zaman anladınız bunu?»

«Beynimi çalıştırdıktan sonra keşfettim. Tıpkı polisiye romanlarda olduğu gibi... Bir şimşek ve gri hücrelerim harekete geçerek sonuca vardı. Katili ansızın buldum. Bu andan sonra geriye doğru yürümeye başladım ve karşıma iki düğüm çıktı: Birincisi, bir insan hiç girmediği bir odadan nasıl çıkabilirdi?... İkincisi, çok dar ya da çok bol eldivenlerle yazı nasıl yazılırdı? Bu iki soruya karşılık verebilerseniz, siz de katili bulabilirsiniz.»

Victoria'nın oturduğu sokağın köşesine gelmişlerdi.

«Yolunuza devam edin,» dedi hüzünlü bir sesle Victoria. «Sizinle geliyorum...»

«Hayır, olmaz sevgilim, nereye gittiğimi biliyorsunuz...»

«Evet, biliyorum ve yanınızda olmak istiyorum. Onu böyle bir anda yalnız bırakmak istemiyorum.»

Charleswort karşılık vermedi, yoluna devam etti. İki polisin beklediği bir kapının önünde durdular. Bedd'in arkasından Smithers göründü. Başarısızlığından dolayı o kadar mahcuptu ki, Victoria'nın gelmiş olmasına sesini çıkaramadı.

Gregory kapıyı açar açmaz onların geliş nedenini anlamıştı.

■

VİCTORİA heyecan içinde, Smithers'in birkaç gün önce kendisine söylediği sözleri tekrar edişini dinliyordu. Sonunda dayanamayıp Smithers'i eliyle itti ve Gregory'yi kolundan tutarak bir koltuğa oturttu.

«Buraya otur,» dedi. «Bir dakika, Bay Smithers; ona soluk alma fırsatı verin. Biraz su getirin... Bardak orada olacak...»

İyi yetiştirilmiş sadık bir köpek gibi, Smithers söyleneni yerine getirdi. Gregory suyu içtikten sonra başını kaldırdı, beceriksiz bir elin yaptığı makyajın altında on yıl birden yaşlanmış yüzü görüldü. Gri gözler Victoria'nın mavi gözlerine takıldı.

«Git buradan, Victoria!» dedi sert bir sesle.

«Fakat, Gregory,» diye itiraz etmeye çalıştı genç kadın. «Buraya sana yardım etmeye, sana yakın olmaya geldim. Bir arkadaşın olduğunu anlamalısın...»

Gregory karşılık vermedi. Koltuğa gömülmüş, kolları aşağı sarkık, hareketsiz duruyordu.

«Konuş benimle, Gregory,» diye yalvardı Victoria. «Sana yardım etmek istiyorum.. Bir şey yapamaz mıyım?»

Gregory sessizliğini korudu.

«Geliniz!» Charleswort kolunu korur gibi, Victoria'nın omzuna doladı. «Şimdilik hiç bir şey yapamazsınız. Bayan Gregory daha sonra sizi görmek isterse, biz haber veririz. Smithers onunla meşgul olur. Ben de sizi evinize götüreyim.»

Kapıdan çıkacağı sırada Victoria dayanamayıp geri döndü.

«Oh! Gregory, hiç olmazsa bir kelime söyleyin, bir kelimecik..!»

Fakat koltuktaki hareketsiz yığından ses çıkmadı.

■

«BENİ en yakın metro istasyonuna bırakır mısınız?» diye Çavuş sordu.

«İyi bir polistir,» dedi Charleswort, uzaklaşan yardımcısının geniş omuzlarına bakarak. «İşi çok zor. Kaya kadar sağlam iradesiyle bana destek oldu.»

«Ben de size hayrandım,» diye karşılık verdi Victoria.

«Doğru mu söylüyorsunuz? Ya siz? Siz de Cris tophe ve Cie'nin en yürekli elemanıydınız.»

Victoria, Gregory'yi bıraktıkları andan beri ilk defa gülümsedi.

«İrene'i hepimiz çok severdik. Onun için yapamayacağım şey yoktur. Biz olmadan da sonuca varacağınızdan emin olduğumuz için, size yardımdan kaçındık.. Şimdi bana katili nasıl bulduğunuzu anlatın.»

«Siz de onun kim olduğunu anlamıştınız.»

«Evet. Küçük ya da büyük eldivenlerden söz edince, gözümün önüne Gregory'nin geniş elleri geldi ve onu, İrene'in dar eldivenlerini giyerken görür gibi oldum.»

«Ben de ansızın uyandım,» dedi Müfettiş. «Onunla konuşurken öyle bir şey söyledi ki, gözümün önündeki perde yırtıldı. Sonra ellerine baktım ve anladım. Bir süre düşünmek zorunda kaldım. Evinin yakınındaki eczaneden aldığım bilgiye dayanarak Smithers'e telefon ettim ve ilk defa bir konu üzerinde anlaşmaya varabildik. Onun evini gözaltında tutmasını söyledim ve bu konuşma sırasında İrene'in hastaneden ayrıldığını öğrendim...»

«Affedersiniz, Bay Charleswort sözünüzü kesiyorum ama, Gregory bu cinayeti neden işledi? İsteddiği mevki elde etmişti.»

«Ben de böyle düşünüyordum ve başlangıçta bu büyük hataya düşmüştüm. Doon'u, Deauville'deki yeri elde etmek için öldürdüğünü tahmin etmişim. Bunun aksi, yani oraya gitmek istemediği için cinayeti işleyebileceği aklıma gelmemişti. Gregory, Deauville'e gitseydi, Doon Londra'da kalacak ve Be van'a tek başına sahip olacaktı. Smithers'i Bevan ile konuşmaya gönderdim, pazartesiden önceye kadar Gregory'yi Deauville'e göndermek söz konusu değilmiş. Bunun nedenlerini açıklamak zahmetine katlanmamış. Ama Gregory'nin, evlenme fikrini aklına taktığını anlayınca onu uzaklaştırmaya karar vermiş. Gregory o zaman partiyi kaybettiğinin farkına varmış. Zehiri yerde görünce, Doon'u öldürmek fikrine bir cankurtaran simidi gibi sarılmış olacak. Böylece, Bevan'la Doon'la paylaşmayacaktı. Bevan da aynı zamanda Doon'la onun yokluğuna katlana mayacağı için, Gregory'yi Deauville'e göndermekten vazgeçecekti. İftihar ettiği erkek zekâsı kendini göstermiş ve bu kararı aldırmişti ona. Yere dökülen kristallerden kendini uzak tutmuş ve Bayan Harris'e süpüre emrini verdikten sonra dışarı çıkmış, bir taksiye binerek başka bir eczaneden asiti almıştı. Bevan'ın odasının ikinci kapısından içeri girmişti.

Bu sırada yemek servisi yapılıyordu. Öbür kapıdan hole girmiş ve sanki hiç dışarı çıkmamış gibi yemekhaneye inmiş, Doon'un tabağına asiti dökmüştü. Ama kendi mahallesindeki bir eczaneyi neden tercih ettiğini anlayamadım.»

«Ben anladığımı tahmin ediyorum,» dedi Victoria, bir an düşündükten sonra: «Rachel'in Bevan'a, eczacıların bu zehiri ancak tanıdıkları müşterilere verdiklerini söylediğini duymuştum.»

«Evet, büyük bir hata işledi burada. Fakat yakalanmasına bu sebep olmadı. Eczacı onu ne tanıyor, ne de adını biliyordu, sadece arada sırada geldiğini görürdü. Ayrıca, siz de dikkat etmişsinizdir, gazetelerde çıkan bütün resimlerde eliyle yüzünü kapatmıştı, tanınmaktan korkuyordu. Eczacı onu tanımakta zorluk çekti. Evet, nerede kalmıştım? Yemekhaneye indi, kimse onun yokluğunu fark etmemişti.»

«İhtiyatlı davranmamış.»

«Hayır, yemeğe indiğinde vicdanı rahattı. Birisi çıkıp ona nerede olduğunu sorsaydı, zehiri tabağa dökmeyecekti. Fakat soran olmadı. Hepiniz oturmuşunuz. Doon'un tabağını almaya gittiği zaman sırtı size dönüktü, bu arada işini gördü ve tabağı Doon'un önüne getirdi.»

«Korkunç bir durum! Gregory'ye acıyorum ama, İrene'in çektiklerini düşündükçe...»

«O da çok çekti. İrene'in odasına girip onu komada bulunca, bu olaydaki rolünü az çok anladı ve fırsattan yararlanmak amacıyla, İrene'in eldivenlerini giyerek o itirafi yazdı ve bir yere dokunmadan çıktı.»

«İrene'in intihar edeceğini nereden anlamıştı?»

«O da sizin gibi düşünüp odaya girmiş ve geç kaldığını anlamıştır. Fakat sizinkinden ayrı bir amaçla onu ölüme bıraktı. Bu konuyu Smithers inceleyecektir.»

«Fakat İrene'in ölüm halinde olduğunu öğrenince bayılmış.»

«Daha doğrusu, İrene'in ölmediğini öğrenince bayıldı. Bulunacak yazının, İrene tarafından yazılmadığı anlaşılacaktı. Sizin, odaya girdiğinizden de haberi yoktu. Fakat Victoria, odaya girdiğiniz zaman boş ilâç kâğıtlarını gördüğünüzü neden söyle mediniz? işimi o kadar zorlaştırdınız ki!»

«Söyleseydim, İrene'i neden ölüme bıraktığımı da açıklamam gerekecekti. Bunu yapamazdım.

Sorguya çekilirken aklım başımda olsaydı, daha mantıklı bir yalan uydururdum. O kadar güç dakikalar yaşadım ki!»

«Ya ben?»

«Dikkatinizi çekip aklınızı karıştıran ikinci nokta neydi?»

Victoria'nın evine yaklaşmışlardı. Charleswort kapının önünde durmadan evin çevresinde tur atmaya başladı.

«Bir cümlenin söyleniş tarzı! Gregory, İrene'in hayatına nokta koymak istediğini söyledi.»

«Bunun ne gibi bir yardımı oldu, anlamıyorum?»

«İşte en büyük hatası buydu ve onu ele verdi. Kartvizitteki cümleyi okudunuz mu?»

«Hayır. Bize göstermek istememiştiniz. Bay Smithers de duvar gibi, ondan söz almak imkânsız!»

«Oh! Arkadaşım üzerine karar verirken bu kadar insafsız olmayın. Evet, Bayan Gregory; hiç birinizin okunamış olduğu o kâğıttaki cümleyi aynen tekrar etmişti. Bunu onun ağzından duyunca yüreğim ağzıma geldi. Az kullanılan bir deyimın tekrarlanması beni şaşırtmıştı. O zaman sizi kurtarabileceğimi, çünkü asıl katili bulduğumu anladım. Ve sonrasını da biliyorsunuz...»

«Geldik galiba?» dedi Victoria. Kapının önünden dördüncü geçişlerinde durmuşlardı.

«Evet, vedalaşmak zamanı geldi.»

«Bana da öyle geliyor. Artık arada sırada görüşmek üzere gelebilirsiniz. Bize karşı o kadar iyi davrandınız ki! Bobby'yle ben, iyiliğinizi nasıl ödeyeceğimizi bilemiyoruz. Bu olayın kapanmış olmasına memnun oldum. Hayatımda ilk defa bu kadar güç bir şeyle karşılaştım ve son Olmasını dilerim. Sizinse, mesleğiniz bu.»

«Evet, ama bu sefer durum değişikti. Her gece yatağa yatarken, 'Yarın Victoria'yı görecek'im' derdim ve her sabah kalkarken, 'Bugün Victoria'yı görecek'im,' diyerek hayatımdan memnun olurum. Çeşitli bahaneler uydurarak mağazaya gelir, sizi görünce bacaklarım titrer, düşünüyorum sanırdım. Victoria, sizi bütün kalbimle seviyorum. Bu konuda bana tek kelime söylemeyin.»

Başım direksiyona dayadı ve gözlerini yola dikti.

«Bu yaşıma kadar çeşitli tutkularım oldu, fakat şimdi bambaşka bir duygunun etkisi altındayım. İlk defa âşık oluyorum.. Ne yazık ki, bu duygum karşılıksız kalmaya mahkûm. Çünkü karşımdaki kadın, kocasıyla mutlu.»

Kısa bir sessizlikten sonra, Victoria elini genç adamın koluna koydu.

«Yapmayın, Bay Charleswort! Kendinizi bu kadar üzmemeyin.» Onu hafifçe sarsıyordu. «Hadi, sevgili dostum, kendinize gelin. Size iyi geceler dileyip, eve dönme zamanım geldi.»

■

CHARLESWORT'UN şefi, önündeki dosyalara başını eğmiş, raporları okuyordu. İçeri girip bir şey isteyene başını kaldırmadan istediğini uzatıyordu. Ama Charleswort kapıdan girince başını kaldırdı.

«Cinayet bir yatta işlenmiş.»

«Bir yat! Zengin insanlar arasında ve lüks bir ortamda geçen bir olay...»

«Kadınlardan kendinizi koruyun,» dedi şefi, gülerek

«Kadınlar! Tanrı korusun! Kadın yüzü görmek istemiyorum.»

«Hâlâ Victoria'yı mı düşünüyorsunuz? Sizin için onu unutmak çok zor oldu, biliyorum. Ama sonunda evli bir kadındı...»

«Bayan David?» Hayret etmiş gibiydi. «Victoria'yı düşünmüyorum ki! Çok güzel bir kadındı, o kadar... Kocasını, o ve ben, çok iyi arkadaşık. Söz konusu olan Bayan David değil... Ah! Bütün kadınlar onun gibi olsa... Fakat özür dilerim.. Bir yatta işlenen cinayeti mi anlatıyordunuz?»

BİTTİ